

ความคาดหวังในการนำความรู้ไปใช้ของนิสิตปริญญาตรี หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี)
ภาควิชาบริหารธุรกิจ คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

สารนิพนธ์
ของ
วิชุดา นาคเถื่อน

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาธุรกิจศึกษา

ตุลาคม 2549

ความคาดหวังในการนำความรู้ไปใช้ของนิสิตปริญญาตรี หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี)
ภาควิชาบริหารธุรกิจ คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

สารนิพนธ์
ของ
วิชุดา นาคเถื่อน

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาธุรกิจศึกษา

ตุลาคม 2549

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ความคาดหวังในการนำความรู้ไปใช้ของนิสิตปริญญาตรี หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี)
ภาควิชาบริหารธุรกิจ คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

บทคัดย่อ
ของ
วิชุดา นาคเถื่อน

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาธุรกิจศึกษา

ตุลาคม 2549

วิชุดา นาคเถื่อน. (2549). *ความคาดหวังในการนำความรู้ไปใช้ของนิสิตปริญญาตรี หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี) ภาควิชาบริหารธุรกิจ คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ*. สารนิพนธ์ กศ.ม. (ธุรกิจศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์: รองศาสตราจารย์ ดร.สุวัฒน์ วัฒนวงศ์.

การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมายเพื่อศึกษาและเปรียบเทียบระดับความคาดหวังในการนำความรู้ไปใช้ของนิสิตปริญญาตรี หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี) ภาควิชาบริหารธุรกิจ คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ใน 3 ด้าน ได้แก่ ด้านการประกอบอาชีพ ด้านการยกระดับความรู้ และด้านการพัฒนาคุณภาพชีวิต โดยจำแนกตามตัวแปร เพศ วิชาเอก สถานที่ศึกษา สถานภาพการศึกษา ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และอาชีพผู้ปกครอง ตลอดจนรวบรวมความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับความคาดหวังในการนำความรู้ไปใช้

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนิสิตปริญญาตรี หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี) วิชาเอกการบัญชี และวิชาเอกการตลาด ภาควิชาบริหารธุรกิจ ชั้นปีที่ 4 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2549 ภาควิชาบริหารธุรกิจ คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ จำนวน 282 คน โดยการสุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบค่าที (t-test) การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One Way Analysis of Variance) และการทดสอบรายคู่ของเชฟเฟ (Scheffe's Method)

ผลการวิจัยพบว่า

1. ความคาดหวังในการนำความรู้ไปใช้ของนิสิตปริญญาตรี หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี) โดยรวมและรายด้านอยู่ในระดับมาก โดยด้านที่อยู่ในระดับมากเป็นอันดับแรก ได้แก่ ด้านการพัฒนาคุณภาพชีวิต รองลงมา คือ ด้านการยกระดับความรู้ และด้านการประกอบอาชีพ

2. นิสิตที่เพศต่างกันมีความคาดหวังในการนำความรู้จากหลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี) ไปใช้โดยรวมแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ด้านการยกระดับความรู้แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. นิสิตที่วิชาเอกต่างกันมีความคาดหวังในการนำความรู้จากหลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี) ไปใช้โดยรวมและรายด้านทั้ง 3 ด้าน แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

4. นิสิตที่ศึกษาสถานที่ต่างกันมีความคาดหวังในการนำความรู้จากหลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี) ไปใช้โดยรวมแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านการประกอบอาชีพแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

5. นิสิตที่สถานภาพการศึกษาต่างกันมีความคาดหวังในการนำความรู้จากหลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี) ไปใช้โดยรวมแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านการประกอบอาชีพและด้านการยกระดับความรู้แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

6. นิสิตที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกันมีความคาดหวังในการนำความรู้จากหลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี) ไปใช้โดยรวมและด้านการประกอบอาชีพแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนด้านการยกระดับความรู้และด้านการพัฒนาคุณภาพชีวิตแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

7. นิสิตที่ผู้ปกครองประกอบอาชีพต่างกันมีความคาดหวังในการนำความรู้จากหลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี) ไปใช้โดยรวมแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านการพัฒนาคุณภาพชีวิตแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

THE EXPECTATION TOWARDS KNOWLEDGE APPLICATION OF BACHELOR DEGREE
STUDENTS IN BUSINESS ADMINISTRATION DEPARTMENT (2 YEAR PROGRAM)
FACULTY OF SOCIAL SCIENCES AT SRINAKHARINWIROT UNIVERSITY

AN ABSTRACT
BY
WICHUTA NAKTHUAN

Presented in partial fulfillment of the requirements
for the Master of Education degree in Business Education
at Srinakharinwirot University

October 2006

Wichuta Nakthuan. (2006). *The Expectation towards knowledge application of Bachelor degree students in Business Administration Department (2 year program) Faculty of Social Sciences at Srinakharinwirot University*. Master Project, M.Ed. (Business Education). Bangkok: Graduate School, Srinakharinwirot University. Advisor Committee: Assoc. Prof. Dr. Suwat Watanawong.

The purpose of this research was to study the expectation towards knowledge application of bachelor degree students in business administration department (2 year program) faculty of social sciences at Srinakharinwirot University in three aspects as career performance, knowledge enhancement and quality of life's development, according to sex, major subjects, institutions, educational status, grade point average and guardian's occupations, including their suggestions.

The samples were 282 students in business administration department (2 year program) major accounting and marketing of undergraduate at the fourth class in the first semester in 2006, through purposive sampling. The five-level rating scale questionnaire was administered and then data were analyzed by percentage, mean, standard deviation, t-test, one way analysis of variance and scheffe's method.

The findings of the research were as follows:

1. The expectation towards knowledge application of bachelor degree students in business administration department (2 year program) was at a high level as a whole and in each aspect.
2. There was a significant difference at .05 level among those of expectation of students with different sex as a knowledge enhancement, whereas there was no significant difference as a whole.
3. There was no significant difference at among those of expectation of students with different major subjects as a whole and in each aspect.
4. There was a significant difference at .05 level among those of expectation of students with different institutions as a career performance, whereas there was no significant difference as a whole.

5. There was a significant difference at .05 level among those of expectation of students with different educational status as a career performance and quality of life's development, whereas there was no significant difference as a whole.

6. There was a significant difference at .01 level among those of expectation of students with different grade point average as a whole and career performance, whereas there was significant difference at .05 lever as a knowledge enhancement and quality of life's development.

7. There was a significant difference at .05 level among those of expectation of students with different guardian's occupations as a quality of life's development, whereas there was no significant difference as a whole.

ประกาศคุณูปการ

สารนิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดีจากความช่วยเหลือและความเมตตากรุณาอย่างยิ่งจาก รองศาสตราจารย์ ดร.สุวัฒน์ วัฒนวงศ์ อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ที่กรุณาให้คำปรึกษาแนะนำและ ให้แนวคิดที่เป็นประโยชน์ ทำให้สารนิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จสมบูรณ์ลงได้ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอกราบขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ ดร.บุญเชิด ภิญโญนันตพงษ์ และรองศาสตราจารย์ ดร.สุภาพรรณ สิริแพทย์พิสุทธิ ที่ได้กรุณาเป็นกรรมการสอบปากเปล่า และได้ให้คำแนะนำที่เป็น ประโยชน์ ทำให้งานวิจัยมีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

ขอกราบขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ ดร.บุญเชิด ภิญโญนันตพงษ์, ผู้ช่วยศาสตราจารย์ สุพีร์ ลิ้มไทย, อาจารย์ธวัชรัตน์ เพ็ชรน้ำทอง, อาจารย์ราตรี กลิ่นประทุม และอาจารย์วัชรภรณ์ โกสินเจริญชัย ที่กรุณาเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือวิจัย ทำให้การวิจัยครั้งนี้ลุล่วงไปด้วยดี

ขอกราบขอบพระคุณ คณาจารย์ในหลักสูตรสาขาวิชาธุรกิจศึกษาทุกท่าน ที่ได้กรุณาให้ การอบรม สั่งสอน ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้ และประสบการณ์ที่ดียิ่งแก่ผู้วิจัยด้วยความเมตตา อย่างดียิ่งเสมอมา

ขอกราบขอบพระคุณ ภาควิชาบริหารธุรกิจ คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ที่ให้ทุนสนับสนุนการทำวิจัยครั้งนี้

ขอกราบขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ ดร.เสาวนีย์ เลวลัย ผู้บังคับบัญชาขณะผู้วิจัยกำลัง ศึกษา ที่กรุณาให้การส่งเสริมสนับสนุน ให้คำปรึกษาแนะนำ และให้กำลังใจอย่างดียิ่งตลอดมา จนทำให้งานวิจัยสำเร็จลุล่วงด้วยดี

ขอกราบขอบพระคุณ ผู้บริหาร คณาจารย์ เจ้าหน้าที่ และนิสิต ที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัยนี้ ที่ให้ความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูล จนทำให้งานวิจัยสำเร็จลุล่วงด้วยดี

ขอกราบขอบพระคุณ บิดา มารดา และครอบครัวของผู้วิจัย ที่ให้การส่งเสริมสนับสนุนและ เป็นกำลังใจอย่างดียิ่งตลอดมา รวมทั้งพี่ ๆ เพื่อน ๆ ทุกคน ที่ให้ความห่วงใยอย่างดีเสมอ จนทำให้ ผู้วิจัยมีกำลังใจทำงานวิจัยสำเร็จลุล่วงด้วยดี

คุณค่าและประโยชน์ของสารนิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบเป็นกตัญญูกตเวทิตาแก่บิดา มารดา คณาจารย์ และผู้มีพระคุณทุกท่านของผู้วิจัยที่ได้กรุณาอบรมสั่งสอน และให้กำลังใจแก่ผู้วิจัย ในการศึกษาค้นคว้าเสมอมา

วิชุดา นาคเลื่อน

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	1
ภูมิหลัง	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย	3
ความสำคัญของการวิจัย	3
ขอบเขตของการวิจัย	3
นิยามศัพท์เฉพาะ	5
กรอบแนวคิดในการวิจัย	6
สมมติฐานในการวิจัย	7
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	8
ความรู้เกี่ยวกับความคาดหวัง	9
ความรู้เกี่ยวกับการพัฒนาคุณภาพชีวิต	17
ความรู้เกี่ยวกับการเลือกอาชีพ	20
ภาควิชาบริหารธุรกิจ คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ	23
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	30
3 วิธีดำเนินการวิจัย	35
การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง	35
การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	36
การเก็บรวบรวมข้อมูล	37
การจัดกระทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล	37
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	42
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	42
การวิเคราะห์ข้อมูล	42
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	43

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	65
ความมุ่งหมายของการวิจัย	65
ความสำคัญของการวิจัย	65
สมมติฐานในการวิจัย	66
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	66
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	67
การเก็บรวบรวมข้อมูล	67
การวิเคราะห์ข้อมูล	68
สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล	68
อภิปรายผล	72
ข้อเสนอแนะ	83
 บรรณานุกรม	 85
 ภาคผนวก	 92
ภาคผนวก ก. หนังสือขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจคุณภาพเครื่องมือการวิจัย	93
ภาคผนวก ข. รายชื่อผู้เชี่ยวชาญตรวจคุณภาพเครื่องมือการวิจัย	99
ภาคผนวก ค. ผลการวิเคราะห์ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC)	101
ภาคผนวก ง. หนังสือขอความอนุเคราะห์เพื่อการวิจัย	105
ภาคผนวก จ. แบบสอบถามเพื่อการวิจัย	109
 ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์	 116

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 จำนวนกลุ่มตัวอย่าง	35
2 ข้อมูลส่วนตัวของนิสิต	43
3 ค่าเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับความคาดหวังในการนำ ความรู้ไปใช้ของนิสิตปริญญาตรี หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี) โดยรวมและรายด้าน	45
4 ค่าเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับความคาดหวังในการนำ ความรู้ไปใช้ของนิสิตปริญญาตรี หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี) ด้านการประกอบอาชีพ	46
5 ค่าเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับความคาดหวังในการนำ ความรู้ไปใช้ของนิสิตปริญญาตรี หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี) ด้านการยกระดับความรู้	47
6 ค่าเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับความคาดหวังในการนำ ความรู้ไปใช้ของนิสิตปริญญาตรี หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี) ด้านการพัฒนาคุณภาพชีวิต	48
7 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคาดหวังในการนำ ความรู้ไปใช้ของนิสิตปริญญาตรี หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี) จำแนกตามเพศ	49
8 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคาดหวังในการนำ ความรู้ไปใช้ของนิสิตปริญญาตรี หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี) จำแนกตามวิชาเอก	50
9 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคาดหวังในการนำ ความรู้ไปใช้ของนิสิตปริญญาตรี หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี) จำแนกตามสถานที่ศึกษา	51
10 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคาดหวังในการนำความรู้ ความรู้ไปใช้ของนิสิตปริญญาตรี หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี) จำแนกตามสถานภาพการศึกษา	52

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตาราง	หน้า
11 ค่าเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคาดหวังในการนำ ความรู้ไปใช้ของนิสิตปริญญาตรี หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี) จำแนกตามผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	53
12 เปรียบเทียบความคาดหวังในการนำความรู้ไปใช้ของนิสิตปริญญาตรี หลักสูตร บริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี) จำแนกตามผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	54
13 ทดสอบรายคู่ความคาดหวังในการนำความรู้ไปใช้ของนิสิตปริญญาตรี หลักสูตร บริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี) จำแนกตามผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยรวม	55
14 ทดสอบรายคู่ความคาดหวังในการนำความรู้ไปใช้ของนิสิตปริญญาตรี หลักสูตร บริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี) จำแนกตามผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ด้านการประกอบอาชีพ	56
15 ทดสอบรายคู่ความคาดหวังในการนำความรู้ไปใช้ของนิสิตปริญญาตรี หลักสูตร บริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี) จำแนกตามผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ด้านการยกระดับความรู้	57
16 ทดสอบรายคู่ความคาดหวังในการนำความรู้ไปใช้ของนิสิตปริญญาตรี หลักสูตร บริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี) จำแนกตามผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ด้านการพัฒนาคุณภาพชีวิต	58
17 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคาดหวังในการนำความรู้ไปใช้ ของนิสิตปริญญาตรี หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี) จำแนกตามอาชีพผู้ปกครอง	59
18 เปรียบเทียบความคาดหวังในการนำความรู้ไปใช้ของนิสิตปริญญาตรี หลักสูตร บริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี) จำแนกตามอาชีพผู้ปกครอง	60
19 ทดสอบรายคู่ความคาดหวังในการนำความรู้ไปใช้ของนิสิตปริญญาตรี หลักสูตร บริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี) จำแนกตามอาชีพผู้ปกครอง ด้านการพัฒนาคุณภาพชีวิต	61
20 ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับคาดหวังในการนำความรู้ไปใช้ ของนิสิตปริญญาตรี หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี) ด้านการประกอบอาชีพ	62

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตาราง	หน้า
21 ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับคาดหวังในการนำความรู้ไปใช้ ของนิสิตปริญญาตรี หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี) ด้านการยกระดับความรู้	63
22 ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับคาดหวังในการนำความรู้ไปใช้ ของนิสิตปริญญาตรี หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี) ด้านการพัฒนาคุณภาพชีวิต	64

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 9 พ.ศ. 2545 – 2549 มุ่งเน้นการพัฒนาคนให้มีคุณภาพ สุขภาพแข็งแรง คิดเป็น ทำเป็น มีการเรียนรู้ตลอดชีวิต มีวิถีชีวิตอย่างมีเหตุผล มีคุณธรรม จริยธรรม ระเบียบวินัย รับผิดชอบต่อส่วนรวม และซื่อสัตย์สุจริต มีการส่งเสริมให้คนมีงานทำโดยให้ความสำคัญกับการสร้างผู้ประกอบการอาชีพส่วนตัวและผู้ประกอบการขนาดเล็ก รวมทั้งสามารถนำเทคโนโลยีสารสนเทศและภูมิปัญญาท้องถิ่นมาผสมผสานให้เกิดความสมดุลในการยกระดับคุณภาพชีวิต เป็นการดำเนินการต่อเนื่องจากแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 8 ในด้านแนวคิดที่ยึด “คนเป็นศูนย์กลางของการพัฒนา” ดังจะเห็นได้จากการปฏิรูปการเรียนรู้ที่มีความมุ่งมั่นที่จะพัฒนาคนไทยให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ทั้งร่างกาย สติปัญญา จิตใจ อารมณ์ และสังคมมีคุณภาพ จริยธรรมและวัฒนธรรมในการดำรงชีวิต สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข ตามแนวการจัดการเรียนรู้ของพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542 ในหมวด 4 ว่าการจัดการศึกษายึดหลักว่าผู้เรียนทุกคนมีความสามารถเรียนรู้ และพัฒนาตนเองได้ และถือว่าผู้เรียนสำคัญที่สุด มุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้พัฒนาตามธรรมชาติ ความสนใจและเต็มตามศักยภาพ การจัดการศึกษาเน้นความสำคัญทั้งความรู้ คุณธรรม กระบวนการเรียนรู้ และบูรณาการตามความเหมาะสม (กองพัฒนาการศึกษาออกโรงเรียน. 2543: 1)

การศึกษาในระดับอุดมศึกษา เป็นการศึกษาที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้พัฒนาความรู้ความสามารถในสาขาวิชาต่าง ๆ ในระดับสูง โดยเฉพาะการประยุกต์ทฤษฎีไปสู่การปฏิบัติ การสร้างสรรค์และเผยแพร่ความรู้ การพัฒนาทางวิชาการและวิชาชีพ การเริ่มพัฒนาทั้งทางวิชาการและวิชาชีพ การเริ่มพัฒนาประเทศทั้งในด้านเศรษฐกิจ สังคม การเมือง วัฒนธรรม และสิ่งแวดล้อม ซึ่งสถาบันการศึกษานับว่ามีบทบาทโดยตรงต่อการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ให้แก่ประเทศ ตั้งแต่เริ่มแรกที่ทำหน้าที่เป็นแหล่งผลิต และเตรียมบุคคลเข้าสู่สังคมปัจจุบัน ซึ่งเป็นการเตรียมประชาชนเพื่อการปกครองระบอบประชาธิปไตย เป็นการผลิตกำลังคนระดับสูงในสาขาวิชาและวิชาชีพต่าง ๆ ให้สอดคล้องกับความต้องการและแผนพัฒนาประเทศ (เฉลิมเผ่า อจละนันท์. 2541: 2) ในการจัดการเรียนการสอน เพราพรธณ เปลี่ยนภู (2542: 326–327) ได้กล่าวว่า แรงจูงใจเกี่ยวข้องกับการเรียนรู้ เพราะเป็นสิ่งที่กระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดพลัง มีความพยายามและความตั้งใจอย่างแรงกล้าที่จะทำกิจกรรมให้ได้รับความสำเร็จ สิ่งที่เป็นเงื่อนไข ทำให้

เกิดแรงจูงใจ คือความพร้อมและการมีเป้าหมายของผู้เรียน เป็นตัวกระตุ้นและทำหน้าที่ในการสร้างความคาดหวัง สิ่งที่ทำให้ผู้เรียนเกิดความพยายามและลงมือทำสิ่งต่างๆ คือ ความคาดหวัง ซึ่งหมายความว่า การที่ผู้เรียนเชื่อว่าจะต้องมีผลบางอย่างเกิดขึ้นหลังจากการทำงานนั้น ๆ ระดับความคาดหวังมีความสัมพันธ์กับระดับความทะเยอทะยานที่ผู้เรียนมีอยู่และเคยได้รับประสบการณ์ในด้านความสำเร็จในการทำงานมาก่อนจะสามารถสร้างความคาดหวังได้ตรงกับความเป็นจริง และถ้าผู้เรียนมีความหวังในผลสำเร็จแล้ว จะมีส่วนทำให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการทำงานนั้นด้วย

ภาควิชาบริหารธุรกิจ คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เป็นสถาบันอุดมศึกษาที่จัดการศึกษาในหลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี) มีวัตถุประสงค์หลักเพื่อผลิตบัณฑิตทางด้านบริหารธุรกิจให้เป็นผู้มีความรู้ความสามารถในวิชาชีพได้อย่างมีคุณภาพ โดยสอดคล้องกับสภาพแวดล้อมทางธุรกิจในปัจจุบัน สามารถนำความรู้ไปใช้ประโยชน์ในการประกอบอาชีพอิสระ มีความคิดสร้างสรรค์ผลงานทางธุรกิจ มีความรับผิดชอบและมีจริยธรรมในวิชาชีพและเพื่อเป็นพื้นฐานในการศึกษาต่อระดับสูง ได้เปิดทำการสอนนิสิตระดับปริญญาตรี หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี) วิชาเอกการบัญชี และวิชาเอกการตลาด ที่คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ และที่โรงเรียนพณิชยการเพชรบุรีบริหารธุรกิจ โดยเป็นโครงการความร่วมมือทางการศึกษาเพื่อสร้างโอกาสทางการศึกษาให้กับประชาชนในจังหวัดเพชรบุรีและจังหวัดใกล้เคียงเป็นอย่างมาก ซึ่งในการเข้าศึกษาต่อของนิสิตแต่ละคนอาจมีเหตุผลและวัตถุประสงค์ที่จะนำความรู้ไปใช้เมื่อจบการศึกษาแตกต่างกันไป เช่น ต้องการมีความรู้ ทักษะ ประสบการณ์ในการประกอบอาชีพเพิ่มขึ้น มองเห็นช่องทางการประกอบอาชีพ สามารถวิเคราะห์แก้ไขปัญหาได้ สามารถฝึกฝนตนเองให้เป็นผู้มีระเบียบวินัย เป็นผู้มีความประพฤติดี มีมนุษยสัมพันธ์เหมาะสมกับหน้าที่การงานที่รับผิดชอบ ตลอดจนมีความรู้ความสามารถช่วยเหลือตนเองและครอบครัวให้มีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น สามารถถ่ายทอดความรู้จากการเรียนเพื่อช่วยเหลือชุมชน และมีส่วนร่วมในการแก้ไขปัญหาเศรษฐกิจ สังคม การเมืองของประเทศต่อไป

ดังนั้นจะเห็นได้ว่าความมุ่งมั่นหรือความปรารถนาที่จะนำความรู้ไปใช้เพื่อประสบความสำเร็จในชีวิตมีความหลากหลาย และเป็นเป้าหมายที่สำคัญอย่างยิ่งของนิสิตในการศึกษา การจัดการศึกษาเพื่อให้สอดคล้องกับความคาดหวังในการนำความรู้ไปใช้เมื่อจบการศึกษาจึงเป็นเรื่องที่ผู้วิจัยมีความสนใจเป็นอย่างยิ่ง จึงเป็นแรงจูงใจให้ผู้วิจัยศึกษาความคาดหวังของนิสิตในการนำความรู้จากหลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี) ไปใช้ โดยแบ่งออกเป็น ด้านการประกอบอาชีพ ด้านการยกระดับความรู้ และด้านการพัฒนาคุณภาพชีวิต เพื่อนำผลการศึกษาในครั้งนี้ไปเป็นแนวทางในการจัดการศึกษาให้เหมาะสมสอดคล้องกับความคาดหวังของนิสิตในการนำความรู้ไปใช้เมื่อจบการศึกษาได้อย่างมีประสิทธิภาพต่อไป

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาระดับความคาดหวังในการนำความรู้ไปใช้ของนิสิตปริญญาตรี หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี) ภาควิชาบริหารธุรกิจ คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ด้านการประกอบอาชีพ ด้านการยกระดับความรู้ และด้านการพัฒนาคุณภาพชีวิต

2. เพื่อเปรียบเทียบระดับความคาดหวังในการนำความรู้ไปใช้ของนิสิตปริญญาตรี หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี) ภาควิชาบริหารธุรกิจ คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒทั้ง 3 ด้าน โดยจำแนกตามตัวแปร เพศ วิชาเอก สถานที่ศึกษา สถานภาพการศึกษา ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และอาชีพผู้ปกครอง

3. เพื่อรวบรวมความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับความคาดหวังในการนำความรู้ไปใช้ของนิสิตปริญญาตรี หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี) ภาควิชาบริหารธุรกิจ คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ความสำคัญของการวิจัย

ทำให้ทราบถึงระดับความคาดหวังในการนำความรู้ไปใช้ของนิสิตปริญญาตรี หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี) ภาควิชาบริหารธุรกิจ คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อให้ผู้บริหาร อาจารย์ และผู้ที่เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาตามหลักสูตรนี้ ได้นำไปใช้เป็นแนวทางในการจัดการศึกษาให้เหมาะสมสอดคล้องกับความคาดหวังของนิสิตได้อย่างมีประสิทธิภาพต่อไป

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นิสิตปริญญาตรี หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี) วิชาเอกการบัญชีและวิชาเอกการตลาด ภาควิชาบริหารธุรกิจ ชั้นปีที่ 3 และชั้นปีที่ 4 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2549 ภาควิชาบริหารธุรกิจ คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒที่กำลังศึกษาอยู่ที่มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ จำนวน 469 คน และที่กำลังศึกษาอยู่ที่โรงเรียนพณิชยการเพชรบุรีบริหารธุรกิจ จำนวน 136 คน รวมทั้งหมด 605 คน (แหล่งที่มา: กองบริการการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ณ วันที่ 10 กรกฎาคม 2549)

1.2 กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นิสิตปริญญาตรี หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี) วิชาเอกการบัญชี และวิชาเอกการตลาด ภาคสมทบ ชั้นปีที่ 4 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2549 ภาควิชาบริหารธุรกิจ คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โดยการสุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง ได้กลุ่มตัวอย่างที่กำลังศึกษาอยู่ที่มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ จำนวน 228 คน และที่กำลังศึกษาอยู่ที่โรงเรียนพณิชยการเพชรบุรีบริหารธุรกิจ จำนวน 54 คน รวมทั้งหมด 282 คน

2. ตัวแปรที่ศึกษา

2.1 ตัวแปรอิสระ ได้แก่

2.1.1 เพศ

- 1) ชาย
- 2) หญิง

2.1.2 วิชาเอก

- 1) การบัญชี
- 2) การตลาด

2.1.3 สถานที่ศึกษา

- 1) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
- 2) โรงเรียนพณิชยการเพชรบุรีบริหารธุรกิจ

2.1.4 สถานภาพการศึกษา

- 1) เรียนโดยไม่ทำงาน
- 2) เรียนและทำงาน

2.1.5 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

- 1) คะแนนเฉลี่ยสะสมต่ำกว่า 2.50
- 2) คะแนนเฉลี่ยสะสมระหว่าง 2.50 – 3.00
- 3) คะแนนเฉลี่ยสะสมระหว่าง 3.01 – 4.00

2.1.6 อาชีพผู้ปกครอง

- 1) ข้าราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจ
- 2) พนักงานบริษัท/รับจ้าง
- 3) ธุรกิจส่วนตัว/เกษตรกร

2.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ ความคาดหวังในการนำความรู้ไปใช้

2.2.1 ด้านการประกอบอาชีพ

2.2.2 ด้านการยกระดับความรู้

2.2.3 ด้านการพัฒนาคุณภาพชีวิต

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. ความคาดหวังในการนำความรู้ไปใช้ของนิสิตปริญญาตรี หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี) หมายถึง ความปรารถนาที่จะนำความรู้จากการศึกษาหลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2) ตามโครงสร้างหลักสูตรไปใช้เมื่อจบการศึกษาตามหลักสูตร โดยแบ่งการนำไปใช้ออกเป็น 3 ด้าน คือ

1.1 ด้านการประกอบอาชีพ หมายถึง นิสิตคาดหวังว่าจะมีความรู้ ทักษะ และประสบการณ์ความสามารถในการประกอบอาชีพสูงขึ้น เพื่อต้องการเลื่อนตำแหน่งงาน การเปลี่ยนงานใหม่ เพิ่มพูนรายได้ การประกอบอาชีพอิสระและมองเห็นช่องทางการประกอบอาชีพ

1.2 ด้านการยกระดับความรู้ หมายถึง นิสิตคาดหวังว่าจะมีความรู้ความสามารถทางด้านสติปัญญาสูงขึ้น สามารถวิเคราะห์สถานการณ์ทางธุรกิจและแก้ไขปัญหาได้ ใช้เป็นพื้นฐานในการศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น ฝึกฝนตนเองให้เป็นผู้มีระเบียบวินัย เป็นผู้มีความประพฤติดี และมีมนุษยสัมพันธ์เหมาะสมกับหน้าที่การงานที่รับผิดชอบ

1.3 ด้านการพัฒนาคุณภาพชีวิต หมายถึง นิสิตคาดหวังว่าจะมีความรู้ความสามารถช่วยเหลือตนเองและครอบครัวให้มีคุณภาพชีวิตที่ดี สามารถถ่ายทอดความรู้จากการเรียนเพื่อช่วยเหลือชุมชน เป็นสมาชิกที่ดีของสังคม มีคุณธรรม จริยธรรม เห็นความสำคัญของศิลปวัฒนธรรม ภูมิปัญญาท้องถิ่น มีส่วนร่วมในการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ตลอดจนมีส่วนร่วมในการแก้ไขปัญหาเศรษฐกิจ สังคม และการเมืองของประเทศ

2. นิสิต หมายถึง ผู้ที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับปริญญาตรี หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี) วิชาเอกการบัญชี และวิชาเอกการตลาด ภาคสมทบ ชั้นปีที่ 4 ของภาควิชาบริหารธุรกิจ คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

3. หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี) หมายถึง โครงสร้างรายวิชาต่างๆ ที่เรียนเกี่ยวกับวิชาบริหารธุรกิจ ที่เปิดสอนวิชาชีพทางด้านธุรกิจ ประกอบด้วย 2 วิชาเอก คือ วิชาเอกการบัญชีและวิชาเอกการตลาด รับผู้ที่สำเร็จการศึกษาระดับอนุปริญญาหรือเทียบเท่าเข้าศึกษาต่อ

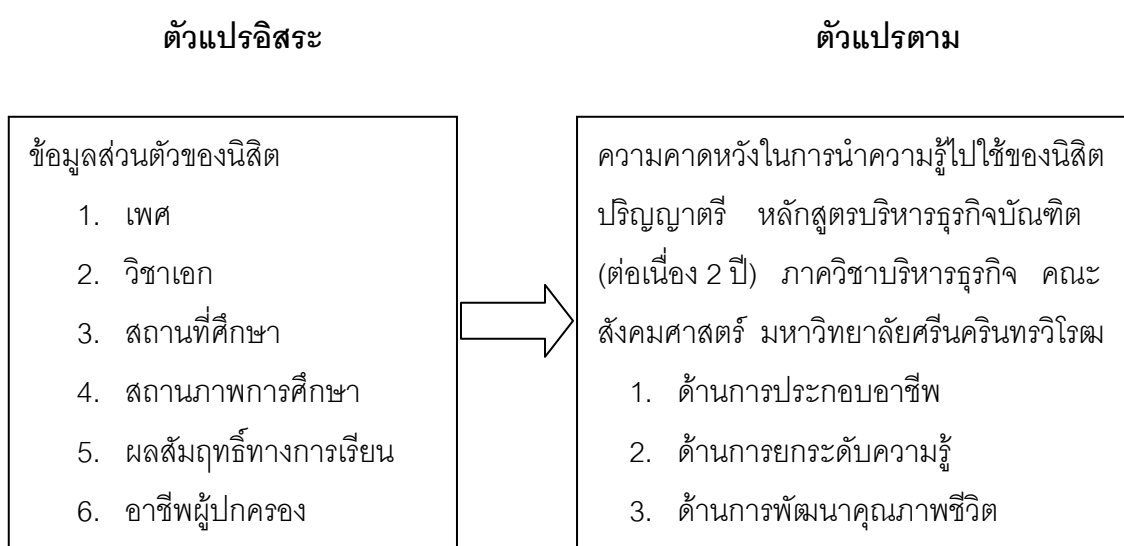
4. สถานที่ศึกษา หมายถึง สถานที่ที่นิสิตปริญญาตรี หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี) กำลังศึกษาอยู่ แบ่งออกเป็น ศึกษาอยู่ที่มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ และศึกษาอยู่ที่โรงเรียนพลิชยการเพชรบุรีบริหารธุรกิจ

5. สถานภาพการศึกษา หมายถึง สภาพลักษณะทางการศึกษาในปัจจุบันขณะที่นิสิตศึกษาอยู่ในหลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี) แบ่งออกเป็น เรียนโดยไม่ทำงาน หมายถึง นิสิตที่มีหน้าที่รับผิดชอบในเรื่องเกี่ยวกับการเรียนเพียงอย่างเดียว ไม่ได้รับผิดชอบในการปฏิบัติงานในอาชีพเพื่อหารายได้ในระหว่างการศึกษา และ เรียนและทำงาน หมายถึง นิสิตที่มีหน้าที่รับผิดชอบในเรื่องเกี่ยวกับการเรียนและการปฏิบัติงานในอาชีพเพื่อหารายได้ในระหว่างการศึกษา

6. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง คะแนนเฉลี่ยสะสมในชั้นปีที่ 3 ปีการศึกษา 2548 ของนิสิต แบ่งออกเป็น คะแนนเฉลี่ยสะสมต่ำกว่า 2.50 คะแนนเฉลี่ยสะสมระหว่าง 2.50 – 3.00 และคะแนนเฉลี่ยสะสมระหว่าง 3.01 – 4.00

7. อาชีพผู้ปกครอง หมายถึง ลักษณะงานที่ประกอบเป็นอาชีพของบิดามารดาหรือผู้ปกครองของนิสิต แบ่งออกเป็น ข้าราชการ พนักงานรัฐวิสาหกิจ พนักงานบริษัท รับจ้าง ธุรกิจส่วนตัว และเกษตรกร

กรอบแนวคิดในการวิจัย

สมมติฐานในการวิจัย

1. นิสิตที่เพศต่างกันมีความคาดหวังในการนำความรู้จากหลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี) ไปใช้โดยรวมและรายด้านแตกต่างกัน
2. นิสิตที่วิชาเอกต่างกันมีความคาดหวังในการนำความรู้จากหลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี) ไปใช้โดยรวมและรายด้านแตกต่างกัน
3. นิสิตที่สถานที่ศึกษาต่างกันมีความคาดหวังในการนำความรู้จากหลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี) ไปใช้โดยรวมและรายด้านแตกต่างกัน
4. นิสิตที่สภาพการศึกษาต่างกันมีความคาดหวังในการนำความรู้จากหลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี) ไปใช้โดยรวมและรายด้านแตกต่างกัน
5. นิสิตที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกันมีความคาดหวังในการนำความรู้จากหลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี) ไปใช้โดยรวมและรายด้านแตกต่างกัน
6. นิสิตที่ผู้ปกครองประกอบอาชีพต่างกันมีความคาดหวังในการนำความรู้จากหลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี) ไปใช้โดยรวมและรายด้านแตกต่างกัน

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และได้นำเสนอตามหัวข้อต่อไปนี้

1. ความรู้เกี่ยวกับความคาดหวัง
 - 1.1 ความหมายของความคาดหวัง
 - 1.2 ประเภทของความคาดหวัง
 - 1.3 ปัจจัยของความคาดหวัง
 - 1.4 ทฤษฎีการเรียนรู้ของผู้ใหญ่กับความคาดหวัง
 - 1.5 ความคาดหวังในการเรียน
2. ความรู้เกี่ยวกับการพัฒนาคุณภาพชีวิต
 - 2.1 ความหมายของคุณภาพชีวิต
 - 2.2 องค์ประกอบของคุณภาพชีวิต
3. ความรู้เกี่ยวกับการเลือกอาชีพ
 - 3.1 การเลือกอาชีพและพัฒนาด้านอาชีพ
 - 3.2 การเลือกและการเตรียมตัวเพื่องานอาชีพ
 - 3.3 บทบาทและหน้าที่ของงานอาชีพ
4. ภาควิชาบริหารธุรกิจ คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
 - 4.1 ประวัติความเป็นมาของภาควิชาบริหารธุรกิจ
 - 4.2 โครงการความร่วมมือทางการศึกษากับโรงเรียนพณิชยการเพชรบุรีบริหารธุรกิจ
 - 4.3 หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี)
5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
 - 5.1 งานวิจัยในประเทศ
 - 5.2 งานวิจัยต่างประเทศ

ความรู้เกี่ยวกับความคาดหวัง

ความหมายของความคาดหวัง

ความคาดหวังมีความหมายที่ใกล้เคียงอยู่หลายคำ เช่น คำว่า ความมุ่งหวัง จุดมุ่งหมาย ความหวัง ความต้องการ ความปรารถนา ความใฝ่ฝัน ในบางครั้งเราใช้คำเหล่านี้ในความหมายเดียวกันหรือใกล้เคียงกัน ซึ่งนักวิชาการต่าง ๆ ได้ให้ความหมายของความคาดหวังไว้ดังนี้

ประสาร มาลากุล ณ อยุธยา (2523: 2) ให้ความหมายของความคาดหวังว่า หมายถึง การที่บุคคลรับรู้ คาดคะเนว่าตนเองน่าจะทำอะไรได้เพียงใดนับเป็นการคาดคะเนถึงผลที่จะเกิดขึ้นได้จริงจากการกระทำของตนเอง

สุรางค์ จันทร์โสม (2524: 126) กล่าวว่า “ความคาดหวังคืออันดับของจุดมุ่งหมายที่บุคคลตั้งไว้เป็นความคาดหวังที่น่าจะเป็นไปได้ ชีวิตของคนเราทุกคนย่อมขึ้นอยู่กับความคาดหวังด้วยกันทั้งสิ้น พฤติกรรมที่บุคคลแสดงออกในปัจจุบันย่อมคาดหวังผลในอนาคต ฉะนั้นความคาดหวังจึงเป็นผลมาจากประสบการณ์ในอดีตของบุคคล”

สุณีย์ ธีรดากร (2525: 92) ให้ความหมายของ “ความคาดหวัง” ที่เกี่ยวข้องและสัมพันธ์กับสิ่งที่เกิดขึ้นในชีวิตจริงของคนว่า การคาดหวังจะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อสิ่งนั้นเป็นสิ่งที่เราเคยมีประสบการณ์เดิมมาก่อน สิ่งที่เราคาดหวังไว้กับสิ่งที่เกิดขึ้นจริง ๆ มักจะไม่ตรงกันเสมอไป ช่องว่างระหว่างสิ่งที่คาดหวังกับสิ่งที่เกิดขึ้นจริง ๆ เรียกว่า “Discrepancy” จะเป็นสิ่งเร้าที่ทำให้คนเกิดการตื่นตัวได้

เมอร์เรย์ (ประภาส ศิลปรัศมี. 2529: 17; อ้างอิงจาก Murray. 1972: 416) ให้ความหมายของคำว่า “ความคาดหวัง” ตามความคิดเห็นของเมอร์เรย์ หมายถึง ระดับผลงานที่บุคคลกำหนดหรือคาดหมายว่าจะทำได้ เพื่อให้บุคคลทำงานที่ตนเคยทำ และความคาดหวังนั้นเป็นระดับที่บุคคลปรารถนาจะนำไปให้ถึงเป้าหมายที่กำหนดไว้ในการทำงานแต่ละครั้ง

ซิล (อานนท์ ผกากรอง. 2529: 16; อ้างอิงจาก Sill. 1968: 230) กล่าวว่า “ความคาดหวังเป็นการคาดคะเนเหตุการณ์ล่วงหน้าจะเกิดขึ้นอย่างไร และถ้าความคาดหวังนั้นจะมีผลต่อผู้แสดงความคาดหวังแล้วสามารถชี้ถึงความตั้งใจในการปฏิบัติงานจากระดับความคาดหวังได้”

นัยดา ภู่อุสาสน์ (2531: 7) ได้ให้ความหมายความคาดหวังในชีวิตว่า หมายถึง ความคิด ความรู้สึกของเด็กต่อเป้าหมายที่ตั้งไว้สำหรับตนเองในสิ่งที่เขาต้องการจะเป็น ต้องการจะได้มา และต้องการทำให้สำเร็จโดยคาดคะเนจากความสามารถและสภาพของตนเอง

วิชุนกร พรภาณุวิชัย (2540: 6) อธิบายว่าความคาดหวัง หมายถึง ความรู้สึกความคิดเห็น การรับรู้ การตีความ หรือการคาดการณ์ต่อเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่ยังไม่เกิดขึ้นของบุคคลอื่นที่คาดหวัง

ในบุคคลที่เกี่ยวข้องกับตน โดยคาดหวังหรือต้องการให้บุคคลนั้นประพฤติปฏิบัติในสิ่งที่ตนเองต้องการหรือคาดหวังเอาไว้

ฟินน์ (นันทนา จันทรผืน. 2545: 47; อ้างอิงจาก Finn. 1962: 390) ได้สรุปความหมายของความคาดหวังว่า หมายถึง การประเมินคุณค่าของบุคคลหรือตนเอง ด้านจิตสำนึกหรือจิตใต้สำนึก และใช้ความคาดหวังนั้นมาเป็นแนวทางในการกำหนดพฤติกรรมที่จะมีต่อบุคคลที่ตนคาดหวังหรือต่อตนเองในลักษณะที่ตนคิดว่าถูกต้อง

ประเภทของความคาดหวัง

เฮอร์ลิค (นันทนา จันทรผืน. 2545: 9; อ้างอิงจาก Hurlock. 1974: 272) ได้แบ่งประเภทของความคาดหวังออกเป็น 3 ประเภท ดังนี้

1. ความคาดหวังในทางบวก (Positive) กับทางลบ (Negative) ความคาดหวังชนิดนี้มุ่งไปที่ความสำเร็จ ถ้าผลเป็นไปในทางบวกจะพอใจ คิดว่าตนเองประสบความสำเร็จ จึงคิดว่าน่าจะปรับปรุงสภาพในปัจจุบันให้ดีขึ้น แต่ถ้าความคาดหวังเป็นไปในทางลบ บุคคลจะมุ่งรักษาสภาพปัจจุบันเท่านั้น บุคคลส่วนมากมีความคาดหวังในทางบวกเพราะทำให้ตนเกิดความพอใจมากกว่าและยังมีความรู้สึกที่ตัวเองสำคัญอันเนื่องมาจากความสำเร็จของตน

2. ความคาดหวังในทันทีทันใด (Immediate) กับห่างไกล (Remote) ความคาดหวังในทันทีทันใดส่วนใหญ่เกิดจากความประสงค์ของบุคคลในชั่วขณะ เกิดจากการประสบความสำเร็จหลังจากการล้มเหลวในอดีตที่ผ่านมา และเกิดจากความกดดันในสังคมที่มีต่อบุคคลนั้น ในขณะที่เขากำลังสร้างความคาดหวัง ส่วนความคาดหวังที่ห่างไกลนั้นมาจากองค์ประกอบเช่นเดียวกับความคาดหวังในทันทีทันใด รวมทั้งความสนใจ เจตคติ ความกดดันทางวัฒนธรรมและความสำเร็จ

3. ความคาดหวังที่เป็นจริง (Realistic) กับไม่เป็นจริง (Unrealistic) ความคาดหวังที่เป็นจริงจะพิจารณาจากผลสัมฤทธิ์ในจุดมุ่งหมายที่วางไว้สำหรับตนเอง แต่ในบางครั้งความคาดหวังอาจไม่เป็นจริงเพราะบุคคลมีปริมาณของความคาดหวังมากกว่าความสามารถที่เป็นจริงของตนเองหรือบางครั้งอาจเกิดจากจินตนาการที่ไม่สามารถควบคุมได้ จากสื่อสารมวลชน จากความเชื่อที่ยึดถือกันมาเป็นประเพณี และการปล่อยปละละเลยอันเนื่องมาจากความไม่มีประสิทธิภาพ

อาจสรุปได้ว่า ความคาดหวังมีลักษณะทั้งในทางบวกและทางลบ ทั้งที่เป็นจริงและไม่เป็นจริง รวมทั้งความคาดหวังในทันทีทันใดและห่างไกล ถ้าหากว่าความคาดหวังเกิดเป็นจริงขึ้นก็จะทำให้บุคคลเกิดความพึงพอใจ และมีการเคารพตนเอง ในทางตรงกันข้ามถ้าความคาดหวังไม่เป็นจริงจะนำไปสู่ความล้มเหลว ซึ่งจะทำให้รู้สึกผิด ความละอาย ฯลฯ

ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับความคาดหวัง

เฮอร์ลิค (นันทนา จันทรพิน. 2545: 10 -11; อ้างอิงจาก Hurlock. 1974: 187-191) ได้สรุปปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับความคาดหวังไว้ดังนี้

1. วัฒนธรรม (Cultural Ideals) วัฒนธรรมที่แตกต่างกันมีมาตรฐานของความคาดหวังต่อสมาชิกต่างกัน มาตรฐานนั้นครอบคลุมถึงระดับของความสำเร็จและทัศนคติต่อความสำเร็จ เมื่อเด็กย่างเข้าสู่วัยรุ่นจะรับรู้ความคาดหวังของสังคมที่มีต่อตนเอง และความรับผิดชอบตนเองที่มีต่อสังคม การตั้งความคาดหวังของบุคคลในแต่ละสังคมจึงแตกต่างกันไป

2. ชนิดของครอบครัว (Kind of Family) เด็กที่มาจากครอบครัวที่มั่นคง มีแนวโน้มที่จะมีความคาดหวังในอนาคตสูงกว่าเด็กที่มาจากครอบครัวที่ไม่มั่นคง ครอบครัวที่มีการโยกย้ายบ่อย ๆ เด็กคาดหวังไม่ได้ว่าอนาคตจะเป็นอย่างไร เด็กที่ไม่ต้องย้ายถิ่นสามารถวางแผนของตนเองได้อย่างชัดเจน คือ มีความคาดหวังที่ชัดเจนและแน่นอน

3. ระดับชั้นทางสังคม (Ordinal Position) ครอบครัวที่มีฐานะทางเศรษฐกิจปานกลางและฐานะทางเศรษฐกิจดี บิดามารดาจะให้ความหวังและให้โอกาสแก่บุตรคนแรกมากที่สุด โดยเฉพาะถ้าเป็นบุตรชาย ซึ่งตรงข้ามกับครอบครัวที่มีฐานะทางเศรษฐกิจต่ำ ลูกคนสุดท้ายจะได้รับการส่งเสริมจากบิดา มารดา และพี่ ๆ มากที่สุด เพื่อให้สมาชิกคนหนึ่งในครอบครัวขยับฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมสูงขึ้น

4. การอบรมเลี้ยงดู (Discipline) เด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบอัตตาธิปไตยจะตั้งความหวังไม่สอดคล้องกับความเป็นจริง ในทางตรงข้ามเด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย จะตั้งความหวังสอดคล้องกับความเป็นจริง

5. ฐานะในกลุ่ม (Group Status) กลุ่มจะมีอิทธิพลต่อเด็กมากน้อยเพียงใดขึ้นอยู่กับฐานะของตนในกลุ่ม และความคาดหวังที่กลุ่มมีต่อตน ถ้าฐานะของตนในกลุ่มมั่นคงและไม่มี ความจำเป็นที่จะต้องสร้างความประทับใจให้กับสมาชิกในกลุ่ม ระดับความคาดหวังก็จะใกล้เคียงความเป็นจริง สำหรับเด็กที่ไม่มีบทบาทสำคัญในกลุ่มจะต้องการเลื่อนขั้นตนเองเข้าสู่การเป็นผู้นำในกลุ่มทำให้การตั้งความคาดหวังหลาย ๆ อย่างไม่อยู่บนรากฐานความเป็นจริง สำหรับบุคคลที่ชอบแยกตัวเอง ความคาดหวังของกลุ่มจะมีผลต่อเขาเพียงเล็กน้อย

6. การใช้กลไกการหลบหนี (Use of Escape Mechanisms) กลไกการหลบหนีมีผลต่อการตั้งความคาดหวังมากที่สุด คือ การฝันกลางวัน เช่น ฝันอยากเป็นพระเอกหรือนางเอก ก็จะตั้งความคาดหวังไว้ว่าจะประสบความสำเร็จและหลีกเลี่ยงความล้มเหลว ซึ่งเป็นการตั้งความคาดหวังที่อาจไม่อยู่บนรากฐานความเป็นจริง

7. การบอกเล่าความคาดหวัง (Verbalization of Aspirations) ความคาดหวังที่เล่าออกมามักจะอยู่บนรากฐานของความเป็นจริงมากกว่าที่เก็บไว้และคิดหวังอยู่คนเดียว อย่างไรก็ตาม ความคาดหวังที่เด็กบอกกับเพื่อนสนิทจะเป็นความใฝ่ฝันที่ไม่ค่อยใกล้เคียงกับความเป็นจริงเท่ากับที่บอกบิดามารดา ครู หรือคนที่ไม่ค่อยคุ้นเคยกัน เมื่อวัยรุ่นบอกความคาดหวังของตนแก่บุคคลอื่น จะเป็นการท้าทายให้พิสูจน์ตนเอง โดยพยายามทำให้ได้ตามที่พูดไว้ เพราะรู้ว่าหลายคนสนใจสิ่งที่ตนพูด และไม่ต้องการเห็นสายตาที่มองด้วยความผิดหวัง

8. ความล้มเหลวและความสำเร็จในอดีต (Past Failures and Success) บุคคลที่ประสบความสำเร็จเสมอ ๆ มีแนวโน้มในการตั้งความคาดหวังว่าจะประสบความสำเร็จอีกในอนาคต ในทางตรงกันข้ามบุคคลที่ผิดหวังซ้ำ ๆ กันมักคิดว่าจะล้มเหลวอีก ความคิดเช่นนี้จึงมีผลต่อการตั้งความคาดหวังในอนาคตว่าจะตั้งให้เหมาะสมกับสภาพความเป็นจริงหรือไม่

9. เพศ (Sex) บรรยากาศของบ้านและโรงเรียนจะกระตุ้นให้เด็กชายตั้งความคาดหวังมากกว่าเด็กหญิง บิดามารดาจะคาดหวังในตัวบุตรชายมากกว่าบุตรสาว ผู้ชายมักถูกกระตุ้นให้มีความคาดหวังทางกีฬา การงาน และการประกอบอาชีพ แต่เด็กหญิงมีความคาดหวังเกี่ยวกับการได้รับการยอมรับจากกลุ่ม การแต่งงาน เด็กหญิงจึงมีแนวโน้มที่จะตั้งความคาดหวังในระยะสั้นมากกว่าเด็กชาย

10. เชาวนปัญญา (Intelligence) เมื่อเด็กอยู่ในกลุ่มที่มีค่านิยมต่อความสำเร็จสูงจะตั้งความคาดหวังให้ตนประสบความสำเร็จเหมือนเพื่อน ๆ ในกลุ่ม ซึ่งอาจไม่อยู่บนรากฐานของความเป็นจริง อย่างไรก็ตามเด็กที่ฉลาดจะตั้งความคาดหวังโดยอาศัยความสนใจและความสามารถของตนมากกว่าทำตามจุดมุ่งหมายที่กลุ่มตั้งไว้ ในทางกลับกันเด็กที่ฉลาดน้อยจะตั้งความคาดหวังตามค่านิยมของกลุ่ม

11. บุคลิกภาพ (Personality) บุคลิกภาพมีอิทธิพลต่อการตั้งความคาดหวัง โดยบุคคลที่มีความมั่นใจในตนเองจะตั้งความคาดหวังสอดคล้องกับความเป็นจริง ในทางตรงกันข้ามบุคคลที่ไม่มีความมั่นใจในตนเอง มักค้นหาจุดมุ่งหมายโดยไม่คำนึงถึงความสามารถของตนเอง และไม่เคยพอใจถึงแม้ว่าจะมาถึงจุดสูงสุดแล้วก็ตาม

บุคคลที่มีความวิตกกังวลต่ำมีแนวโน้มที่จะตั้งความคาดหวังไว้สูง เนื่องจากคิดถึงความสำเร็จมากกว่าความล้มเหลว ซึ่งอาจทำให้ตั้งความคาดหวังไม่สอดคล้องกับความเป็นจริง ส่วนผู้ที่มีความวิตกกังวลสูงมักจะตอกย้ำอยู่กับความล้มเหลวในอดีต ทำให้มองอนาคตในแง่ดีน้อยกว่าที่ควรจะเป็น

นอกจากนี้ ปีติพงศ์ ประเสริฐผล (2535: 20-21) ยังได้สรุปความคาดหวังไว้ดังนี้

1. การฝึกฝนในวัยเด็ก เพราะทั้งบิดามารดาจะมีส่วนร่วมในการปลูกฝังความคาดหวังของเด็กต่อตัวเอง และทำให้เด็กรู้จักตนเอง รู้ว่าตนมีความสามารถแค่ไหน และควรตั้งความคาดหวังไว้ในระดับใด

2. ความปรารถนาของบิดามารดา บิดามารดามักมีภาพหรือความใฝ่ฝันไว้ว่าต้องการให้บุตรเป็นอะไร สิ่งที่บิดามารดาคาดหวังจะมีผลต่อความคาดหวังของเด็กด้วย บางครั้งการตั้งความคาดหวังของบิดามารดาต่อบุตรนั้น มักเกิดจากความต้องการของตนเองโดยไม่คำนึงถึงขีดความสามารถของบุตร

3. ความคาดหวังจากบุคคลสำคัญอื่น ๆ ความคาดหวังของเด็กจะได้รับอิทธิพลจากบุคคลที่เด็กคิดว่าสำคัญ เช่น เพื่อน ครู บิดามารดา ซึ่งมีลักษณะต่างกัน คือ

3.1 ความคาดหวังจากกลุ่ม เป็นเสมือนบรรทัดฐานที่ทำให้ผู้ที่เป็สมาชิกของกลุ่มถูกกระตุ้นให้คล้อยตาม และพยายามที่จะทำตามเพื่อให้เป็นที่ยอมรับของกลุ่ม

3.2 ความคาดหวังของบุคคลสำคัญสำหรับเด็ก เช่น บิดามารดา ครู ถ้าบิดามารดาแสดงความเชื่อและชื่นชมในความสามารถของเด็ก เด็กจะรับรู้และมีพฤติกรรมคล้อยตาม ไม่อยากให้บิดามารดาผิดหวัง ครูก็นับว่ามีบทบาทสำคัญต่อความคาดหวังของเด็กเช่นเดียวกัน ถ้าครูคาดหวังให้เด็กเช่นเดียวกัน ถ้าครูคาดหวังให้เด็กได้รับความสำเร็จ เด็กจะคาดหวังต่อตนเองให้ประสบความสำเร็จด้วย แต่ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความเคารพนับถือที่เด็กมีต่อครู ครูที่เด็กให้ความสำคัญเป็นที่รักของนักเรียนก็จะเป็นแบบอย่างที่นักเรียนมีจุดมุ่งหมายตามครู

4. การแข่งขันกับบุคคลอื่น ความคาดหวังบางอย่างมีพื้นฐานมาจากการอยากเด่นหรืออยากชนะ วัยรุ่นจึงมักเปรียบเทียบตัวเองกับเพื่อน ๆ ทั้งในระดับเดียวกัน และระดับสูงหรือต่ำกว่าตน แต่โดยทั่วไปวัยรุ่นมักเปรียบเทียบกับกลุ่มที่มีความสามารถทัดเทียมกัน โดยเปรียบเทียบความสามารถอย่างใดอย่างหนึ่ง เช่น เปรียบเทียบความสามารถทางการเรียน ความสามารถในการแสดงออก ซึ่งนิสัยชอบเปรียบเทียบมีส่วนสำคัญในการตั้งความคาดหวังของวัยรุ่น

5. วัฒนธรรม จารีตประเพณี ในสังคมที่แนวความคิดแบบประชาธิปไตย จะมีความเชื่อว่ามัยศักยภาพในการคิดและการกระทำ เด็กสามารถทำในสิ่งสูงสุดที่เขาต้องการได้ ถ้าเพียงแต่เขาใช้สิ่งที่มีอยู่แล้วอย่างเต็มที่ เด็กวัยรุ่นที่มีความเชื่อว่าเขาได้รับความเสมอภาคและมีโอกาสทัดเทียมกับบุคคลอื่น มักตั้งความคาดหวังไว้สอดคล้องกับความคาดหวังของวัยรุ่น

6. สื่อมวลชน เด็กได้รับการกระตุ้นให้เกิดความคาดหวังจากหนังสือ วิทยุ โทรทัศน์ หนังสือพิมพ์รายวัน ภาพยนตร์ หรือแม้แต่ดาราต่าง ๆ ซึ่งมักเป็นความคาดหวังที่ไม่สอดคล้องกับ

ความเป็นจริง เด็กจะรับเอาแบบอย่างของบุคคลในอุดมคติ จากสื่อมวลชนที่ตนได้รับ จึงนับได้ว่า สื่อมวลชนมีส่วนในการกระตุ้นการตั้งความคาดหวังของเด็กเป็นอย่างยิ่ง

7. ประสบการณ์ ความคาดหวังที่ไม่เป็นจริงของวัยรุ่นเนื่องมาจากการที่เขาไม่มีประสบการณ์ที่เพียงพอ ทำให้เขาไม่สามารถประเมินความสามารถที่แท้จริงของตนเองได้อย่างถูกต้อง

8. ความสนใจและค่านิยม ความสนใจมีอิทธิพลต่อความคาดหวังของบุคคลอยู่ 2 ประการ คือ ความสนใจเป็นสิ่งที่บอกว่าคุณค่าความหวังนั้นพัฒนาขึ้นมาได้อย่างไร และความสนใจยังสามารถบอกถึงระดับความคาดหวังได้ด้วย

จึงกล่าวได้ว่า ความคาดหวังเป็นปัจจัยที่กำหนดความเป็นไปในอนาคตของบุคคล การที่บุคคลจะตั้งความคาดหวังต่อตนเองไว้อย่างไรนั้นย่อมมาจากสิ่งแวดล้อมและประสบการณ์ของตนเอง

ดังนั้นการตั้งความคาดหวังเป็นสิ่งจำเป็นที่บุคคลพึงมี เพื่อที่ตนสามารถวางแผนอนาคตได้อย่างถูกต้อง แต่ทั้งนี้การตั้งความคาดหวังที่สูงจนเกินไปนั้นอาจส่งผลให้เกิดความวิตกกังวลมากขึ้นตามไปด้วย อีกทั้งคนที่รู้จักตั้งความคาดหวังตามความเป็นจริงนั้นจะช่วยให้รู้จักหาวิธีที่เหมาะสมในการเผชิญปัญหา ซึ่งจะช่วยให้อนาคตที่วางเอาไว้สำเร็จลุล่วงด้วยดี

ทฤษฎีการเรียนรู้ของผู้ใหญ่กับความคาดหวัง

ทฤษฎีการเรียนรู้ที่นำมาประยุกต์ใช้ให้เหมาะสมสำหรับผู้ใหญ่ และนักศึกษานอกโรงเรียน ส่วนใหญ่นิยมนำมาใช้ในการจัดหลักสูตรการเรียนการสอน ได้แก่ ทฤษฎีการเรียนรู้ของกลุ่มมนุษยนิยม สุวัฒน์ วัฒนวงศ์ (2547: 99) กล่าวถึง นักจิตวิทยาที่สำคัญของกลุ่มมนุษยนิยม ได้แก่ มาสโลว์ และคาร์ล โรเจอร์ส นักจิตวิทยาที่สำคัญของกลุ่มนี้มีความเชื่อว่า การให้ความสำคัญกับผู้เรียนโดยเน้นถึงศักดิ์ศรีของความเป็นมนุษย์ ทั้งนี้มีความคิดที่ก้าวไกลออกไปว่า การเรียนรู้นั้นมีความสำคัญเกี่ยวพันกับตัวผู้เรียนเองอย่างมาก คือ ผู้เรียนจะต้องมีความรู้สึกพึงพอใจและความเจริญงอกงามในสิ่งที่เรียนรู้ และลักษณะทางสติปัญญาที่ทำให้เกิดการเรียนรู้ได้ ซึ่งการเรียนรู้จะอยู่ในลักษณะที่เรียกว่า “บุคคลจะต้องเริ่มต้นในการเรียนรู้ด้วยตนเอง” (Self-initiated) ถึงแม้ว่าบรรดาสิ่งเร้าทั้งหลายจะมาจากภายนอกก็ตาม แต่ว่าการค้นคิดเพื่อความเข้าใจจะต้องเกิดจากตัวผู้เรียนเองเป็นสำคัญ รวมทั้งควรจะต้องรู้ตัวเองว่าได้บรรลุถึงความสามารถที่ตนเองต้องการ (Self Actualization) ตามแนวคิดของมาสโลว์หรือไม่ โดยสรุปแล้วหลักการที่สำคัญของกลุ่มมนุษยนิยมก็คือ ในการเรียนรู้นั้นผู้เรียนย่อมจะได้รับประสบการณ์ต่าง ๆ ที่ต้องการด้วยตัวของเขาเอง และเขาจะสามารถตัดสินใจได้ด้วยตนเอง

1. ทฤษฎีแรงจูงใจมนุษย์ (Theory of Human Motivation) มาสโลว์ (สุวัฒน์ วัฒนวงศ์. 2547: 172-173; อ้างอิงจาก Maslow. 1943) ได้เสนอทฤษฎีแรงจูงใจของมนุษย์ในลักษณะของลำดับขั้นความต้องการ (Hierarchy of Needs) โดยแยกออกเป็นลำดับขั้นที่สำคัญ 5 ขั้นตอนด้วยกัน

ขั้นที่ 1 ความต้องการทางด้านร่างกายหรือทางสรีรวิทยา (Bodily Needs or Physiological Needs) เป็นความต้องการที่มาสโลว์และนักจิตวิทยา เห็นว่าเป็นความต้องการระดับแรกสุด ได้แก่ อาหาร น้ำ เพื่อบรรเทาความหิว ความต้องการทางเพศ การพักผ่อนนอนหลับ การได้หย่อนใจ

ขั้นที่ 2 ความต้องการได้รับความปลอดภัย (Safety Needs) จะเกิดขึ้นเมื่อความต้องการขั้นที่ 1 ได้รับการตอบสนองแล้ว มนุษย์ก็จะแสวงหาความมั่นคง การป้องกันภัยอันตรายต่าง ๆ ถ้าหากไม่ได้รับการสนองตอบ คนเราอาจหาทางหลบหนีไปจากสภาพนั้น ๆ ก็ได้

ขั้นที่ 3 ต้องการความรักและการเข้าเป็นสมาชิกในกลุ่ม (Love and Belonging Needs) เพราะว่าต้องการได้รับความอบอุ่น การยอมรับจากสมาชิกหรือเพื่อน ๆ ในกลุ่มต้องการทราบว่าตนเองมีฐานะอย่างไรในกลุ่มนั้น

ขั้นที่ 4 ต้องการได้รับการยกย่องในด้านความมีชื่อเสียงและเกียรติยศ (Self-esteem Needs) ซึ่งหมายถึงลักษณะที่เกี่ยวข้องกับการได้รับความเคารพ ความเชื่อมั่นอื่น ๆ ทำให้เกิดความรู้สึกอิสระ เสรีภาพ และความมีชื่อเสียงในด้านต่าง ๆ

ขั้นที่ 5 ต้องการได้กระทำตามความสามารถที่เป็นจริง (Self-actualization) เป็นขั้นสุดท้ายของความต้องการและเป็นความต้องการสูงสุดของบุคคล เพื่อแสดงถึงสิ่งที่เขามีความสามารถและศักยภาพที่จะกระทำได้

เกี่ยวกับทฤษฎีแรงจูงใจของมาสโลว์นี้ มีข้อสังเกตอยู่ 2 ประการ คือ ประการที่หนึ่งแต่ละขั้นตอนของความต้องการจะต่อเนื่องกันไปตลอดชีวิตของบุคคล คือ จะมีอยู่ตลอดไปสำหรับประการที่สอง ก็คือ บุคคลจะต้องได้รับการตอบสนองในขั้นต้นหรือขั้นต่ำกว่าเสียก่อนเขาจึงจะเกิดความต้องการในขั้นที่สูงขึ้นไป และบุคคลก็อาจจะไม่เกิดความต้องการจนครบทั้งห้าขั้นทุกคนไปหมด แนวความคิดเกี่ยวกับความต้องการของมาสโลว์นี้ถือว่า บุคคลจะมีพัฒนาการเรื่อย ๆ ไปตามความต้องการอย่างเป็นลำดับขั้น ถ้าหากไม่สามารถปฏิบัติได้ก็จะเกิดความคับข้องใจในตัวบุคคลนั้น ซึ่งย่อมจะส่งผลกระทบต่อการเรียนรู้ได้ด้วย ดังนั้นการที่เราทราบถึงความต้องการเช่นนี้จึงนับว่าเป็นประโยชน์ในการจัดโครงการต่าง ๆ เพื่อส่งเสริมการเรียนรู้ของนักศึกษาผู้ใหญ่

2. ทฤษฎีการเรียนรู้สำหรับผู้ใหญ่สมัยใหม่ (Modern Adult Learning Theory) โนลส์ (สุวัฒน์ วัฒนวงศ์. 2547: 247-249; อ้างอิงจาก Knowles. 1978: 31) ได้ทำการศึกษาวิจัย และสรุปสาระสำคัญดังนี้

1) ความต้องการและความสนใจ (Needs and Interests) ผู้ใหญ่จะถูกชักจูงให้เกิดการเรียนรู้ได้ดี ถ้าหากว่าตรงกับความต้องการและความสนใจในประสบการณ์ที่ผ่านมา เขาก็จะเกิดความพึงพอใจ เพราะฉะนั้นควรจะมีการเริ่มต้นในสิ่งเหล่านั้นอย่างเหมาะสม โดยเฉพาะการจัดกิจกรรมทั้งหลาย เพื่อให้ผู้ใหญ่เกิดการเรียนรู้นั้นจะต้องคำนึงถึงสิ่งนี้ด้วยเสมอ

2) สถานการณ์ที่เกี่ยวข้องกับชีวิตผู้ใหญ่ (Life Situations) การเรียนรู้ของผู้ใหญ่จะได้ผลดี ถ้าหากถือเอาตัวผู้ใหญ่เป็นศูนย์กลางในการเรียนการสอน (Life-centered) ดังนั้น การจัดหน่วยการเรียนรู้ที่เหมาะสมเพื่อการเรียนรู้ของผู้ใหญ่ควรจะยึดถือสถานการณ์ทั้งหลายที่เกี่ยวข้องกับชีวิตผู้ใหญ่เป็นหลักสำคัญมิใช่ตัวเนื้อหาวิชาทั้งหลาย

3) การวิเคราะห์ประสบการณ์ (Analysis of Experience) เนื่องจากประสบการณ์เป็นแหล่งการเรียนรู้ที่มีคุณค่ามากที่สุดสำหรับผู้ใหญ่ ดังนั้น วิธีการหลักสำหรับการศึกษาผู้ใหญ่ก็คือ การวิเคราะห์ถึงประสบการณ์ของผู้ใหญ่แต่ละคนอย่างละเอียดว่ามีส่วนไหนของประสบการณ์ที่จะนำมาใช้ในการเรียนการสอนได้บ้าง แล้วจึงหาทางนำมาใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อไป

4) ผู้ใหญ่ต้องการเป็นผู้นำตนเอง (Self-Directing) ความต้องการที่อยู่ในส่วนลึกของผู้ใหญ่ก็คือ การมีความรู้สึกต้องการที่จะสามารถนำตนเองได้ เพราะฉะนั้นบทบาทของครูจึงควรอยู่ในกระบวนการสืบหาหรือค้นหาคำตอบร่วมกันกับผู้เรียน (Mutual Inquiry) มากกว่าการทำหน้าที่ส่งผ่านหรือเป็นสื่อสำหรับความรู้ แล้วทำหน้าที่ประเมินผลว่าเขาคล้อยตามหรือไม่

5) ความแตกต่างระหว่างบุคคล (Individual Difference) ความแตกต่างระหว่างบุคคลจะเพิ่มมากขึ้นเรื่อย ๆ ในแต่ละบุคคลเมื่อมีอายุเพิ่มมากขึ้น เพราะฉะนั้นการสอนนักศึกษาผู้ใหญ่จะต้องจัดเตรียมการในด้านนี้อย่างดีพอ เช่น รูปแบบของการเรียนการสอน (Style) เวลาที่ได้ทำการสอน สถานที่สอน และประการสำคัญคือ ความสามารถในการเรียนรู้ในแต่ละขั้นของผู้ใหญ่ย่อมเป็นไปตามความสามารถของผู้ใหญ่แต่ละคน (Pace of Learning)

ความคาดหวังในการเรียน

เพราพรรณ เปลียนญู (2524: 326-327) กล่าวว่า “ความคาดหวัง (Expectancy Function) คือ สิ่งที่ทำให้เด็กเกิดความพยายามและลงมือทำสิ่งต่าง ๆ ซึ่งหมายความว่าคนที่ผู้เรียนเชื่อว่าจะต้องมีผลบางอย่างเกิดขึ้น หลังการทำงานนั้น ๆ ระดับความคาดหวังมีความสัมพันธ์กับระดับความทะเยอทะยาน (Level of Aspiration) ที่ผู้เรียนมีอยู่และผู้เรียนที่เคยได้รับประสบการณ์ในด้านความสำเร็จในการทำงานมาก่อนจะสามารถสร้างความคาดหวังได้ตรงกับความเป็นจริง และถ้าผู้เรียนมีประสบการณ์ในด้านความล้มเหลวจะมีผลให้ผู้เรียนตั้งความคาดหวังต่ำกว่าความเป็นจริง และถ้าผู้เรียนมีความคาดหวังในผลสำเร็จจะมีส่วนทำให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการทำงานนั้นด้วย

ความคาดหวังเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้บุคคลตัดสินใจมาเรียนเนื่องจากผู้เรียนเหล่านี้มีประสบการณ์ในการทำงานเป็นพื้นฐานอยู่แล้ว การตั้งเป้าหมายหรือจุดมุ่งหมายเพื่อให้ตนเองประสบความสำเร็จในด้านต่าง ๆ ของบุคคลแต่ละคนจึงมีความแตกต่างกันไป

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่าความคาดหวังที่จะมีความรู้ความสามารถทางด้านสติปัญญาสูงขึ้นสามารถวิเคราะห์สถานการณ์ต่าง ๆ และสามารถแก้ไขปัญหาได้ การใช้เป็นพื้นฐานในการศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น ตลอดจนฝึกฝนตนเองให้เป็นผู้มีระเบียบวินัย เป็นผู้มีบุคลิกภาพดีและมนุษยสัมพันธ์เหมาะสมกับหน้าที่การงานที่รับผิดชอบ เป็นความปรารถนาของผู้เรียนที่จะได้รับการมาเรียนเพื่อยกระดับความรู้ความสามารถให้ตนประสบความสำเร็จตามความคาดหวังของแต่ละบุคคล

ความรู้เกี่ยวกับการพัฒนาคุณภาพชีวิต

ความหมายของคุณภาพชีวิต

“คุณภาพชีวิต” เป็นคำที่มีความหมายกว้างและมีขอบเขตไม่แน่นอน ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความรู้และความรู้ ตลอดจนประสบการณ์ของบุคคลแต่ละคน เช่น วอลล์ (Wallace. 1974: 6) ได้กล่าวว่าคุณภาพชีวิต หมายถึงองค์ประกอบต่างๆ ที่ให้ความพึงพอใจ (Satisfy) แก่บุคคลทั้งทางร่างกาย (Physical) และจิตใจ (Psychological) ในช่วงระยะเวลาหนึ่ง สอดคล้องกับเบนเนท (Bennett. 1975: 688-689) ที่ได้อธิบายว่า คุณภาพชีวิตของบุคคลประกอบด้วยองค์ประกอบ 2 ส่วน ส่วนที่ 1 คือ การที่บุคคลได้มีสิ่งจำเป็นแก่ความต้องการของชีวิต เช่น อาหาร ที่อยู่อาศัย เสื้อผ้า สุขภาพ แข็งแรงไม่เจ็บป่วยบ่อยครั้ง และมีความมั่นคงในชีวิต ส่วนที่ 2 คือการที่บุคคลมีค่านิยมที่เหมาะสมกับสังคม วัฒนธรรม การเมือง และสิ่งแวดล้อมทางเศรษฐกิจ บุคคลแต่ละคนจะต้องใช้องค์ประกอบทั้ง 2 ส่วนนี้ เป็นรากฐานในการตัดสินใจที่มีความสำคัญของชีวิต โดยมีความสมดุลระหว่างความปรารถนาและความเป็นไปได้ที่จะบรรลุถึงความปรารถนา ซึ่งเป็นจุดมุ่งหมายของชีวิต รวมทั้งมีความราบรื่นในครอบครัว ส่วนชาร์มา (Sharma. 1975: 19 -31) ได้อธิบายว่าคุณภาพชีวิตเป็นความคิดรวบยอดที่มีความสลับซับซ้อน (Complex) ที่เป็นทั้งความพึงพอใจอันเกิดจากการได้รับการตอบสนองความต้องการทางด้านจิตใจและด้านสังคมทั้งในระดับจุลภาคและมหภาค สำหรับการยูเนสโก (UNESCO. 1978: 89) ได้สรุปแนวคิดเกี่ยวกับคุณภาพชีวิตไว้ว่า คุณภาพชีวิตเป็นความรู้สึกของการอยู่อย่างพอใจ คือมีความสุขมีความพอใจต่อองค์ประกอบต่าง ๆ ของชีวิตที่มีส่วนสำคัญมากที่สุดของบุคคล และ พัทธิน กิติพราภรณ์ (2531: 2) ได้ให้คำจำกัดความของคุณภาพชีวิตว่าเป็นชีวิตที่มีความสุข ซึ่งความสุขนี้เกิดจาก 1) ความสุขทางกาย หมายถึงการมีความสุขเป็นอยู่ที่ดี มีสุขภาพรูปโฉม และมีสภาพแวดล้อมที่ดี 2) ความสุขทางใจ หมายถึงการได้มา

จากการรู้จักความพอดี ความพึงพอใจในสภาพที่เป็นอยู่ การมีทัศนคติที่ดีต่อตนเองและผู้อื่น มีความรักความอบอุ่นผูกพันในครอบครัวและเพื่อนมนุษย์ มีความอดทนเสียสละ และทำประโยชน์ให้กับสังคม

องค์ประกอบของคุณภาพชีวิต

ชาร์มา (Sharma. 1975: 11) ได้จำแนกองค์ประกอบของคุณภาพชีวิตออกเป็น 2 องค์ประกอบ คือ องค์ประกอบทางกายภาพ โดยพิจารณาทั้งปริมาณและคุณภาพของปัจจัยด้านอาหาร น้ำ ที่อยู่อาศัย เครื่องอุปโภคบริโภคอื่น ๆ และองค์ประกอบด้านสังคมและวัฒนธรรม ประกอบด้วยปัจจัยทางด้านการศึกษา รายได้ เพือนบ้าน การมีงานทำ การบริการด้านการแพทย์ และการสาธารณสุข และการมีสภาพแวดล้อมในการทำงานที่ดี ส่วน เดย์ (Day. 1978: 37-38) ได้เสนอว่าองค์ประกอบของคุณภาพชีวิตของมนุษย์แต่ละคนประกอบด้วย 13 มิติย่อย คือ 1) ครอบครัว 2) การงานอาชีพ 3) ชีวิตสังคม 4) การพักผ่อนหย่อนใจ 5) สุขภาพอนามัย 6) การสาธารณสุข 7) การบริโภคสินค้าและบริการ 8) การครอบครองทรัพย์สิน 9) ทัศนภาพเกี่ยวกับตนเอง 10) ความเชื่อและศาสนา 11) ความรู้สึกเกี่ยวกับท้องถิ่นของตนเอง 12) ความรู้สึกเกี่ยวกับรัฐบาลของตนเอง และ 13) กล่าวว่าคุณภาพชีวิตมีทั้งส่วนที่เป็นวัตถุวิสัยและส่วนที่เป็นจิตวิสัย นักวิชาการทั่วไปจึงจำแนกคุณภาพชีวิตออกเป็น 3 ส่วน คือส่วนที่เป็นวัตถุวิสัย (Relatively Objective Measures) เช่น รายได้ อายุ วัย การเจ็บป่วย และการมีเวลาพักผ่อนที่เป็นจิตวิสัยส่วนบุคคล (Subjective Ratings) เช่น ความพอใจในงานสถานภาพทางสังคมของตนตามที่ตนเองรับรู้ และส่วนที่เป็นจิตวิสัยทั่วไป (Global Subjective Measures) เช่น ความสุข ความวิตกกังวล จำนวนครั้งของการคิดฆ่าตัวตาย และความฝันเกี่ยวกับอนาคตที่ดั่งใจ เป็นต้น พระเทพเวที (ประยุทธ์ ปยุตโต) (ทวีรัสมิ ธนาคม. 2532: 12; อ้างอิงจาก พระเทพเวที. 2531) ได้อธิบายถึงความหมายของคุณภาพชีวิตว่าเป็นคุณสมบัติของชีวิตที่เป็นอยู่ดีหมายถึงองค์ประกอบและลักษณะต่าง ๆ ที่แสดงถึงสภาพของชีวิตที่ดำรงอยู่ด้วยดี เป็นส่วนรวมที่เกื้อกูลซึ่งกันและกันกับสังคมและธรรมชาติแวดล้อม คือ ทั้งสามารถรับเอาประโยชน์จากสังคมและธรรมชาติแวดล้อมและเอื้อประโยชน์แก่สังคมและธรรมชาติแวดล้อมนั้น พร้อมและสามารถพัฒนาตนเองให้เจริญงอกงามสู่ความสันติสุข และอิสรภาพที่สมบูรณ์ คุณภาพชีวิตที่ดีประกอบด้วย 1) มีสุขภาพดีมีพลานามัย 2) พึ่งตนเองได้ในทางเศรษฐกิจ เช่น มีอาชีพที่ประกอบโดยประหยัดและสุจริตมีเงินพอใช้และใช้เงินเป็น เป็นผู้ผลิตและบริโภคเป็น 3) มีอาหารที่มีคุณภาพ มีกินและกินเป็น 4) มีที่อยู่อาศัยและที่ทำงานที่เหมาะสม ไม่แออัด สะอาด สะดวกสบายต่อการดำเนินชีวิตการทำงานและการเดินทาง 5) มีความปลอดภัยทั้งใจ กาย ปราศจากโรคภัยไข้เจ็บและอบายมุข 6) มีธรรมชาติแวดล้อมที่เกื้อกูล รื่นรมย์ สวยงาม ดิน น้ำ อากาศบริสุทธิ์ไร้มลพิษ 7) มีความสัมพันธ์ใน

ครอบครัวที่เป็นสุข ทั้งอบอุ่นและร่มเย็น 8) มีสังคมที่มีสวัสดิการและบริการดี อำนวนสิทธิเสรีภาพ ความเสมอภาคและไม่ตรีศงเคราะห์ 9) มีสังคมที่อำนวนโอกาสในการทำงานที่ตนถนัด โอกาสในการเรียนรู้ การเข้าถึงวิทยาการต่าง ๆ โอกาสในการมีส่วนร่วมในสังคม ในชุมชนและในทางการเมืองและโอกาสในการได้รับความเป็นธรรมทางเศรษฐกิจ 10) มีสังคมที่มีระเบียบวินัย มีขนบธรรมเนียม ประเพณี วัฒนธรรม และกฎหมายที่เป็นธรรม เชื้อต่อการพัฒนาชีวิตและสังคมให้อยู่ร่วมกันและทำงานร่วมกับผู้อื่นได้ดีอย่างเอื้อเฟื้อมีน้ำใจและการอุยธรรม รวมทั้งมีการผูกมิตร และชวนชวายทำกิจที่เป็นประโยชน์ 11) มีเวลาว่างเป็นของตนเองและรู้จักใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ในการแสวงหาความร้นรมย์บันเทิงที่ไร้โทษ ชื่นชม ชาบซึ่งในสิ่งที่สุนทรีย์และในการที่จะพัฒนาตนเองในด้านต่าง ๆ 12) มีการศึกษา รู้และเข้าใจเท่าทันต่อเหตุการณ์ มีประสบการณ์ที่เป็นฐานของการดำเนินชีวิตและตัดสินใจได้อย่างฉลาด 13) มีวิจารณ์ญาณ รู้จักคิด รู้จักแก้ปัญหา การดำเนินชีวิตด้วยปัญญา มีกุศลวิธีที่จะแก้ไข 14) มีจิตใจที่พัฒนา ประกอบด้วยคุณธรรมและจริยธรรม ประพฤติดีงาม สุจริตทั้งกายวาจาใจ มั่นใจในคุณค่าแห่งชีวิตของตน 15) มีสุขภาพจิตดี มีความมั่นคงทางจิตใจ มีเจตคติดีงาม จิตใจปลอดโปร่ง เบิกบาน ผ่องใสเป็นสุข มองโลกและชีวิตตามความเป็นจริง

องค์การยูเนสโก (UNESCO. 1978: 89) ได้อธิบายถึงปัจจัยหลายประการที่สัมพันธ์กับคุณภาพชีวิต ได้แก่ อาหาร สุขภาพอนามัย โภชนาการ การศึกษา สิ่งแวดล้อมและทรัพยากรที่อยู่อาศัย การตั้งถิ่นฐาน รายได้ ค่านิยม ศาสนา นโยบาย กฎหมาย และปัจจัยทางจิตวิทยา สิ่งที่เกี่ยวข้องกับคุณภาพชีวิตนั้น นอกจากวัตถุที่สนองประโยชน์ในด้านการทำให้เกิดการอยู่ดีกินดี เช่น อาหาร ที่อยู่อาศัย เครื่องนุ่งห่ม ฯลฯ แล้วยังหมายถึงสิ่งที่เป็นนามธรรมที่ทำให้ชีวิตมีค่าและมีความหมายอีกด้วย ส่วนเบรลสัน (สุวรรณ เอี่ยมสุขวัฒน์. 2530: 8; อ้างอิงจาก Brelson. 1969) และแคมป์เบล (สุวรรณ เอี่ยมสุขวัฒน์. 2530: 9; อ้างอิงจาก Campbell. 1972) ได้เสนอเพิ่มเติมว่าคุณภาพชีวิตประกอบด้วยองค์ประกอบ 3 ด้าน คือ 1) ด้านกายภาพ ซึ่งประกอบด้วยปัจจัยด้านสภาวะความหนาแน่นของประชากร และสภาพที่อยู่อาศัย 2) ด้านสังคมประกอบด้วยปัจจัยด้านการศึกษาสุขภาพอนามัย ความมั่นคงของครอบครัว และ 3) ด้านจิตวิทยาประกอบด้วยปัจจัยทางด้านความพอใจ ความสำเร็จ ความผิดหวังและความคับข้องใจในชีวิต ส่วน วัลเลส (Wallace. 1974: 6) ได้กำหนดดัชนีความมีคุณภาพชีวิตดังนี้คือ 1) สุขภาพและความเจ็บป่วย 2) การเลื่อนฐานะทางสังคม 3) สภาวะแวดล้อมทางกายภาพ 4) รายได้และความยากจน 5) การเรียนรู้ด้านศิลปะและวิทยาศาสตร์ 6) รักษาภาวะเยียบและความปลอดภัย 7) การมีส่วนร่วมและความไม่ร่วมมือ ลิว (Liu. 1975: 12) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบที่สำคัญของคุณภาพชีวิต 2 องค์ประกอบ คือ องค์ประกอบด้านจิตพิสัยหรือเรียกว่าองค์ประกอบด้านจิตวิทยาและองค์ประกอบด้านวัตถุพิสัย

หรือที่เรียกว่า องค์ประกอบ ด้านสังคมเศรษฐกิจ การเมืองและสิ่งแวดล้อม องค์ประกอบด้านจิตพิสัยนั้นเป็นองค์ประกอบเชิงคุณภาพและขึ้นอยู่กับบุคคลแต่ละคน ส่วนองค์ประกอบด้านวัตถุพิสัยนั้นเป็นองค์ประกอบเชิงปริมาณและสามารถวัดได้โดยรวม

จากความคิดเห็นเกี่ยวกับองค์ประกอบของคุณภาพชีวิต อาจกล่าวได้ว่าองค์ประกอบที่จะทำให้บุคคลมีคุณภาพชีวิตที่ดี คือมีลักษณะของชีวิตที่มีความสุขความสมบูรณ์ ประกอบด้วยปัจจัยพื้นฐาน ได้แก่ ความสมบูรณ์ด้านร่างกายและสติปัญญา จิตใจ อารมณ์ สังคม และสิ่งแวดล้อม ตลอดจนปัจจัยสี่ซึ่งมี อาหาร เสื้อผ้า ที่อยู่อาศัย ยารักษาโรค และสิ่งอำนวยความสะดวกในการดำรงชีวิตที่เพียงพอ (จริยา เดชบุญชร. 2542: 11 – 15)

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่าคุณภาพชีวิตที่ดีเป็นความคาดหวังของนิสิตที่มีความปรารถนาจะมีความรู้ความสามารถช่วยเหลือตนเองและครอบครัวให้มีคุณภาพชีวิตที่ดี สามารถถ่ายทอดความรู้จากการเรียนเพื่อช่วยเหลือชุมชน เป็นสมาชิกที่ดีของสังคม มีคุณธรรม จริยธรรม เห็นความสำคัญของศิลปวัฒนธรรม ภูมิปัญญาท้องถิ่น และให้ความร่วมมือช่วยอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม มีส่วนร่วมในการแก้ไขปัญหาเศรษฐกิจ สังคม การเมืองของประเทศได้สืบต่อไป

ความรู้เกี่ยวกับการเลือกอาชีพ

การเลือกและการเตรียมตัวเพื่องานอาชีพ

พลาโต (วิจิตพาณี วัฒนสินธุ์; และคนอื่นๆ. 2519: 139; อ้างอิงจาก Plato. 1956) กล่าวในหนังสือ Republic เกี่ยวกับความแตกต่างระหว่างบุคคลในการเลือกของแต่ละบุคคลเพื่อประกอบอาชีพต่าง ๆ เริ่มจากการที่แต่ละบุคคลได้รับการเรียนขั้นพื้นฐานของแต่ละบุคคลมาก่อน เพื่อที่จะแสดงให้เห็นว่าบุคคลนั้นมีสติปัญญาที่ดี ในการที่จะได้รับเลือกให้เรียนขั้นสูงต่อไป วิลเลียมส์ (วิจิตพาณี วัฒนสินธุ์; และคนอื่นๆ. 2519: 10; อ้างอิงจาก William. 1956) ได้ทำการทดลองและจัดความแตกต่างระหว่างบุคคลในแต่ละวัย พบว่าแต่ละบุคคลจะมีความรู้ไม่เท่ากัน คนทุกคนจะต่างกันในเรื่องความถนัด ความสามารถพิเศษ ความสนใจ ทักษะ ทักษะสติ ตลอดจนบุคลิกภาพ

ในปัจจุบันการเลือกอาชีพ เป็นเรื่องยากที่สุดสำหรับหนุ่มสาว องค์ประกอบที่ทำให้การเลือกอาชีพลำบากมากขึ้นสำหรับคนหนุ่มสาว คือ

1. จำนวนงานที่เพิ่มมากขึ้นดีกว่าที่เคยเลือกไว้
2. ทักษะของงานแต่ละอย่างเปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว เพราะเหตุของเครื่องมือและเทคโนโลยีที่ทันสมัย

3. ไม่มีการยืดหยุ่นตารางเวลาทำงาน
4. เป็นไปไม่ได้ที่จะเปลี่ยนงาน เพราะเตรียมตัวสำหรับอาชีพนั้นมานาน
5. การแยกอาชีพออกเป็นเพศชายและเพศหญิง
6. ต้องการงานที่เป็นตัวของตัวเอง
7. งานที่ทำไม่มีสวัสดิการ
8. ขาดประสบการณ์และความสามารถในการทำงาน
9. การศึกษาต่ำกว่างานที่มีอยู่

การเลือกอาชีพและการเตรียมตัวเพื่ออาชีพสรุปได้ว่า การเลือกอาชีพของแต่ละบุคคลมีความสำคัญยิ่งเนื่องจากอาชีพที่มีความหลากหลาย การพัฒนาเครื่องมือเครื่องใช้ที่มีความทันสมัย การนำเทคโนโลยีใหม่เข้ามาใช้มากขึ้น มีการแบ่งงานตามเพศ การขาดประสบการณ์และความสามารถของแรงงาน สิ่งเหล่านี้มีอิทธิพลต่อการเลือกอาชีพและการเตรียมตัวเพื่ออาชีพ ซึ่งมีผลทำให้คนหนุ่มสาวในยุคนี้ ต้องการเพิ่มพูนความรู้ ต้องการเสริมสร้างประสบการณ์ ความรู้ความสามารถและบุคลิกภาพ เพื่อที่จะได้นำสิ่งเหล่านี้ไปใช้ในหน้าที่การงาน สร้างความมั่นคงและความก้าวหน้าให้กับตนเอง

บทบาทและหน้าที่ของงาน

บทบาทและหน้าที่ของงานมีส่วนในการตัดสินใจเลือกอาชีพของบุคคลนั้น ประกอบด้วย

1. คุณลักษณะที่สำคัญของงาน

1.1 การสนองความมั่นคงทางเศรษฐกิจ หน้าที่พื้นฐานของงาน คือ สนองบทบาทที่สำคัญประการหนึ่งของบุคคล ได้แก่ ความสามารถในการเลี้ยงชีพยังชีพได้ด้วยตนเอง และสามารถเลี้ยงครอบครัวได้

1.2 การเสริมสร้างการรู้จักตนเอง

1.3 การสนองความรู้สึกที่มีคุณค่า มีเกียรติมีศักดิ์ศรี ผลงานของบุคคลเป็นเครื่องยืนยันความสามารถของบุคคลในการควบคุมตนเองและสิ่งแวดล้อม นอกจากนี้รวมถึงผลงานที่ทรงคุณค่า เป็นประโยชน์ต่อสังคม ทำให้รู้สึกว่ามีคุณค่า มีคุณประโยชน์ และเป็นที่ยอมรับนับถือยกย่อง

1.4 การสนองความต้องการทางสังคม อาชีพของบุคคลมีบทบาทที่สำคัญยิ่งในการกำหนดฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมของบุคคลทั่วไป สถานะทางสังคมของบุคคลขึ้นอยู่กับอาชีพของหัวหน้าครอบครัวเป็นสำคัญ

2. อิทธิพลของอาชีพต่อการดำรงชีวิต

อาชีพที่บุคคลเลือก เป็นตัวกำหนดการดำเนินชีวิตของบุคคลและสังคมที่สำคัญ 3 ประการ ได้แก่

2.1 ความมั่นคงในงาน อาชีพที่บุคคลเลือกจะเป็นตัวกำหนดได้พอสมควรว่าบุคคลจะมีแนวโน้มที่จะตกงานและว่างงานได้ง่าย หรือโอกาสว่างงานมีน้อย อาชีพบางอาชีพเป็นที่ต้องการเป็นความจำเป็นในสังคมชุมชน ผู้ที่ยึดอาชีพเหล่านี้ ย่อมมีโอกาสก้าวหน้าอย่างมั่นคงได้มาก และมีโอกาสว่างงานหรือตกงานได้น้อย ฉะนั้น อาชีพที่บุคคลเลือก จึงมีผลต่อสภาวะการครองชีพ ฐานะและความมั่นคงในชีวิตของบุคคล ซึ่งมีผลกระทบต่อการดำรงชีวิตทุกด้าน ไม่ว่าจะเป็นการปรับตัวด้านอารมณ์ส่วนตัวและสังคม ไม่ว่าจะเป็นการปรับตัวในชีวิตสมรสและชีวิตครอบครัว

2.2 ความสำเร็จหรือความล้มเหลวในงาน ที่สำคัญคือความสามารถในการทำงานที่ได้รับมอบหมายนั้นอย่างมีประสิทธิภาพ ฉะนั้นองค์ประกอบที่สำคัญของความสำเร็จในงานก็คือ การเลือกอาชีพที่ใช้ความสามารถและความถนัดของบุคคลให้มากที่สุดและใช้ข้อบกพร่องของคนให้น้อยที่สุด

2.3 ความพึงพอใจในงาน อาชีพที่บุคคลเลือกขึ้นอยู่กับขอบเขตของงานว่า จะสนองความต้องการของบุคคลได้ในขณะนี้ หรือมีแนวโน้มที่จะสนองความต้องการในอนาคตซึ่งขึ้นอยู่กับสัดส่วนระหว่างสิ่งที่ได้รับและความต้องการที่จะได้รับจากอาชีพนั้น ๆ สิ่งเหล่านี้อาจทำให้พบกับความพึงพอใจ ความสนุกสนานหรือความเบื่อหน่ายท้อแท้ในงาน ฉะนั้นการตัดสินใจเลือกอาชีพได้อย่างชาญฉลาด ย่อมหมายถึง การเลือกอาชีพที่ทำให้บุคคลพบความพึงพอใจในการดำเนินชีวิตเป็นส่วนใหญ่ และงานที่จะช่วยให้บุคคลมีความสุขมีความพึงพอใจในชีวิตได้นั้น มิใช่งานที่เพียงแต่สอดคล้องกับความถนัดและความสามารถของบุคคลเท่านั้น ยังต้องสนองตอบความต้องการทางใจ สอดคล้องกับความสนใจ และบุคลิกภาพเฉพาะตัวที่แตกต่างกันด้วย บางคนอาจมีความต้องการระดับสูงในด้านเศรษฐกิจ บางคนในด้านเกียรติยศ ชื่อเสียง บางคนในด้านความเป็นอิสระ เป็นของตัวเอง บางคนชอบพบปะติดต่อกับผู้คนและบางคนอาจชอบทำงานตามลำพัง

สรุปได้ว่า บทบาทและหน้าที่ของงานเป็นสิ่งที่ช่วยให้บุคคลนั้น สามารถสนองความมั่นคงทางเศรษฐกิจ เสริมสร้างคุณค่า ความมีเกียรติ มีศักดิ์ศรี ให้บุคคลนั้นมีความมั่นคงในการประกอบอาชีพ สามารถเพิ่มพูนรายได้ รวมทั้งมองเห็นช่องทางในการประกอบอาชีพ ได้รับความพึงพอใจ ความสุข และความสำเร็จในการประกอบอาชีพต่อไป

ภาควิชาบริหารธุรกิจ คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ประวัติความเป็นมาของภาควิชาบริหารธุรกิจ

ประวัติภาควิชาบริหารธุรกิจ คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ดังนี้
(<http://www.soc.swu.ac.th/dba/>)

พ.ศ. 2516 ได้มีการตั้งภาควิชาบริหารธุรกิจ โดย รองศาสตราจารย์ ดร.สุจิตใจ เหล่าสุนทร อธิการบดีสมัยนั้น ได้ส่งอาจารย์นิภา แนวบุญเนียร ไปศึกษาวิชาธุรกิจศึกษา ณ ประเทศแคนาดา เพื่อเตรียมการเปิดหลักสูตรธุรกิจศึกษา

พ.ศ. 2518 เปิดหลักสูตรการศึกษาระดับบัณฑิต (กศ.บ.) ต่อเนื่อง 2 ปี วิชาเอกธุรกิจศึกษา สาขาการตลาดและการบัญชี โดย กพ. เทียบหลักสูตรนี้เป็นบริหารธุรกิจ (บธ.บ.) เปิดหลักสูตรวิชาโทธุรกิจศึกษาและเปิดหลักสูตรวิชาโทบริหารธุรกิจ โดยในขณะนั้นมีคณาจารย์ จำนวน 7 คน

พ.ศ. 2531 ได้รับอนุมัติหลักสูตร การศึกษามหาบัณฑิต (กศ.ม.) โดยได้รับการอนุมัติจากทบวงมหาวิทยาลัย และ ก.พ.

พ.ศ. 2533 ได้พัฒนาหลักสูตรการศึกษาระดับบัณฑิต (กศ.บ.) ต่อเนื่อง 2 ปี เป็นโครงสร้างหลักสูตรใหม่เป็น ศิลปศาสตรบัณฑิต (ศศ.บ.) ต่อเนื่อง 2 ปี วิชาเอกบริหารธุรกิจ สาขาการตลาดและสาขาการบัญชี และได้รับอนุมัติจากทบวงมหาวิทยาลัย

พ.ศ. 2536 ได้รับอนุมัติจากทบวงมหาวิทยาลัยในการเปลี่ยนชื่อปริญญาจาก ศศ.บ. เป็น บธ.บ. สาขาการตลาด และสาขาการบัญชี

พ.ศ. 2539 ได้รับอนุมัติหลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต (บธ.บ.) หลักสูตร 4 ปี วิชาเอกการตลาดและวิชาเอกการบัญชี จากทบวงมหาวิทยาลัย และ ก.พ.

พ.ศ. 2540 ได้ปรับปรุงหลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต (กศ.ม.) ใหม่โดยได้รับอนุมัติจากทบวงมหาวิทยาลัย

พ.ศ. 2541 ได้รับอนุมัติหลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต (บธ.ม.) สาขาวิชาการจัดการและการตลาด จากทบวงมหาวิทยาลัย และ ก.พ. ได้รับอนุมัติหลักสูตร บธ.บ วิชาเอกการตลาดและวิชาเอกการบัญชี ก.ค. ให้การรับรองและกำหนดคุณวุฒิปริญญาเป็นคุณสมบัติเฉพาะสำหรับตำแหน่งข้าราชการครู

พ.ศ. 2542 มีโครงการความร่วมมือระดับบัณฑิตศึกษา สาขาธุรกิจศึกษา กับโรงเรียนพาณิชย์การเพชรบุรีบริหารธุรกิจ จังหวัดเพชรบุรี

พ.ศ. 2543 ได้รับอนุมัติหลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต 4 ปี สาขาวิชาการเงิน และการธนาคาร สาขาวิชาการจัดการ การท่องเที่ยว และการโรงแรม และสภามหาวิทยาลัยอนุมัติ

โครงการเปิดสอนหลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิตสำหรับผู้บริหาร สาขาวิชาการจัดการ และการตลาด

พ.ศ. 2544 เปิดหลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต สาขาการจัดการการท่องเที่ยวและการโรงแรม เปิดหลักสูตรบริหารธุรกิจ สาขาการเงินและการธนาคาร และเปิดหลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต สาขาการตลาด และสาขาการบัญชี ในโครงการความร่วมมือระดับปริญญาตรีกับโรงเรียนพาณิชย์การเพชรบุรีบริหารธุรกิจ

โครงการความร่วมมือทางการศึกษากับโรงเรียนพาณิชย์การเพชรบุรีบริหารธุรกิจ

เนื่องจากโรงเรียนพาณิชย์การเพชรบุรีบริหารธุรกิจได้รับอนุมัติให้เปิดทำการสอนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) ถึงระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) ตั้งแต่ปีการศึกษา 2541 โดยนางอารี ศรีสม ผู้รับใบอนุญาต ซึ่งได้จัดตั้งขึ้นเพื่อลดความแออัด สร้างคุณภาพการศึกษา เกิดความคล่องตัวและต่อเนื่อง โดยโรงเรียนพาณิชย์การเพชรบุรีบริหารธุรกิจได้เปิดทำการสอนปีการศึกษา 2541 โดยรับนักศึกษาเฉพาะระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงใน 3 สาขาวิชา คือ สาขาวิชาการบัญชี สาขาวิชาการตลาด และสาขาวิชาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ

โรงเรียนมุ่งมั่นที่จะพัฒนาคุณภาพการศึกษาให้เป็นที่ยอมรับของสังคม โดยได้พิจารณาเห็นว่าควรปรับปรุงการสอนของครูและคุณวุฒิของครู ซึ่งในด้านการสอนได้จัดให้มีการนิเทศภายใน ประกวดครูดีเด่น เป็นต้น แต่ในด้านคุณวุฒิของครูจะเป็นปัญหาอยู่บ้าง เพราะรายได้ของครูไม่สูงนัก นอกจากทางโรงเรียนจะมีการส่งครูเข้าอบรมในด้านต่าง ๆ แล้ว คงจะต้องส่งเสริมให้ได้มีการศึกษาที่สูงขึ้น เพราะในสถานศึกษามีเพียงครูที่มีวุฒิปริญญาตรีเท่านั้น แต่หากจะให้ครูไปศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาต่าง ๆ ก็จะทำให้เสียเวลาในการสอนและโรงเรียนก็จะขาดครู และต้องเสียค่าใช้จ่ายสูงจะเป็นภาระแก่ครูมากขึ้น ทางผู้บริหารสถานศึกษา นายสมาน สรรพคุณ ครูใหญ่ โรงเรียนพาณิชย์การเพชรบุรีบริหารธุรกิจจึงได้เสนอเรื่องไปยังมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒขอร่วมจัดทำโครงการความร่วมมือทางการศึกษา โดยให้ทางมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒมาเปิดสอนระดับปริญญาโท (ภาคพิเศษ) วิชาเอกธุรกิจศึกษา โดยทางโรงเรียนทำหน้าที่ประชาสัมพันธ์และประสานงานด้านการรับสมัคร พร้อมทั้งให้บริการด้านสถานที่เรียนและสื่อการสอนรวมถึงเทคโนโลยีต่าง ๆ ที่ใช้ประกอบการเรียนการสอน โดยหวังว่าครูและบุคลากรในท้องถิ่นจะได้พัฒนาความรู้สูงขึ้น และจะได้นำความรู้มาพัฒนาท้องถิ่นให้มีความเจริญยิ่ง ๆ ขึ้น รวมถึงเป็นการขยายโอกาสทางการศึกษาสู่ภูมิภาค ซึ่งสอดคล้องกับนโยบายของมหาวิทยาลัย

พ.ศ.2542 มหาวิทยาลัยจึงได้จัดส่งคณะกรรมการมาตรวจดูความพร้อมของโรงเรียนและอนุมัติโครงการความร่วมมือทางวิชาการระหว่างมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒกับโรงเรียนพาณิชย์การเพชรบุรีบริหารธุรกิจ โดยเปิดสอนระดับบัณฑิตศึกษา การศึกษามหาบัณฑิต (กศ.ม.)

วิชาเอกธุรกิจศึกษา คณะสังคมศาสตร์ โดยเปิดทำการเรียนการสอนในวันเสาร์ – อาทิตย์ ทางมหาวิทยาลัยได้เริ่มทำการเปิดรับสมัครสอบคัดเลือกและเปิดสอนรุ่นแรกในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2542 ใช้ห้องประชุม 2 (ห้องปรับอากาศ) เป็นห้องเรียน

พ.ศ. 2544 ได้รับอนุมัติโครงการความร่วมมือระดับปริญญาตรี เปิดสอนในหลักสูตร บริหารธุรกิจบัณฑิต (บธ.บ) สาขาการบัญชี และสาขาการตลาด

ปัจจุบันมีอาคารความร่วมมือทางการศึกษา ซึ่งเป็นอาคารเรียนหลังที่ 3 ของโรงเรียน เป็นอาคารซึ่งใช้สำหรับให้นิสิตระดับปริญญาโทและปริญญาตรีของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ในโครงการความร่วมมือได้ใช้เป็นสถานที่ศึกษา โดยห้องเรียนทุกห้องติดเครื่องปรับอากาศ ซึ่งจาก โครงการความร่วมมือดังกล่าวเป็นผลให้ปัจจุบันมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้เปิดทำการสอน ตั้งแต่ระดับปริญญาตรี หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต (บธ.บ) สาขาการตลาด และสาขา การบัญชี และระดับปริญญาโท หลักสูตรศึกษามหาบัณฑิต (กศ.ม.) วิชาเอกธุรกิจศึกษา ซึ่งถือเป็นการสร้างโอกาสทางการศึกษาให้กับประชาชนในจังหวัดเพชรบุรีและจังหวัดใกล้เคียง เป็นอย่างมาก

หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต สาขาวิชาการบัญชี (ต่อเนื่อง 2 ปี) หลักสูตรปรับปรุง พ.ศ. 2545

วัตถุประสงค์ของหลักสูตร

1. เพื่อผลิตบัณฑิตให้มีความรู้ ความสามารถในการวิชาชีพทางการบัญชีและการบริหารธุรกิจ ได้อย่างมีคุณภาพ
2. เพื่อผลิตบัณฑิตให้เป็นผู้มีคุณธรรม จริยธรรมในวิชาชีพ และมีความรับผิดชอบต่อสังคม
3. เพื่อผลิตบัณฑิตให้สามารถนำความรู้ไปใช้ประโยชน์ในการประกอบวิชาชีพอิสระ และมีความคิดสร้างสรรค์ผลงานทางธุรกิจ
4. เพื่อเป็นพื้นฐานในการศึกษาต่อในระดับสูง

โครงสร้างหลักสูตร

โครงสร้างหลักสูตรบริหารธุรกิจ สาขาวิชาการบัญชี (ต่อเนื่อง 2 ปี) มีจำนวนหน่วยกิต รวมตลอดหลักสูตร ไม่น้อยกว่า 84 หน่วยกิต ประกอบด้วยหมวดวิชาต่อไปนี้

1. หมวดวิชาศึกษาทั่วไป	ไม่น้อยกว่า	9	หน่วยกิต
2. หมวดวิชาเฉพาะ	ไม่น้อยกว่า	69	หน่วยกิต

ประกอบด้วย

- วิชาแกน 39 หน่วยกิต

- วิชาเอก ไม่น้อยกว่า 30 หน่วยกิต
- ประกอบด้วย
 - วิชาเอกบังคับ 24 หน่วยกิต
 - วิชาเอกเลือก ไม่น้อยกว่า 6 หน่วยกิต
- 3. หมวดวิชาเลือกเสรี ไม่น้อยกว่า 6 หน่วยกิต
- จำนวนหน่วยกิตรวมตลอดหลักสูตร 84 หน่วยกิต
- รายละเอียดในหมวดวิชา
- 1. รายวิชาในหมวดวิชาศึกษาทั่วไป ไม่น้อยกว่า 9 หน่วยกิต
 - ธร 251 ธุรกิจกับสิ่งแวดล้อม 3(3-0)
 - ปศ 101 เหตุการณ์โลกปัจจุบัน 2(2-0)
 - รัฐ 102 มนุษย์กับการเมือง 2(2-0)
 - สค 111 สังคมและวัฒนธรรมไทย 2(2-0)
- 2. รายวิชาในหมวดวิชาเฉพาะ ไม่น้อยกว่า 69 หน่วยกิต ประกอบด้วย
 - 2.1 วิชาแกน
 - กง 231 การเงินธุรกิจ 3(3-0)
 - กต 241 หลักการตลาด 3(3-0)
 - ธร 256 นโยบายธุรกิจ 3(3-0)
 - ธร 257 กฎหมายธุรกิจ 3(3-0)
 - ธร 351 การบริหารการผลิต 3(3-0)
 - ธร 352 โปรแกรมคอมพิวเตอร์ธุรกิจ 3(2-2)
 - ธร 353 การภาษีอากร 3(3-0)
 - ธร 354 การฝึกงาน 3(0-6)
 - ธร 355 ภาษาอังกฤษธุรกิจ 1 3(3-0)
 - ธร 356 ภาษาอังกฤษธุรกิจ 2 3(3-0)
 - ธร 361 การบริหารทรัพยากรมนุษย์ 3(3-0)
 - ธร 451 เศรษฐศาสตร์ธุรกิจ 3(3-0)
 - บช 221 หลักการบัญชี 3(3-0)
 - 2.2 วิชาเอก ไม่น้อยกว่า 30 หน่วยกิต
 - 2.2.1 วิชาเอกบังคับ 24 หน่วยกิต
 - บช 321 บัญชีขั้นกลาง 1 3(3-0)

บช 322 บัญชีชั้นกลาง 2	3(3-0)
บช 325 การบัญชีภาษีอากร	3(3-0)
บช 421 ระบบบัญชี	3(3-0)
บช 422 การบัญชีชั้นสูง	3(3-0)
บช 423 การสอบบัญชี	3(3-0)
บช 425 การวิเคราะห์งบการเงิน	3(3-0)
บช 428 การบัญชีต้นทุน	3(3-0)
2.2.2 วิชาเอก ไม่น้อยกว่า 6 หน่วยกิต	
บช 222 การบัญชีบริหาร	3(3-0)
บช 326 การบัญชีธุรกิจบริการ	3(3-0)
บช 327 การบัญชีรัฐบาล	3(3-0)
บช 328 การตรวจสอบและการควบคุมภายใน	3(3-0)
บช 424 การวางแผนและควบคุมกำไร	3(3-0)
บช 426 การประมวลข้อมูลทางบัญชีโดยคอมพิวเตอร์	3(3-0)
บช 427 ปัญหาการสอบบัญชี	3(3-0)
บช 429 สัมมนาการบัญชี	3(3-0)
ธร 253 สถิติธุรกิจ	3(3-0)
ธร 357 การบริหารธุรกิจขนาดย่อมและขนาดกลาง	3(3-0)

หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต สาขาวิชาการตลาด (ต่อเนื่อง 2 ปี) หลักสูตรปรับปรุง พ.ศ. 2545

วัตถุประสงค์ของหลักสูตร

1. เพื่อผลิตบัณฑิตให้มีความรู้ความสามารถในวิชาชีพทางการบริหารธุรกิจและการบริหารการตลาดได้อย่างมีคุณภาพ โดยสอดคล้องกับสภาพแวดล้อมทางธุรกิจในปัจจุบัน
2. เพื่อผลิตบัณฑิตให้สามารถนำความรู้ไปใช้ประโยชน์ในการประกอบอาชีพอิสระ และมีความคิดสร้างสรรค์ผลงานทางธุรกิจ
3. เพื่อผลิตบัณฑิตให้มีความรับผิดชอบและมีจริยธรรมในวิชาชีพ
4. เพื่อเป็นพื้นฐานในการศึกษาต่อระดับสูง

โครงสร้างหลักสูตร

โครงสร้างหลักสูตรบริหารธุรกิจ สาขาวิชาการตลาด (ต่อเนื่อง 2 ปี) มีจำนวนหน่วยกิตรวมตลอดหลักสูตร ไม่น้อยกว่า 84 หน่วยกิต ประกอบด้วยหมวดวิชาต่อไปนี้

1. หมวดวิชาศึกษาทั่วไป	ไม่น้อยกว่า	9	หน่วยกิต
2. หมวดวิชาเฉพาะ	ไม่น้อยกว่า	69	หน่วยกิต
ประกอบด้วย			
- วิชาแกน	39	หน่วยกิต	
- วิชาเอก	ไม่น้อยกว่า 30	หน่วยกิต	
ประกอบด้วย			
- วิชาเอกบังคับ	24	หน่วยกิต	
- วิชาเอกเลือก	ไม่น้อยกว่า 6	หน่วยกิต	
3. หมวดวิชาเลือกเสรี	ไม่น้อยกว่า	6	หน่วยกิต
จำนวนหน่วยกิตรวมตลอดหลักสูตร		84	หน่วยกิต
รายละเอียดในหมวดวิชา			
1. รายวิชาในหมวดวิชาศึกษาทั่วไป	ไม่น้อยกว่า 9	หน่วยกิต	
ธว 251 ธุรกิจกับสิ่งแวดล้อม		3(3-0)	
ปศ 101 เหตุการณ์โลกปัจจุบัน		2(2-0)	
รัฐ 102 มนุษย์กับการเมือง		2(2-0)	
สค 111 สังคมและวัฒนธรรมไทย		2(2-0)	
2. รายวิชาในหมวดวิชาเฉพาะ	ไม่น้อยกว่า 69	หน่วยกิต	ประกอบด้วย
2.1 วิชาแกน 39 หน่วยกิต			
กง 231 การเงินธุรกิจ		3(3-0)	
กต 241 หลักการตลาด		3(3-0)	
ธว 256 นโยบายธุรกิจ		3(3-0)	
ธว 257 กฎหมายธุรกิจ		3(3-0)	
ธว 351 การบริหารการผลิต		3(3-0)	
ธว 352 โปรแกรมคอมพิวเตอร์ทางธุรกิจ		3(2-2)	
ธว 354 การฝึกงาน		3(0-6)	
ธว 355 ภาษาอังกฤษธุรกิจ 1		3(3-0)	
ธว 356 ภาษาอังกฤษธุรกิจ 2		3(3-0)	
ธว 361 การบริหารทรัพยากรมนุษย์		3(3-0)	
ธว 415 เศรษฐศาสตร์ธุรกิจ		3(3-0)	
บช 221 หลักการบัญชี		3(3-0)	

บช 222 การบัญชีบริหาร	3(3-0)
2.2 วิชาเอก ไม่น้อยกว่า 30 หน่วยกิต	
2.2.1 วิชาเอกบังคับ 24 หน่วยกิต	
กต 341 การบริหารการตลาด	3(3-0)
กต 342 การบริหารการขาย	3(3-0)
กต 343 การวิเคราะห์เชิงปริมาณทางการตลาด	3(2-2)
กต 441 พฤติกรรมผู้บริโภค	3(3-0)
กต 442 การส่งเสริมการตลาด	3(3-0)
กต 443 การตลาดระหว่างประเทศ	3(3-0)
กต 444 การวิจัยตลาด	3(2-2)
กต 445 สัมมนาปัญหาการตลาด	3(3-0)
2.2.2 วิชาเอกเลือก ไม่น้อยกว่า 6 หน่วยกิต	
กต 242 การตลาดการเกษตร	3(3-0)
กต 243 การตลาดอุตสาหกรรม	3(3-0)
กต 244 การตลาดการเงิน	3(3-0)
กต 245 การตลาดบริการ	3(3-0)
กต 246 การตลาดการท่องเที่ยวและโรงแรม	3(3-0)
กต 344 การโฆษณาและประชาสัมพันธ์	3(3-0)
กต 345 การบริหารการค้าปลีก	3(3-0)
กต 346 การบริหารการค้าส่ง	3(3-0)
กต 347 การบริหารการจัดจำหน่าย	3(3-0)
กต 348 การบริหารการจัดซื้อ	3(3-0)
กต 349 การขนส่ง	3(3-0)
กต 446 การจัดการหีบห่อ	3(3-0)
กต 447 นโยบายผลิตภัณฑ์และราคา	3(3-0)
กต 448 โปรแกรมคอมพิวเตอร์ทางการตลาด	3(2-2)
กต 449 การศึกษาความเป็นไปได้ทางการตลาด	3(2-2)
ธร 253 สถิติธุรกิจ	3(2-2)
ธร 353 การภาษีอากร	3(3-0)
ธร 357 การบริหารธุรกิจขนาดย่อมและขนาดกลาง	3(3-0)

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยในประเทศ

มงคล ค่อยประเสริฐ (2539: 103) ได้ศึกษาแรงจูงใจในการมาเรียนของนักศึกษาหลักสูตร ปอ. ในจังหวัดอุทัยธานีในด้านอาชีพ ด้านมุ่งพัฒนาตนเอง ด้านสังคม และด้านอื่น ๆ พบว่า นักศึกษาที่มีเพศต่างกันมีแรงจูงใจในการมาเรียนโดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณาารายด้าน พบว่า แรงจูงใจด้านมุ่งพัฒนาตนเองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ที่มีอาชีพต่างกันมีแรงจูงใจในการมาเรียนโดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เมื่อพิจารณาารายด้านพบว่า ด้านอาชีพ ด้านสังคมและด้านอื่น ๆ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนด้านมุ่งพัฒนาตนเองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อุไรวรรณ โพธิเวชเทวัญ (2539: 75) ได้ศึกษาสิ่งจูงใจในการเลือกเรียนหลักสูตรธุรกิจศึกษาของนิสิตระดับปริญญาตรี ในสถาบันอุดมศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร พบว่า สิ่งจูงใจในการเลือกเรียนหลักสูตรธุรกิจศึกษาของนิสิตรวม 5 ด้าน อยู่ในระดับปานกลาง คือ ด้านความสนใจและความถนัด ด้านความคิดเห็นส่วนตัว ด้านเศรษฐกิจ ด้านสังคมและด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง นิสิตที่มีเพศต่างกันและผู้ปกครองมีฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวต่างกันมีสิ่งจูงใจในการเลือกเรียนไม่แตกต่างกัน ส่วนนิสิตที่ผู้ปกครองประกอบอาชีพต่างกันมีสิ่งจูงใจในการเลือกเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

นวลจันทร์ เพิ่มพูนรัตนกุล (2540: 66-67) ได้ศึกษาความคาดหวังของผู้เรียนต่อโครงการยกระดับความรู้พื้นฐานสำหรับกำนัน ผู้ใหญ่บ้าน และผู้นำท้องถิ่น มีความคาดหวังต่อโครงการยกระดับความรู้พื้นฐานสำหรับกำนัน ผู้ใหญ่บ้าน และผู้นำท้องถิ่น โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.91$) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านการเพิ่มประสิทธิภาพในการปฏิบัติงาน มีความคาดหวังในระดับมาก ($\bar{X} = 3.84$) มีคะแนนเฉลี่ยสูงสุด คือ การทำงานได้เหมาะสมกับบทบาทหน้าที่ได้ดียิ่งขึ้น ($\bar{X} = 4.00$) ด้านการเพิ่มความเชื่อมั่นในตนเอง พบว่า มีความคาดหวังอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.94$) มีคะแนนเฉลี่ยสูงสุดคือ การมีความรู้ใหม่ ๆ ทันต่อเหตุการณ์ปัจจุบันอยู่เสมอ ($\bar{X} = 4.03$) ด้านการพัฒนาคุณภาพชีวิต พบว่า มีความคาดหวังอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.93$) มีคะแนนเฉลี่ยสูงสุดคือ การมีระเบียบวินัยและเคารพกฎหมายมากยิ่งขึ้น ($\bar{X} = 4.05$)

สมพงษ์ จิตจรัสอำพัน (2540: 78) ได้ศึกษาองค์ประกอบที่เป็นแรงจูงใจในการเลือกศึกษาต่อสายวิชาการบริหารธุรกิจของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล ในเขตกรุงเทพมหานคร พบว่า องค์ประกอบที่เป็นแรงจูงใจทั้ง 4 ด้าน คือ ด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง ด้านคุณลักษณะส่วนตัว ด้านลักษณะของงานที่เกี่ยวข้องกับงานที่ต้องการ และด้าน

คุณลักษณะของสถาบันเป็นองค์ประกอบที่เป็นแรงจูงใจในระดับมาก นักศึกษาที่เลือกสาขาวิชาต่างกัน มีองค์ประกอบที่เป็นแรงจูงใจด้านคุณลักษณะส่วนตัวและด้านลักษณะของงานที่เกี่ยวข้องกับงานที่ต้องการไม่แตกต่างกัน นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกันมีองค์ประกอบที่เป็นแรงจูงใจทั้ง 4 ด้านแตกต่างกัน

สมลักษณ์ เพชรช่วย (2540: 88) ได้ศึกษาถึงความคาดหวังในการเรียนการศึกษาสายสามัญ วิธีเรียนทางไกลของผู้ใช้แรงงานในโรงงานอุตสาหกรรมจังหวัดระยองใน 3 ด้าน คือ ด้านการเรียนการสอน ด้านบทบาทครูประจำกลุ่ม และด้านการนำความรู้ไปใช้เพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิต ผลจากการศึกษาวิจัยพบว่า ความคาดหวังในการเรียนการศึกษาสายสามัญ วิธีเรียนทางไกลโดยรวมและรายด้านอยู่ในระดับมาก สำหรับด้านการนำความรู้ไปใช้เพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิตพบว่า นักศึกษามีปัญหาในเรื่องความรู้ด้านวิชาชีพเพื่อพัฒนาหรือเพิ่มประสิทธิภาพในการทำงาน มีข้อเสนอแนะให้มีการสอนเสริมในด้านวิชาชีพที่ทำให้นักศึกษาสามารถนำความรู้ที่ได้เรียนไปพัฒนาประสิทธิภาพในการทำงาน เช่น คอมพิวเตอร์ อิเล็กทรอนิกส์ และการพิมพ์ดีด

พวงสุวรรณ พันธุ์มะม่วง (2541: 92-93) ได้ศึกษาความคิดเห็นเกี่ยวกับการนำความรู้ไปใช้ของผู้จบหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน หน่วยฝึกอาชีพวัดนอก อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี โดยทำการศึกษาก่อนการนำความรู้ไปใช้ 3 ด้าน คือ ด้านการนำความรู้ไปใช้ประกอบอาชีพ ด้านการนำความรู้ไปใช้เพื่อส่วนตัว และด้านการนำความรู้ไปใช้เพื่อชุมชนพบว่า ผู้จบหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน นำความรู้ไปใช้เพื่อส่วนตัวมากที่สุด รองลงมาผู้จบหลักสูตรวิชาชีพพระยะสันนำความรู้ไปใช้เพื่อประกอบอาชีพ และนำไปใช้เพื่อชุมชนน้อยที่สุด ซึ่งเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านการนำความรู้ไปใช้เพื่อประกอบอาชีพ ส่วนใหญ่นำความรู้ที่ได้รับจากการเรียน สามารถนำไปใช้ตามความถนัดและความชอบของตนเองได้ นำไปทำงานในสถานประกอบการได้ นำไปใช้ประกอบอาชีพส่วนตัวได้ นำไปใช้เพื่อประกอบอาชีพเสริมจากอาชีพที่ทำอยู่ประจำแล้วได้ นำไปใช้เพื่อเปลี่ยนอาชีพเดิมที่ไม่มีความก้าวหน้าได้ นำไปใช้เพื่อให้ตรงกับอาชีพที่กำลังเป็นที่ต้องการได้ และสามารถนำไปใช้ทำกิจการต่อเนื่องจากครอบครัวที่ทำอยู่แล้วได้ ด้านการนำความรู้ไปใช้เพื่อส่วนตัว ส่วนใหญ่นำความรู้ที่ได้รับจากการเรียนไปใช้ประโยชน์แก่คนอื่น ๆ ในครอบครัว เช่น ตัดเสื้อผ้า ตัดผมให้แก่มารดา สามารถนำไปใช้ประโยชน์แก่ตนเอง เช่น แต่งหน้า ตัดเสื้อผ้าใส่เอง และทำให้ผู้เรียนมีความมั่นใจในการประกอบอาชีพ นำความรู้ที่ได้รับไปใช้เพื่อพัฒนาตนเองดีขึ้นกว่าเดิม และเป็นพื้นฐานให้ตนเองศึกษาต่อด้านอาชีพให้สูงขึ้นทำให้รู้จักคิด ตัดสินใจอย่างมีเหตุผล ยอมรับความคิดเห็นของผู้อื่น ด้านการนำความรู้ไปใช้เพื่อชุมชนเพื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ความรู้ที่ได้รับจากการเรียนสามารถนำไปใช้ประโยชน์ในการถ่ายทอดความรู้ให้กับบุคคลในครอบครัวได้ สามารถนำไปใช้โดยทำให้ประชาชนในท้องถิ่นประกอบอาชีพเสริมได้

สมโภชน์ ภูระหงษ์ (2543: 132-133) ได้ติดตามผลผู้สำเร็จการศึกษาภาคสมทบหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ โรงเรียนช่างฝีมือทหาร ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับการนำความรู้และทักษะที่ได้รับจากเนื้อหาวิชาตามหลักสูตรไปใช้ในการประกอบอาชีพโดยรวมอยู่ในระดับมาก ด้านการนำความรู้และทักษะที่ได้รับจากเนื้อหาวิชาตามหลักสูตรไปใช้ในการศึกษาต่อโดยรวมอยู่ในระดับมาก

ศักรินทร์ ชนประชา (2543: 54-55) ได้ศึกษาความคิดเห็นของผู้จบหลักสูตรการฝึกอบรมวิชาชีพพระยะสันของศูนย์บริการการศึกษานอกโรงเรียนอำเภอในจังหวัดเชียงราย พบว่า ความคิดเห็นด้านการนำความรู้ไปใช้โดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.96$) และเมื่อพิจารณารายข้อพบว่าสามารถนำความรู้ไปใช้อยู่ในระดับมากทุกข้อ โดยข้อที่มีคะแนนเฉลี่ยสูงสุด ได้แก่ ข้อที่ว่าผู้เรียนสามารถนำความรู้จากการฝึกอบรมไปใช้ ในการพัฒนาในหน้าที่หรืออาชีพที่ทำอยู่ให้ดียิ่งขึ้น ($\bar{X} = 4.15$)

วัชรินทร์ โกสินเจริญชัย (2545: 88) ได้ศึกษาความคาดหวังของนักศึกษาผู้ใหญ่ในการนำความรู้จากหลักสูตรการศึกษานอกโรงเรียน ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2539 ไปใช้ พบว่าด้านการประกอบอาชีพโดยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่ามีความคาดหวังในระดับมาก จำนวน 19 ข้อ โดยข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ นำความรู้ที่ได้รับไปใช้เพื่อความก้าวหน้าและความมั่นคงในวิชาชีพ และข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดคือ นำความรู้ที่ได้รับไปใช้เพื่อนำไปประกอบอาชีพอิสระหรือเป็นเจ้าของกิจการ และด้านการพัฒนาคุณภาพชีวิต โดยรวมมีความคาดหวังในระดับมาก เมื่อพิจารณารายข้อพบว่ามีความคาดหวังในระดับมาก จำนวน 16 ข้อ โดยข้อที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด คือ มีส่วนร่วมในการพัฒนาความเป็นอยู่และการดำรงชีวิตได้อย่างมีคุณภาพ และข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด คือ มีความรู้พื้นฐานในเรื่องปัญหาเศรษฐกิจสังคม และการเมืองของประเทศ

งานวิจัยต่างประเทศ

ทัฟ (สมพงษ์ ภูรัตนะ. 2534: 24; อ้างอิงจาก Tough. 1971: 135) ได้ศึกษาถึงสาเหตุที่ประชาชนเข้าร่วมโครงการการศึกษาผู้ใหญ่ ที่สถาบันเพื่อการค้นคว้าทางการศึกษาออนตาริโอ (Ontario Institute for Studies in Education) ผลการศึกษาพบว่า ผู้เข้าร่วมโครงการส่วนมากต้องการศึกษาค้นหาความรู้และทักษะต่าง ๆ เพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิตให้ดีขึ้น

เทรปปา และไฟรค์ (สมพงษ์ ภูรัตนะ. 2534: 24; อ้างอิงจาก Treppa and Frike. 1972: 466-468) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการฝึกอบรมโดยใช้กระบวนการกลุ่ม ผลการศึกษาพบว่าสมาชิกมีความเข้าใจในตนเอง มีมนุษยสัมพันธ์กับสมาชิกในกลุ่ม รู้จักคิดและแก้ปัญหาด้วยตนเอง และเห็นคุณค่าในการพัฒนาคุณภาพชีวิต

ดาร์เคนวาลด์ และเมอร์เรียม (Darkenwald and Merriam. 1982: 128-130) ได้ศึกษา เหตุผลการเข้าเรียนต่อของผู้ใหญ่ทั้งที่กำลังจะเข้าเรียน และที่กำลังเรียนอยู่ โดยได้แบ่งเหตุผล การเข้าเรียนต่อของผู้ใหญ่ออกเป็น 9 ด้าน คือ 1) ด้านความรู้ 2) ด้านส่วนตัว 3) ด้านชุมชน 4) ด้าน ศาสนา 5) ด้านสังคม 6) ด้านหนี้ความจำใจ 7) ด้านการทำตามกฎระเบียบ 8) ด้านเพื่อทำหน้าที่ ให้ดีขึ้น และ 9) ด้านเพื่อความรู้ในเชิงวัฒนธรรม สรุปผลการศึกษาพบว่า สำหรับผู้ที่กำลังจะ เข้าเรียนมีเหตุผลในการเข้าเรียนด้านชุมชน ด้านส่วนตัว และด้านเพื่อความรู้ในระดับสูงสุด และ มีเหตุผลในการเข้าเรียนด้านสังคมและด้านการหนีจากสภาพจำใจอยู่ในระดับต่ำสุด ส่วนผู้ที่กำลัง เรียนอยู่ พบว่า อายุ เพศ และสถานภาพทางสังคม มีส่วนเกี่ยวข้องกับการเข้าเรียน โดยเฉพาะ ด้านเพศนั้นพบว่า เพศหญิงให้ความสำคัญกับเหตุผลด้านส่วนตัว ส่วนเพศชายให้ความสำคัญ กับเหตุผลด้านเพื่อให้หน้าที่ดีขึ้น ด้านศาสนา และด้านหนีจากสภาพจำใจ ด้านอายุ พบว่าผู้ที่มี อายุสูงให้ความสำคัญกับด้านความรู้ ส่วนผู้ที่มีอายุน้อยให้ความสำคัญกับด้านส่วนตัวและคนผิวดำ ให้ความสำคัญกับด้านส่วนตัว ด้านชุมชน และด้านความรู้เชิงวัฒนธรรม

ไย-เวิน (Yi-Wen. 1991: 1680-A) ได้ทำการศึกษาความต้องการเรียนสายอาชีพของ นักศึกษาผู้ใหญ่และศึกษาสภาพการจัดการเรียนการสอนในไต้หวันและทั่วโลก พบว่ามีความ ต้องการเรียนสายอาชีพในระดับสูงมาก หลักสูตรที่ใช้ในการเรียนเป็นที่ยอมรับของผู้เรียนมาก ประสิทธิภาพที่แตกต่างกันของผู้ใหญ่และบุคลิภาพเป็นปัจจัยที่ทำให้เกิดความแตกต่างทางความ ต้องการ ทักษะต่อการเรียนการสอน วิธีการเรียนรู้ แต่ความแตกต่างที่เกิดขึ้นเด่นชัดที่สุด มีความสัมพันธ์กับอาชีพและพื้นฐานการศึกษา ผู้เรียนชอบครูผู้สอนที่อยู่ในพื้นที่ โดยที่การศึกษา จากผู้เชี่ยวชาญนั้นไม่เป็นตัวแปรสำคัญ ผู้เรียนชอบห้องเรียนเล็ก ๆ ซึ่งมีตั้งแต่ 2-10 คน โดยสอน ในวันเสาร์และอาทิตย์ หรือวันหยุด ช่วงเวลาเรียน 6 เดือน และมีการพบกลุ่ม 2 ครั้งต่อสัปดาห์ ความต้องการยกระดับฐานะของตนเอง เพื่อแก้ไขปัญหาในการทำงาน เป็นแรงกระตุ้นสูงสุดทำให้ มีความต้องการเรียนต่อโทรทัศน์ และข่าวสารจากที่ทำงาน เป็นสื่อที่ดีที่สุดที่จะประชาสัมพันธ์งาน การเรียนการสอนให้แก่นักศึกษา การสอนที่เป็นที่ยอมรับมากที่สุด คือ การได้มีโอกาสฝึกทักษะ ในขณะเรียน สถานที่ผู้เรียนปรารถนาคือ ในบริเวณที่ทำงานของตนเอง หรือศูนย์ฝึกอาชีพ ปัจจัย ที่ทำให้ไม่เข้าเรียนคือ การไม่มีเวลา มีความยุ่งยากในการจัดเวลาเรียนและความสามารถที่จะเรียน

ปาร์เคอร์ และคณะ (Parker, et al. 1993: Abstract) ได้ทำการศึกษาวิจัย เรื่อง ปริณิญาบัตรและความคาดหวังที่เกี่ยวกับอาชีพในโครงการวิทยาลัยชุมชน วัตถุประสงค์ของ การวิจัยนี้ก็คือ เพื่อสืบหาผลกระทบของปริณิญาบัตรในโครงการวิทยาลัยชุมชนเกี่ยวกับ ความคาดหวัง และการมีงานทำของนักศึกษา (เงินเดือนและการเลื่อนตำแหน่ง) และความเข้าใจ ของสถานภาพของงานที่เกี่ยวข้องกับโครงการ คำแนะนำ และการใช้ใบปริณิญาเพิ่มขึ้น ภายใน

วิทยาลัยชุมชนได้นำมาอภิปรายอย่างสัมพันธ์กันกับวิสัยทัศน์ ปี 2000 ซึ่งเป็นรายงานการแนะนำทิศทางใหม่ ๆ ของวิทยาลัย นอกจากนี้ยังได้มีการทดสอบสมมติฐาน 5 ข้อ ในกรณีศึกษาซึ่งประกอบด้วยนักศึกษาจำนวน 93 คน (หญิง 59 ชาย 34) ในโปรแกรมอนุปริญญาด้านโฆษณาของวิทยาลัยชุมชนใกล้เมืองโตรอนโต ผลการวิจัยเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ นักศึกษาที่เกี่ยวข้องกับโครงการดังกล่าว สามารถมีอาชีพเพิ่มขึ้น รวมถึงมีความคาดหวังเพิ่มขึ้นในเรื่องการรับเงินเดือนที่สูงขึ้นและการเลื่อนตำแหน่งที่สูงขึ้นจากการได้รับอนุปริญญาดังกล่าว อย่างไรก็ตามนักศึกษามักถูกบอกจากอาจารย์ที่ดูแลว่าอย่าคาดหวังเงินเดือนไว้สูงกว่าเงินเดือนที่รับเข้าทำงาน เงินเดือนแรกเริ่มที่เกิดจากความคาดหวังไม่ใช่เรื่องจริงถึงกระนั้นหลังจากรับเงินเดือนไปช่วงหนึ่ง นักศึกษาก็คาดหวังว่าจะได้รับเงินเดือนเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว และปรากฏชัดว่ามีความเกี่ยวข้องกับสถานภาพของปริญญาที่ได้รับ และแนวโน้มที่จะได้รับเงินเดือนและการเลื่อนตำแหน่งโดยไม่คำนึงถึงระดับการศึกษาของพ่อแม่

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง จะเห็นได้ว่า ความคาดหวังของบุคคลเป็นการตั้งเป้าหมายเพื่อให้ตนเองประสบความสำเร็จ ซึ่งความคาดหวังของแต่ละบุคคลก็มีความแตกต่างกันไปตามปัจจัยต่าง ๆ ที่เป็นองค์ประกอบสำคัญ การประสบความสำเร็จในชีวิต มีหน้าที่การงานที่มั่นคง ได้รับการยอมรับนับถือ สามารถประกอบอาชีพ เพิ่มพูนรายได้ มองเห็นช่องทางการประกอบอาชีพ สามารถวิเคราะห์แก้ไขปัญหาได้ สามารถฝึกฝนตนเองให้เป็นผู้มีระเบียบวินัย สมบูรณ์ทั้งด้านร่างกาย สติปัญญา จิตใจ อารมณ์ และสังคม เป็นผู้ที่มีบุคลิกภาพดีมนุษย์สัมพันธ์เหมาะสมกับหน้าที่การงานที่รับผิดชอบ ตลอดจนมีความรู้ความสามารถช่วยเหลือตนเองและครอบครัวให้มีคุณภาพชีวิตที่ดี สามารถถ่ายทอดความรู้จากการเรียนเพื่อช่วยเหลือชุมชนและมีส่วนร่วมในการแก้ไขปัญหาเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง การที่นิสิตจะเป็นบุคคลที่มีคุณภาพ สามารถนำความรู้ไปใช้ดังที่คาดหวังไว้ สถานศึกษาจะต้องจัดการศึกษาที่สามารถตอบสนองความต้องการของนักศึกษาได้ ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาความคาดหวังในการนำความรู้ไปใช้ ด้านการประกอบอาชีพ ด้านการยกระดับความรู้ และด้านการพัฒนาคุณภาพชีวิตของนิสิตปริญญาตรี หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี) ภาควิชาบริหารธุรกิจ คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อนำไปเป็นแนวทางในการจัดการศึกษาให้เหมาะสมสอดคล้องกับความคาดหวังของนิสิตได้อย่างมีประสิทธิภาพต่อไป

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้มีรายละเอียดเกี่ยวกับวิธีดำเนินการวิจัยดังนี้

1. การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง
2. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การจัดกระทำข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูล

การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง

1. การกำหนดประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นิสิตปริญญาตรี หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี) วิชาเอกการบัญชี และวิชาเอกการตลาด ภาคสมทบ ชั้นปีที่ 3 และชั้นปีที่ 4 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2549 ภาควิชาบริหารธุรกิจ คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ที่กำลังศึกษาอยู่ที่มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ จำนวน 469 คน และที่กำลังศึกษาอยู่ที่โรงเรียนพณิชยการเพชรบุรีบริหารธุรกิจ จำนวน 136 คน รวมทั้งหมด 605 คน (แหล่งที่มา: กองบริการการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ณ วันที่ 10 กรกฎาคม 2549)

2. การเลือกกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นิสิตปริญญาตรี หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี) วิชาเอกการบัญชี และวิชาเอกการตลาด ภาคสมทบ ชั้นปีที่ 4 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2549 ภาควิชาบริหารธุรกิจ คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โดยการสุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง ได้กลุ่มตัวอย่างที่กำลังศึกษาอยู่ที่มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ จำนวน 228 คน และที่กำลังศึกษาอยู่ที่โรงเรียนพณิชยการเพชรบุรีบริหารธุรกิจ จำนวน 54 คน รวมทั้งหมด 282 คน

ตาราง 1 จำนวนกลุ่มตัวอย่าง

สถานที่ศึกษา	การบัญชี (คน)	การตลาด (คน)	รวม (คน)
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ	116	112	228
โรงเรียนพณิชยการเพชรบุรีบริหารธุรกิจ	37	17	54
รวม	153	129	282

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ลักษณะของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นแบบสอบถามในการเก็บรวบรวมข้อมูล แบ่งออกเป็น 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลส่วนตัวของนิสิต แบ่งเป็น เพศ วิชาเอก สถานที่ศึกษา สถานภาพการศึกษา ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และอาชีพผู้ปกครอง ลักษณะของคำถามเป็นแบบสำรวจรายการ (Check List)

ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับความคาดหวังในการนำความรู้ไปใช้ของนิสิต แบ่งเป็น 3 ด้าน คือ ด้านการประกอบอาชีพ ด้านการยกระดับความรู้ และด้านการพัฒนาคุณภาพชีวิต มีข้อคำถามด้านละ 19 ข้อ รวมทั้งหมด 57 ข้อ ลักษณะของคำถามเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) แบ่งเป็น 5 ระดับของลิเคิร์ต (Likert Scale) คือ ความคาดหวังมากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด

ตอนที่ 3 เป็นแบบสอบถามปลายเปิดเพื่อรวบรวมความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับความคาดหวังในการนำความรู้ไปใช้ของนิสิต

ขั้นตอนในการสร้างเครื่องมือ

ผู้วิจัยสร้างเครื่องมือเพื่อการศึกษาค้นคว้า ซึ่งมีขั้นตอนในการสร้างเครื่องมือดังต่อไปนี้

1. ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความคาดหวังในการนำความรู้ไปใช้
2. นำข้อมูลที่ได้มาสร้างแบบสอบถาม โดยกำหนดขอบเขตและเนื้อหาที่จะถามให้ครอบคลุมตามจุดมุ่งหมายของการวิจัย มีข้อคำถาม 3 ด้านๆ ละ 20 ข้อ รวมทั้งหมด 60 ข้อ
3. นำแบบสอบถามฉบับร่างเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ เพื่อตรวจพิจารณาและปรับปรุงแก้ไขข้อคำถามให้เหมาะสมยิ่งขึ้น
4. นำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแล้วไปให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน ได้แก่ รองศาสตราจารย์ ดร.บุญเชิด ภิบุญอนันตพงษ์, ผู้ช่วยศาสตราจารย์สุพรีร์ ลิ้มไทย, อาจารย์ธัญรัตน์ เพ็ชรน้ำทอง, อาจารย์ราตรี กลิ่นประทุม และอาจารย์วัชรินทร์ โกสินเจริญชัย ตรวจสอบความเที่ยงตรงด้านเนื้อหา (Content Validity) ความถูกต้องและความชัดเจนของภาษา โดยใช้เกณฑ์การกำหนดคะแนนความคิดเห็นไว้ดังนี้

- +1 หมายถึง แน่ใจว่าข้อความนั้นมีความสอดคล้องกับเนื้อหาที่ต้องการวัด
- 0 หมายถึง ไม่แน่ใจว่าข้อความนั้นมีความสอดคล้องกับเนื้อหาที่ต้องการวัด
- 1 หมายถึง แน่ใจว่าข้อความนั้นไม่มีความสอดคล้องกับเนื้อหาที่ต้องการวัด

จากนั้นบันทึกผลคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญแต่ละคนในแต่ละข้อ แล้วนำมาหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) เลือกข้อคำถามที่มีความมากกว่าหรือเท่ากับ 0.5 ได้ข้อคำถามด้านละ 19 ข้อ รวมทั้งหมด 57 ข้อ

5. นำแบบสอบถามมาปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องทั้งในเรื่องภาษาและเนื้อหาตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญเพื่อให้ได้แบบสอบถามที่ถูกต้องสมบูรณ์

6. นำเครื่องมือที่ปรับปรุงแก้ไขถูกต้องสมบูรณ์แล้วไปทดลองใช้ (Try Out) กับนิสิตปริญญาตรี หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี) วิชาเอกการบัญชี และวิชาเอกการตลาด ภาคสมทบ ชั้นปีที่ 3 ซึ่งไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 50 คน เมื่อวันที่ 17 – 18 กรกฎาคม 2549 แล้วนำมาวิเคราะห์หาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม (Reliability) โดยวิธีหาค่าความสอดคล้องแบบสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach, 1970: 160-161) ได้ค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ 0.97

7. นำแบบสอบถามที่ได้ผ่านการทดลองใช้และตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือแล้วมาใช้ในการเก็บข้อมูลต่อไป

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัยเพื่อนำมาวิเคราะห์ ผู้วิจัยดำเนินการดังนี้

1. ขอลหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ถึงหัวหน้าภาควิชาบริหารธุรกิจ คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ และผู้อำนวยการโรงเรียนพณิชยการเพชรบุรีบริหารธุรกิจ เพื่อขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย

2. ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง โดยขออนุญาตอาจารย์ผู้สอนเข้าแจกแบบสอบถามและชี้แจงรายละเอียดให้แก่ นิสิต แล้วรวบรวมแบบสอบถามกลับคืน โดยใช้เวลาในการเก็บรวบรวมข้อมูลตั้งแต่วันที่ 24 กรกฎาคม 2549 ถึงวันที่ 5 สิงหาคม 2549 ได้รับแบบสอบถามคืนมาทั้งหมดจำนวน 282 ฉบับ นำมาตรวจสอบความสมบูรณ์ สามารถนำมาวิเคราะห์ได้ทั้งหมดจำนวน 282 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 100

การจัดกระทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล

การจัดกระทำข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยดำเนินการดังนี้

1. ตรวจสอบความสมบูรณ์ของแบบสอบถามว่าสามารถนำมาวิเคราะห์ข้อมูลได้ทุกฉบับ
2. วิเคราะห์ข้อมูลด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS/PC (Statistical Package for Social Sciences / Personal Computer) โดยวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

2.1 แบบสอบถามตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนตัวของนิสิต วิเคราะห์โดยแจกแจงความถี่ และ ร้อยละ

2.2 แบบสอบถามตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามความคาดหวังในการนำความรู้ไปใช้ของนิสิต วิเคราะห์ข้อมูลโดยวิธีหาคะแนนเฉลี่ย $\bar{X}$ และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) นำค่าเฉลี่ยที่ได้มาแปลความหมายดังนี้

ค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 1.00 – 1.50	หมายถึง มีความคาดหวังน้อยที่สุด
ค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 1.51 – 2.50	หมายถึง มีความคาดหวังน้อย
ค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 2.51 – 3.50	หมายถึง มีความคาดหวังปานกลาง
ค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 3.51 – 4.50	หมายถึง มีความคาดหวังมาก
ค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 4.51 – 5.00	หมายถึง มีความคาดหวังมากที่สุด

2.3 เปรียบเทียบระดับความคาดหวังในการนำความรู้ไปใช้ของนิสิตตามตัวแปร เพศ วิชาเอก สถานที่ศึกษา และสถานภาพการศึกษา ด้วยวิธีการทดสอบค่าที (t – test) ส่วนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและอาชีพผู้ปกครอง ใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One Way Analysis of Variance) แล้วทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่โดยวิธีของเชฟเฟ (Scheffe's Method)

2.4 แบบสอบถามตอนที่ 3 เป็นแบบสอบถามปลายเปิด เพื่อรวบรวมความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับความคาดหวังในการนำความรู้ไปใช้ของนิสิต โดยการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) แล้วแจกแจงความถี่และค่าร้อยละ

3. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อการวิจัย ดังนี้

3.1 สถิติพื้นฐาน

3.1.1 ค่าร้อยละ

3.1.2 ค่าคะแนนเฉลี่ย (Mean) โดยใช้สูตร (สุวัฒน์ วัฒนวงศ์. 2549: 158)

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{N}$$

เมื่อ	$\bar{X}$	แทน	ค่าเฉลี่ย
	$\sum$	แทน	ผลรวมของคะแนน
	X	แทน	คะแนนแต่ละตัว
	N	แทน	จำนวนคะแนนทั้งหมด

3.1.3 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน โดยใช้สูตร (สุวัฒน์ วัฒนวงศ์. 2549: 164)

$$S.D. = \sqrt{\frac{N \sum x^2 - (\sum x)^2}{N(N-1)}}$$

เมื่อ	S.D.	แทน	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน
	$\sum x^2$	แทน	ผลรวมของคะแนนแต่ละระดับยกกำลังสอง
	$(\sum x)^2$	แทน	ผลรวมของคะแนนทั้งหมดยกกำลังสอง
	N	แทน	จำนวนผู้ตอบแบบสอบถาม

3.2 สถิติที่ใช้หาคุณภาพเครื่องมือ

3.2.1 หาค่าความสอดคล้องระหว่างข้อความกับสิ่งที่ต้องการวัด (บุญเชิด ภิญโญ
อนันตพงษ์. 2549: 1)

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ	IOC	แทน	ดัชนีความสอดคล้อง
	R	แทน	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ
			ถ้าแน่ใจว่าข้อสอบวัดจุดประสงค์ให้ค่า +1
			ถ้าไม่แน่ใจว่าข้อสอบวัดจุดประสงค์ให้ค่า 0
			ถ้าแน่ใจว่าข้อสอบไม่วัดจุดประสงค์ให้ค่า -1
	$\sum R$	แทน	ผลรวมคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ
	N	แทน	จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

3.2.2 หาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามเกี่ยวกับความคิดเห็น โดยใช้สัมประสิทธิ์

แอลฟา α - Coefficient (บุญเชิด ภิญโญนนตพงษ์. 2549: 14)

$$\alpha = \frac{k}{k-1} \left[1 - \frac{\sum S_i^2}{S_x^2} \right]$$

เมื่อ	α	แทน	ค่าความเที่ยงของเครื่องมือ
	K	แทน	จำนวนส่วนย่อยหรือจำนวนข้อคำถามของเครื่องมือ
	S_i^2	แทน	ค่าความแปรปรวนของคะแนนแต่ละส่วนย่อยหรือแต่ละข้อ
	S_x^2	แทน	ค่าความแปรปรวนของคะแนนรวมทั้งฉบับของเครื่องมือวัด

3.3 สถิติสำหรับทดสอบสมมุติฐาน

3.3.1 ทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างสองกลุ่ม ใช้ t-test for Independent Samples โดยใช้สูตร (ชูศรี วงศ์รัตนะ. 2546: 165)

$$t = \frac{\overline{X}_1 - \overline{X}_2}{\sqrt{\frac{S_1^2}{n_1} + \frac{S_2^2}{n_2}}}$$

เมื่อ	t	แทน	ค่าสถิติที่ใช้พิจารณาใน t - distribution
	$\overline{X}_1, \overline{X}_2$	แทน	ค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างที่ 1 และกลุ่มที่ 2 ตามลำดับ
	S_1^2, S_2^2	แทน	ค่าความแปรปรวนของคะแนนกลุ่มตัวอย่างกลุ่มที่ 1 และกลุ่มที่ 2 ตามลำดับ
	n_1, n_2	แทน	ขนาดของกลุ่มตัวอย่างกลุ่มที่ 1 และ กลุ่มที่ 2

3.3.2 เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างที่มากกว่า 2 กลุ่ม
 ใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One Way Analysis of Variance) โดยใช้สูตรของ
 (ชูศรี วงศ์รัตนะ. 2546: 236)

$$F = \frac{MS_B}{MS_W}$$

เมื่อ F แทน ค่าสถิติที่พิจารณาใน F – distribution

MS_B แทน ความแปรปรวนระหว่างกลุ่ม

MS_W แทน ความแปรปรวนภายในกลุ่ม

ในกรณีที่พบว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จะทดสอบ
 ความแตกต่างเป็นรายคู่ โดยใช้วิธีของเซฟเฟ (Scheffe) ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 ใช้สูตร
 ในการคำนวณ (ชูศรี วงศ์รัตนะ. 2546: 248) ดังนี้

$$CV_d = \sqrt{(k-1)(F^*)(MS_{Within})(2/n)}$$

เมื่อ k แทน จำนวนกลุ่มตัวอย่าง

F^* แทน ค่า F ที่เปิดจากตาราง (Critical Value)

MS_{Within} แทน ค่า Mean square within group ที่คำนวณไว้แล้ว
 ในการวิเคราะห์ความแปรปรวน

n แทน จำนวนหน่วยตัวอย่างในแต่ละกลุ่มตัวอย่าง

ถ้าจำนวนหน่วยตัวอย่างในแต่ละกลุ่มตัวอย่างไม่เท่ากัน จะต้องใช้ $\left[\frac{1}{n_i} + \frac{1}{n_j} \right]$
 แทน (2 / n) เมื่อ n_i และ n_j แทน จำนวนหน่วยตัวอย่างในกลุ่มที่ 1 และ 2 ที่นำมาเปรียบเทียบกัน
 ความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ย 2 ค่าใด ๆ จะมีนัยสำคัญทางสถิติก็ต่อเมื่อ
 ความแตกต่างนี้มีค่าเท่ากับหรือค่ามากกว่า CV_d

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยเรื่อง ความคาดหวังในการนำความรู้ไปใช้ของนิสิตปริญญาตรี หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี) ภาควิชาบริหารธุรกิจ คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ผู้วิจัยได้นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูลและแปลความหมายของการวิเคราะห์ข้อมูล เพื่อให้เกิดความเข้าใจตรงกัน ผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังต่อไปนี้

$\bar{X}$	แทน	คะแนนเฉลี่ย
N	แทน	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง
S.D.	แทน	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)
t	แทน	ค่า t ใน t – distribution
F	แทน	ค่า F ใน F – distribution
df	แทน	ค่าชั้นของความเป็นอิสระ
SS	แทน	ผลบวกของความเบี่ยงเบนยกกำลังสอง
MS	แทน	ความเบี่ยงเบนยกกำลังสองเฉลี่ย
*	แทน	ความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
**	แทน	ความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูล แบ่งออกเป็น 4 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 วิเคราะห์ข้อมูลส่วนตัวของนิสิตปริญญาตรี หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี)

ตอนที่ 2 วิเคราะห์ระดับความคาดหวังในการนำความรู้ไปใช้ของนิสิตปริญญาตรี หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี) โดยรวมและจำแนกตามรายด้านใน 3 ด้าน ได้แก่ ด้านการประกอบอาชีพ ด้านการยกระดับความรู้ และด้านการพัฒนาคุณภาพชีวิต

ตอนที่ 3 เปรียบเทียบความคาดหวังในการนำความรู้ไปใช้ของนิสิตปริญญาตรี หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี) จำแนกตามตัวแปร เพศ วิชาเอก สถานที่ศึกษา สถานภาพการศึกษา ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และอาชีพผู้ปกครอง โดยรวมและรายด้านใน 3 ด้าน

ตอนที่ 4 วิเคราะห์เนื้อหาความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับความคาดหวังในการนำความรู้ไปใช้ของนิสิตปริญญาตรี หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี)

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 วิเคราะห์ข้อมูลส่วนตัวของนิสิตปริญญาตรี หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี)

1. การวิเคราะห์ข้อมูลส่วนตัวของนิสิตปริญญาตรี หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี) จำแนกตาม เพศ วิชาเอก สถานที่ศึกษา สถานภาพการศึกษา ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และอาชีพผู้ปกครอง คิดเป็นความถี่และร้อยละ ดังปรากฏในตาราง 2

ตาราง 2 ข้อมูลส่วนตัวของนิสิต

ข้อมูลส่วนตัว	จำนวน	ร้อยละ
1. เพศ		
1.1 ชาย	36	12.80
1.2 หญิง	246	87.20
รวม	282	100.00
2. วิชาเอก		
2.1 การบัญชี	153	54.30
2.2 การตลาด	129	45.70
รวม	282	100.00
3. สถานที่ศึกษา		
3.1 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ	228	80.90
3.2 โรงเรียนพณิชยการเพชรบุรีบริหารธุรกิจ	54	19.10
รวม	282	100.00

ตาราง 2 (ต่อ)

ข้อมูลส่วนตัว	จำนวน	ร้อยละ
4. สถานภาพการศึกษา		
4.1 เรียนโดยไม่ทำงาน	117	41.50
4.2 เรียนและทำงาน	165	58.50
รวม	282	100.00
5. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน		
5.1 คะแนนเฉลี่ยสะสมต่ำกว่า 2.50	63	22.30
5.2 คะแนนเฉลี่ยสะสมระหว่าง 2.50 – 3.00	118	41.80
5.3 คะแนนเฉลี่ยสะสมระหว่าง 3.01 – 4.00	101	35.80
รวม	282	100.00
6. อาชีพผู้ปกครอง		
6.1 ข้าราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจ	77	27.30
6.2 พนักงานบริษัท/รับจ้าง	92	32.60
6.3 ธุรกิจส่วนตัว/เกษตรกร	113	40.10
รวม	282	100.00

จากตาราง 2 พบว่า นิสิต จำนวน 282 คน ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง จำนวน 246 คน คิดเป็นร้อยละ 87.20 และเพศชาย จำนวน 36 คน คิดเป็นร้อยละ 12.80 ส่วนใหญ่เป็นนิสิต วิชาเอกการบัญชี จำนวน 153 คน คิดเป็นร้อยละ 54.30 และวิชาเอกการตลาด จำนวน 129 คน คิดเป็นร้อยละ 45.70 ส่วนใหญ่นิสิตศึกษาที่มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ จำนวน 228 คน คิดเป็นร้อยละ 80.90 และศึกษาที่โรงเรียนพณิชยการเพชรบุรีบริหารธุรกิจ จำนวน 54 คน คิดเป็นร้อยละ 19.10 ส่วนใหญ่นิสิตเรียนและทำงาน จำนวน 165 คน คิดเป็นร้อยละ 58.50 และเรียนโดยไม่ทำงาน จำนวน 117 คน คิดเป็นร้อยละ 41.50 ส่วนใหญ่นิสิตมีคะแนนเฉลี่ยสะสมระหว่าง 2.50 – 3.00 จำนวน 118 คน คิดเป็นร้อยละ 41.80 รองลงมา คือ คะแนนเฉลี่ยสะสมระหว่าง 3.01 – 4.00 จำนวน 101 คน คิดเป็นร้อยละ 35.80 และคะแนนเฉลี่ยสะสมต่ำกว่า 2.50 จำนวน 63 คน คิดเป็นร้อยละ 22.30 ส่วนใหญ่อาชีพผู้ปกครองของนิสิตประกอบอาชีพธุรกิจส่วนตัว/เกษตร จำนวน 113 คน คิดเป็นร้อยละ 40.10 รองลงมาคือ พนักงานบริษัท/รับจ้าง จำนวน 92 คน คิดเป็นร้อยละ 32.60 และข้าราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจ จำนวน 77 คน คิดเป็นร้อยละ 27.30

**ตอนที่ 2 วิเคราะห์ระดับความคาดหวังในการนำความรู้ไปใช้ของนิสิตปริญญาตรี
หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี)**

2. การวิเคราะห์ระดับความคาดหวังในการนำความรู้ไปใช้ของนิสิตหลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี) ใน 3 ด้าน ได้แก่ ด้านการประกอบอาชีพ ด้านการยกระดับความรู้ และด้านการพัฒนาคุณภาพชีวิต โดยรวมและรายด้าน โดยการหาค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ดังปรากฏในตาราง 3 – 6

ตาราง 3 ค่าเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับความคาดหวังในการนำความรู้ไปใช้ของนิสิตปริญญาตรี หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี) โดยรวมและรายด้าน

คาดหวังในการนำความรู้ไปใช้	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ
1. ด้านการประกอบอาชีพ	3.90	0.61	มาก
2. ด้านการยกระดับความรู้	4.02	0.59	มาก
3. ด้านการพัฒนาคุณภาพชีวิต	4.22	0.60	มาก
รวม	4.07	0.57	มาก

จากตาราง 3 พบว่า นิสิตมีความคาดหวังในการนำความรู้จากหลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี) ไปใช้โดยรวมทุกด้านอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.07$) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่าทุกด้านอยู่ในระดับมาก โดยด้านที่อยู่ในระดับมากเป็นอันดับแรก คือ ด้านการพัฒนาคุณภาพชีวิต ($\bar{X} = 4.22$) รองลงมา คือ ด้านการยกระดับความรู้ ($\bar{X} = 4.02$) และด้านการประกอบอาชีพ ($\bar{X} = 3.90$) ตามลำดับ

ตาราง 4 ค่าเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับความคาดหวังในการนำความรู้ไปใช้
ของนิสิตปริญญาตรี หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี) ด้านการประกอบอาชีพ

คาดหวังในการนำความรู้ไปใช้	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ
1. มีทักษะในการประกอบอาชีพตรงตามสาขาวิชาที่เรียน	3.81	0.78	มาก
2. สามารถใช้เครื่องมือและอุปกรณ์ในการปฏิบัติงานทางธุรกิจได้อย่างถูกต้องวิธี	3.91	0.70	มาก
3. สามารถปฏิบัติงานอย่างมีขั้นตอนถูกต้องตามหลักวิชาชีพ	3.80	0.64	มาก
4. สามารถนำเทคโนโลยีมาใช้ในการพัฒนาอาชีพได้	3.99	0.68	มาก
5. ได้รับความรู้ตรงตามสาขาอาชีพที่ปฏิบัติงาน	3.85	0.75	มาก
6. สามารถนำความรู้ไปใช้เพื่อช่วยให้มีโอกาสหางานทำได้ง่ายขึ้น	4.04	0.75	มาก
7. สามารถนำความรู้ไปเป็นพื้นฐานในการประกอบอาชีพ	4.10	0.71	มาก
8. สามารถนำความรู้ไปใช้เพื่อเลื่อนตำแหน่งในหน้าที่	3.87	0.76	มาก
9. สามารถนำความรู้ไปใช้เพื่อประกอบอาชีพอิสระ	3.89	0.78	มาก
10. สามารถนำความรู้ไปใช้เพื่อประกอบอาชีพหลัก	3.91	0.80	มาก
11. สามารถนำความรู้ไปใช้เพื่อประกอบอาชีพเสริม	3.65	0.80	มาก
12. สามารถพัฒนาการประกอบอาชีพให้มีรายได้ดียิ่งขึ้นได้	3.97	0.78	มาก
13. สามารถนำความรู้ไปใช้เพื่อความก้าวหน้าในวิชาชีพ	4.09	0.75	มาก
14. สามารถนำความรู้ไปเพิ่มโอกาสการเข้าสู่อาชีพ	4.07	0.71	มาก
15. สามารถนำความรู้ไปวางแผนการประกอบอาชีพ	3.93	0.71	มาก
16. สามารถมองเห็นช่องทางในการประกอบอาชีพได้อย่างดี	3.89	0.67	มาก
17. สามารถนำความรู้ไปแก้ไขปัญหาในการประกอบอาชีพ	3.85	0.67	มาก
18. สามารถเพิ่มโอกาสรู้จักผู้ประกอบการในสาขาวิชาชีพ	3.82	0.74	มาก
19. สามารถนำความรู้ไปพัฒนาตนเองและองค์กรเพื่อความก้าวหน้าในอาชีพ	3.99	0.75	มาก
รวม	3.90	0.61	มาก

จากตาราง 4 พบว่า นิสิตมีความคาดหวังในการนำความรู้จากหลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี) ไปใช้ด้านการประกอบอาชีพ โดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.90$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ทุกข้ออยู่ในระดับมาก โดยข้อที่อยู่ในระดับมากเป็นอันดับแรก คือ สามารถนำความรู้ไปเป็นพื้นฐานในการประกอบอาชีพ ($\bar{X} = 4.10$) รองลงมา คือ สามารถนำความรู้ไปใช้เพื่อความก้าวหน้าในวิชาชีพ ($\bar{X} = 4.09$) ข้อที่อยู่อันดับสุดท้าย คือ สามารถนำความรู้ไปใช้เพื่อประกอบอาชีพเสริม ($\bar{X} = 3.65$) ส่วนข้ออื่นๆ อยู่ในระดับมากเช่นกัน

ตาราง 5 ค่าเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับความคาดหวังในการนำความรู้ไปใช้
ของนิสิตปริญญาตรี หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี) ด้านการยกระดับความรู้

คาดหวังในการนำความรู้ไปใช้	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ
1. มีความรู้ความสามารถทางด้านสติปัญญาสูงขึ้น	3.89	0.73	มาก
2. เป็นวิชาชีพที่ที่เหมาะสมกับความรู้ความสามารถของตนเอง	3.85	0.66	มาก
3. เพื่อมีคุณวุฒิทางการศึกษาสูงขึ้น	4.22	0.72	มาก
4. มีคุณสมบัติตรงตามที่นายจ้างต้องการ	3.99	0.75	มาก
5. เพื่อความมั่นคงในวิชาชีพ	4.07	0.74	มาก
6. สามารถวิเคราะห์สถานการณ์ทางธุรกิจได้อย่างถูกต้อง	3.72	0.73	มาก
7. สามารถแก้ไขปัญหาและข้อขัดข้องทางธุรกิจได้	3.68	0.72	มาก
8. มีความรู้และประสบการณ์ทางธุรกิจเพิ่มขึ้นได้	3.86	0.68	มาก
9. สามารถนำความรู้ไปใช้ในการสร้างสรรค์สิ่งใหม่ ๆ ที่เกี่ยวข้องกับวิชาชีพของตนเองได้	3.96	0.71	มาก
10. สามารถฝึกฝนตนเองให้เป็นผู้มีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี	4.09	0.68	มาก
11. สามารถฝึกฝนตนเองให้เป็นผู้มีระเบียบวินัย	4.07	0.69	มาก
12. สามารถพัฒนาบุคลิกภาพของตนเองได้	4.07	0.71	มาก
13. สามารถฝึกฝนตนเองให้เป็นคนรอบคอบมีเหตุผลได้	4.04	0.70	มาก
14. สามารถปรับตัวให้ทันการเปลี่ยนแปลงของวิทยาการสมัยใหม่	3.97	0.76	มาก
15. สามารถให้คำปรึกษาและแนะแนวอาชีพทางธุรกิจได้	3.77	0.74	มาก
16. สามารถรับผิดชอบตนเองและแก้ไขปัญหาอย่างมี วิจรรณญาณได้	3.89	0.73	มาก
17. สามารถประยุกต์ใช้ความรู้กับสถานการณ์ต่างๆ ได้	3.94	0.69	มาก
18. สามารถเรียนรู้และก้าวทันเทคโนโลยีสมัยใหม่ได้	4.05	0.73	มาก
19. นำวุฒิการศึกษาที่จะได้รับไปเป็นพื้นฐานในการศึกษาต่อใน ระดับที่สูงขึ้น	4.16	0.75	มาก
รวม	4.02	0.59	มาก

จากตาราง 5 พบว่า นิสิตมีความคาดหวังในการนำความรู้จากหลักสูตรบริหารธุรกิจ
บัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี) ไปใช้ด้านการยกระดับความรู้ โดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.02$) เมื่อ
พิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ทุกข้ออยู่ในระดับมาก โดยข้อที่อยู่ในระดับมากเป็นอันดับแรก คือ
เพื่อมีคุณวุฒิทางการศึกษาสูงขึ้น ($\bar{X} = 4.22$) รองลงมา คือ นำวุฒิการศึกษาที่จะได้รับไปเป็น
พื้นฐานในการศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น ($\bar{X} = 4.16$) ข้อที่อยู่อันดับสุดท้าย คือ สามารถแก้ไข
ปัญหาและข้อขัดข้องทางธุรกิจได้ ($\bar{X} = 3.68$) ส่วนข้ออื่นๆ อยู่ในระดับมากเช่นกัน

ตาราง 6 ค่าเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับความคาดหวังในการนำความรู้ไปใช้ของ
นิสิตปริญญาตรี หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี) ด้านการพัฒนาคณาชีพชีวิต

คาดหวังในการนำความรู้ไปใช้	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ
1. สามารถพัฒนาตนเองและครอบครัวให้มีคุณภาพชีวิตที่ดี	4.11	0.74	มาก
2. สามารถใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ได้	4.00	0.78	มาก
3. สามารถยกสถานภาพทางสังคมของตนเองให้ดีขึ้น	3.93	0.78	มาก
4. สามารถยกฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวให้ดีขึ้น	4.01	0.78	มาก
5. สามารถถ่ายทอดความรู้จากการเรียนเพื่อช่วยเหลือชุมชน	3.62	0.75	มาก
6. สามารถปรับตัวเข้ากับสภาวะการณ์ทางธุรกิจได้	3.82	0.65	มาก
7. สามารถนำความรู้ไปเป็นพื้นฐานแห่งการทำงานในอนาคต	4.02	0.72	มาก
8. สามารถขยายโอกาสความก้าวหน้าและความสำเร็จให้แก่ตนเอง	4.07	0.73	มาก
9. เพื่อนำความรู้ไปใช้เสริมสร้างสุขภาพกายและใจให้แข็งแรง สมบูรณ์ยิ่งขึ้น	3.85	0.72	มาก
10. สามารถวางแผนการดำเนินชีวิตของตนเองได้อย่างถูกต้อง	3.88	0.71	มาก
11. ปฏิบัติตนตามบทบาทหน้าที่ฐานะในสังคมได้อย่าง มีคุณภาพ	3.90	0.68	มาก
12. มีคุณธรรม จริยธรรมในการประกอบอาชีพทางธุรกิจ	4.09	0.70	มาก
13. สามารถปฏิบัติตนให้เป็นแบบอย่างที่ดีในสังคมได้	4.02	0.76	มาก
14. นำความรู้ไปมีส่วนร่วมในการส่งเสริมศิลปวัฒนธรรม	3.86	0.77	มาก
15. เป็นการพัฒนาจิตใจและเห็นคุณค่าของวัฒนธรรมไทย	3.92	0.79	มาก
16. สามารถนำความรู้ไปใช้ในการจัดการทรัพยากรที่มีอยู่ให้เกิดประโยชน์	3.93	0.72	มาก
17. เพื่อใช้กระบวนการกลุ่มอันนำไปสู่กระบวนการแก้ปัญหาได้อย่าง เหมาะสม	3.85	0.69	มาก
18. มีส่วนร่วมในการแก้ไขปัญหาเศรษฐกิจ สังคม การเมืองของประเทศ	3.71	0.82	มาก
19. เพื่อความสุขและภาคภูมิใจในตนเอง	4.32	0.72	มาก
รวม	4.22	0.60	มาก

จากตาราง 6 พบว่า นิสิตมีความคาดหวังในการนำความรู้จากหลักสูตรบริหารธุรกิจ
บัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี) ไปใช้ด้านการพัฒนาคณาชีพชีวิต โดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.22$)
เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ทุกข้ออยู่ในระดับมาก โดยข้อที่อยู่ในระดับมากเป็นอันดับแรก คือ
เพื่อความสุขและภาคภูมิใจในตนเอง ($\bar{X} = 4.32$) รองลงมา คือ สามารถพัฒนาตนเองและ
ครอบครัวให้มีคุณภาพชีวิตที่ดี ($\bar{X} = 4.11$) ข้อที่อยู่อันดับสุดท้าย คือ สามารถถ่ายทอดความรู้
จากการเรียนเพื่อช่วยเหลือชุมชน ($\bar{X} = 3.62$) ส่วนข้ออื่น ๆ อยู่ในระดับมากเช่นกัน

ตอนที่ 3 เปรียบเทียบความคาดหวังในการนำความรู้ไปใช้ของนิสิตปริญญาตรี หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี)

3. การวิเคราะห์เปรียบเทียบความคาดหวังในการนำความรู้ไปใช้ของนิสิตปริญญาตรี
หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี) จำแนกตามตัวแปร เพศ วิชาเอก สถานที่ศึกษา
สถานภาพการศึกษา ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และอาชีพผู้ปกครอง ดังนี้

3.1 เปรียบเทียบเพศ โดยการนำเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคาดหวัง
ในการนำความรู้ไปใช้ของนิสิตปริญญาตรี หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี) ระหว่าง
เพศชายและเพศหญิง มาเปรียบเทียบกัน ด้วยวิธีการทดสอบค่าที (t – test) โดยรวมและรายด้าน
ดังปรากฏในตาราง 7

ตาราง 7 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคาดหวังในการนำความรู้ไปใช้
ของนิสิตปริญญาตรี หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี) จำแนกตามเพศ โดยรวม
และรายด้าน

คาดหวังในการนำความรู้ไปใช้	ชาย (N=36)		หญิง (N=246)		t
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	
1. ด้านการประกอบอาชีพ	4.03	0.62	3.88	0.60	1.35
2. ด้านการยกระดับความรู้	4.25	0.47	3.99	0.60	2.49*
3. ด้านการพัฒนาคุณภาพชีวิต	4.25	0.63	4.21	0.60	0.36
รวม	4.11	0.61	4.06	0.56	0.52

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 7 พบว่า นิสิตที่เพศต่างกันมีความคาดหวังในการนำความรู้จากหลักสูตร
บริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี) ไปใช้โดยรวมแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ
เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ด้านการยกระดับความรู้แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
ที่ระดับ .05 โดยนิสิตที่เป็นเพศชายมีความคาดหวังสูงกว่าเพศหญิง ส่วนด้านการประกอบอาชีพ
และด้านการพัฒนาคุณภาพชีวิตแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

3.2 เปรียบเทียบวิชาเอก โดยการนำค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคาดหวังในการนำความรู้ไปใช้ของนิสิตปริญญาตรี หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี) ระหว่างวิชาเอกการบัญชีและการตลาด มาเปรียบเทียบกัน ด้วยวิธีการทดสอบค่าที (t-test) โดยรวมและรายด้าน ดังปรากฏในตาราง 8

ตาราง 8 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคาดหวังในการนำความรู้ไปใช้ของนิสิตปริญญาตรี หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี) จำแนกตามวิชาเอก โดยรวมและรายด้าน

คาดหวังในการนำความรู้ไปใช้	การบัญชี (N=153)		การตลาด (N=129)		t
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	
1. ด้านการประกอบอาชีพ	3.93	0.61	3.87	0.60	0.82
2. ด้านการยกระดับความรู้	4.07	0.54	3.97	0.64	1.37
3. ด้านการพัฒนาคุณภาพชีวิต	4.25	0.54	4.17	0.66	1.18
รวม	4.09	0.55	4.03	0.59	0.94

จากตาราง 8 พบว่า นิสิตที่วิชาเอกต่างกันมีความคาดหวังในการนำความรู้จากหลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี) ไปใช้โดยรวมและรายด้านทั้ง 3 ด้าน แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

3.3 เปรียบเทียบสถานที่ศึกษา โดยการนำค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคาดหวังในการนำความรู้ไปใช้ของนิสิตปริญญาตรี หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี) ระหว่างศึกษาที่มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒและโรงเรียนพณิชยการเพชรบุรีบริหารธุรกิจมาเปรียบเทียบกัน ด้วยวิธีการทดสอบค่าที (t-test) โดยรวมและรายด้าน ดังปรากฏในตาราง 9

ตาราง 9 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคาดหวังในการนำความรู้ไปใช้ของนิสิตปริญญาตรี หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี) จำแนกตามสถานที่ศึกษา โดยรวมและรายด้าน

คาดหวังในการนำความรู้ไปใช้	มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ (N=228)		โรงเรียนพณิชยการ เพชรบุรีบริหารธุรกิจ (N=54)		t
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	
1. ด้านการประกอบอาชีพ	3.85	0.62	4.10	0.53	-2.74*
2. ด้านการยกระดับความรู้	4.01	0.61	4.07	0.50	-0.69
3. ด้านการพัฒนาคุณภาพชีวิต	4.19	0.60	4.32	0.61	-1.47
รวม	4.04	0.55	4.18	0.64	-1.60

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 9 พบว่า นิสิตที่ศึกษาสถานที่ต่างกันมีความคาดหวังในการนำความรู้จากหลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี) ไปใช้โดยรวมแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านการประกอบอาชีพ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนิสิตที่ศึกษาที่โรงเรียนพณิชยการเพชรบุรีบริหารธุรกิจคาดหวังสูงกว่านิสิตที่ศึกษาที่มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ส่วนด้านการยกระดับความรู้และด้านการพัฒนาคุณภาพชีวิต แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

3.4 เปรียบเทียบสถานภาพการศึกษา โดยการนำค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคาดหวังในการนำความรู้ไปใช้ของนิสิตปริญญาตรี หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี) ระหว่างเรียนโดยไม่ทำงานและเรียนและทำงาน มาเปรียบเทียบกัน ด้วยวิธีการทดสอบค่าที (t-test) โดยรวมและรายด้าน ดังปรากฏในตาราง 10

ตาราง 10 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคาดหวังในการนำความรู้ไปใช้ของนิสิตปริญญาตรี หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี) จำแนกตามสถานภาพการศึกษา โดยรวมและรายด้าน

คาดหวังในการนำความรู้ไปใช้	เรียนโดยไม่ทำงาน (N=117)		เรียนและทำงาน (N=165)		t
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	
1. ด้านการประกอบอาชีพ	3.79	0.55	3.98	0.64	-2.59*
2. ด้านการยกระดับความรู้	3.92	0.60	4.10	0.57	-2.58*
3. ด้านการพัฒนาคุณภาพชีวิต	4.22	0.59	4.22	0.61	0.04
รวม	4.03	0.53	4.09	0.59	-0.89

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 10 พบว่า นิสิตที่สถานภาพการศึกษาต่างกันมีความคาดหวังในการนำความรู้จากหลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี) ไปใช้โดยรวมแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านการประกอบอาชีพและด้านการยกระดับความรู้แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนิสิตที่เรียนและทำงานมีความคาดหวังสูงกว่านิสิตที่เรียนโดยไม่ทำงานทั้ง 2 ด้าน ส่วนด้านการพัฒนาคุณภาพชีวิต แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

3.5 เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยการนำค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคาดหวังในการนำความรู้ไปใช้ของนิสิตปริญญาตรี หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี) ของคะแนนเฉลี่ยสะสมต่ำกว่า 2.50 คะแนนเฉลี่ยสะสมระหว่าง 2.50 – 3.00 และคะแนนเฉลี่ยสะสมระหว่าง 3.01 – 4.00 มาเปรียบเทียบกับ ด้วยวิธีการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One Way Analysis of Variance) โดยรวมและรายด้าน ดังปรากฏในตาราง 11 – 12

ตาราง 11 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคาดหวังในการนำความรู้ไปใช้ของนิสิตปริญญาตรี หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี) จำแนกตามผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยรวมและรายด้าน

คาดหวังในการนำความรู้ไปใช้	ต่ำกว่า 2.50 (N=63)		2.50 – 3.00 (N=118)		3.01 – 4.00 (N=101)	
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.
1. ด้านการประกอบอาชีพ	3.68	0.58	3.92	0.62	4.01	0.57
2. ด้านการยกระดับความรู้	3.94	0.58	3.94	0.57	4.17	0.59
3. ด้านการพัฒนาคุณภาพชีวิต	4.08	0.58	4.18	0.61	4.34	0.58
รวม	3.85	0.58	4.06	0.57	4.21	0.51

จากตาราง 11 พบว่า นิสิตที่มีคะแนนเฉลี่ยสะสมระหว่าง 3.01 – 4.00 มีความคาดหวังในการนำความรู้จากหลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี) ไปใช้โดยรวม ($\bar{X} = 4.21$) สูงกว่านิสิตที่มีคะแนนเฉลี่ยสะสมระหว่าง 2.50 – 3.00 ($\bar{X} = 4.06$) และนิสิตที่มีคะแนนเฉลี่ยสะสมต่ำกว่า 2.50 ($\bar{X} = 3.85$) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า นิสิตที่มีคะแนนเฉลี่ยสะสมระหว่าง 3.01 – 4.00 มีความคาดหวังสูงกว่านิสิตที่มีคะแนนเฉลี่ยสะสมระหว่าง 2.50 – 3.00 และนิสิตที่มีคะแนนเฉลี่ยสะสมต่ำกว่า 2.50 ในทุก ๆ ด้าน

ตาราง 12 เปรียบเทียบความคาดหวังในการนำความรู้ไปใช้ของนิสิตปริญญาตรี หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี) จำแนกตามผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยรวมและรายด้าน

คาดหวังในการนำความรู้ไปใช้	แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
1. ด้านการประกอบอาชีพ	ระหว่างกลุ่ม	2	4.36	2.18	6.12**
	ภายในกลุ่ม	279	99.36	0.36	
	รวม	281	103.72		
2. ด้านการยกระดับความรู้	ระหว่างกลุ่ม	2	3.24	1.62	4.83*
	ภายในกลุ่ม	279	93.59	0.34	
	รวม	281	96.83		
3. ด้านการพัฒนาคุณภาพชีวิต	ระหว่างกลุ่ม	2	2.90	1.45	4.14*
	ภายในกลุ่ม	279	97.90	0.35	
	รวม	281	100.80		
รวม	ระหว่างกลุ่ม	2	5.00	2.50	8.20**
	ภายในกลุ่ม	279	85.04	0.31	
	รวม	281	90.04		

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 12 พบว่า นิสิตที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกันมีความคาดหวังในการนำความรู้จากหลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี) ไปใช้โดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านการประกอบอาชีพแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนด้านการยกระดับความรู้และด้านการพัฒนาคุณภาพชีวิตแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

เมื่อพบความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ทดสอบเป็นรายคู่ด้วยวิธีการของเชฟเฟ (Scheffe's Method) ดังปรากฏในตาราง 13 – 16

ตาราง 13 ทดสอบรายคู่ความคาดหวังในการนำความรู้ไปใช้ของนิสิตปริญญาตรี หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี) จำแนกตามผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยรวม

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	$\bar{X}$	ต่ำกว่า 2.50	2.50 – 3.00	3.01 – 4.00
		3.85	4.06	4.21
ต่ำกว่า 2.50	3.85	-	0.21	0.36*
2.50 – 3.00	4.06		-	0.15
3.01 – 4.00	4.21			-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 13 พบว่า นิสิตที่มีคะแนนเฉลี่ยสะสมระหว่าง 3.01 – 4.00 มีความคาดหวังในการนำความรู้จากหลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี) ไปใช้โดยรวมแตกต่างจากนิสิตที่มีคะแนนเฉลี่ยสะสมต่ำกว่า 2.50 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนิสิตที่มีคะแนนเฉลี่ยสะสมระหว่าง 3.01 – 4.00 มีความคาดหวังสูงกว่านิสิตที่มีคะแนนเฉลี่ยสะสมต่ำกว่า 2.50 ส่วนคู่อื่น ๆ นั้นไม่พบความแตกต่าง

ตาราง 14 ทดสอบรายคู่ความคาดหวังในการนำความรู้ไปใช้ของนิสิตปริญญาตรี หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี) จำแนกตามผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ด้านการประกอบอาชีพ

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	$\bar{X}$	ต่ำกว่า 2.50	2.50 – 3.00	3.01 – 4.00
		3.68	3.92	4.01
ต่ำกว่า 2.50	3.68	-	0.24*	0.33*
2.50 – 3.00	3.92	-	-	0.09
3.01 – 4.00	4.01	-	-	-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 14 พบว่า นิสิตที่มีคะแนนเฉลี่ยสะสมระหว่าง 3.01 – 4.00 และ 2.50 – 3.00 มีความคาดหวังในการนำความรู้จากหลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี) ไปใช้ด้านการประกอบอาชีพแตกต่างจากนิสิตที่มีคะแนนเฉลี่ยสะสมต่ำกว่า 2.50 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนิสิตที่มีคะแนนเฉลี่ยสะสมระหว่าง 3.01 – 4.00 และ 2.50 – 3.00 มีความคาดหวังสูงกว่านิสิตที่มีคะแนนเฉลี่ยสะสมต่ำกว่า 2.50 ส่วนคู่อื่นๆ นั้นไม่พบความแตกต่าง

ตาราง 15 ทดสอบรายคู่ความคาดหวังในการนำความรู้ไปใช้ของนิสิตปริญญาตรี หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี) จำแนกตามผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ด้านการยกระดับความรู้

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	$\bar{X}$	ต่ำกว่า 2.50	2.50 – 3.00	3.01 – 4.00
		3.94	3.94	4.17
ต่ำกว่า 2.50	3.94	-	0.00	0.23*
2.50 – 3.00	3.94		-	0.23
3.01 – 4.00	4.17			-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 15 พบว่า นิสิตที่มีคะแนนเฉลี่ยสะสมระหว่าง 3.01 – 4.00 มีความคาดหวังในการนำความรู้จากหลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี) ไปใช้ด้านการยกระดับความรู้แตกต่างจากนิสิตที่มีคะแนนเฉลี่ยสะสมต่ำกว่า 2.50 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนิสิตที่มีคะแนนเฉลี่ยสะสมระหว่าง 3.01 – 4.00 มีความคาดหวังสูงกว่านิสิตที่มีคะแนนเฉลี่ยสะสมต่ำกว่า 2.50 ส่วนคู่อื่น ๆ นั้นไม่พบความแตกต่าง

ตาราง 16 ทดสอบรายคู่ความคาดหวังในการนำความรู้ไปใช้ของนิสิตปริญญาตรี หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี) จำแนกตามผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ด้านการพัฒนาคุณภาพชีวิต

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	$\bar{X}$	ต่ำกว่า 2.50	2.50 – 3.00	3.01 – 4.00
		4.08	4.18	4.34
ต่ำกว่า 2.50	4.08	-	0.10	0.26*
2.50 – 3.00	4.18		-	0.16
3.01 – 4.00	4.34			-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 16 พบว่า นิสิตที่มีคะแนนเฉลี่ยสะสมระหว่าง 3.01 – 4.00 มีความคาดหวังในการนำความรู้จากหลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี) ไปใช้ด้านการพัฒนาคุณภาพชีวิต แตกต่างจากนิสิตที่มีคะแนนเฉลี่ยสะสมต่ำกว่า 2.50 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนิสิตที่มีคะแนนเฉลี่ยสะสมระหว่าง 3.01 – 4.00 มีความคาดหวังสูงกว่านิสิตที่มีคะแนนเฉลี่ยสะสมต่ำกว่า 2.50 ส่วนคู่อื่น ๆ นั้นไม่พบความแตกต่าง

3.6 เปรียบเทียบอาชีพผู้ปกครอง โดยการนำค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคาดหวังในการนำความรู้ไปใช้ของนิสิตปริญญาตรี หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี) ของอาชีพผู้ปกครองที่ประกอบอาชีพข้าราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจ พนักงานบริษัท/รับจ้าง และธุรกิจส่วนตัว/เกษตรกร มาเปรียบเทียบกัน ด้วยวิธีการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One Way Analysis of Variance) โดยรวมและรายด้าน ดังปรากฏในตาราง 17 – 18

ตาราง 17 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคาดหวังในการนำความรู้ไปใช้ของนิสิตปริญญาตรี หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี) จำแนกตามอาชีพผู้ปกครอง โดยรวมและรายด้าน

คาดหวังในการนำความรู้ไปใช้	ข้าราชการ / รัฐวิสาหกิจ (N=77)		บริษัท / รับจ้าง (N=92)		ธุรกิจส่วนตัว / เกษตรกร (N=113)	
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.
1. ด้านการประกอบอาชีพ	3.84	0.60	3.88	0.63	3.96	0.60
2. ด้านการยกระดับความรู้	3.99	0.70	4.13	0.55	3.97	0.52
3. ด้านการพัฒนาคุณภาพชีวิต	4.10	0.66	4.34	0.54	4.19	0.58
รวม	4.03	0.53	4.07	0.55	4.08	0.57

จากตาราง 17 พบว่า นิสิตที่ผู้ปกครองประกอบอาชีพธุรกิจส่วนตัว/เกษตรกรมีความคาดหวังในการนำความรู้จากหลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี) ไปใช้โดยรวม ($\bar{X} = 4.08$) สูงกว่า นิสิตที่ผู้ปกครองประกอบอาชีพพนักงานบริษัท/รับจ้าง ($\bar{X} = 4.07$) และนิสิตที่ผู้ปกครองประกอบอาชีพข้าราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจ ($\bar{X} = 4.03$) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่าด้านการประกอบอาชีพ นิสิตที่ผู้ปกครองประกอบอาชีพธุรกิจส่วนตัว/เกษตรกร มีความคาดหวังสูงกว่าอาชีพอื่น ๆ ส่วนด้านการยกระดับความรู้และด้านการพัฒนาคุณภาพชีวิต นิสิตที่ผู้ปกครองประกอบอาชีพบริษัท/รับจ้าง มีความคาดหวังสูงกว่าอาชีพอื่น ๆ

ตาราง 18 เปรียบเทียบความคาดหวังในการนำความรู้ไปใช้ของนิสิตปริญญาตรี หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี) จำแนกตามอาชีพผู้ปกครอง โดยรวมและรายด้าน

คาดหวังในการนำความรู้ไปใช้	แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
1. ด้านการประกอบอาชีพ	ระหว่างกลุ่ม	2	0.74	0.37	1.01
	ภายในกลุ่ม	279	102.98	0.36	
	รวม	281	103.72		
2. ด้านการยกระดับความรู้	ระหว่างกลุ่ม	2	1.39	0.69	2.03
	ภายในกลุ่ม	279	95.44	0.34	
	รวม	281	96.83		
3. ด้านการพัฒนาคุณภาพชีวิต	ระหว่างกลุ่ม	2	2.60	1.30	3.70*
	ภายในกลุ่ม	279	98.20	0.35	
	รวม	281	100.80		
รวม	ระหว่างกลุ่ม	2	0.17	8.48	0.26
	ภายในกลุ่ม	279	89.87	0.32	
	รวม	281	90.04		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 18 พบว่า นิสิตที่ผู้ปกครองประกอบอาชีพต่างกันมีความคาดหวังในการนำความรู้จากหลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี) ไปใช้โดยรวมแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านการพัฒนาคุณภาพชีวิตแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนด้านการประกอบอาชีพและการยกระดับความรู้แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

เมื่อพบความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ทดสอบเป็นรายคู่ด้วยวิธีการของเชฟเฟ (Scheffe's Method) ดังปรากฏในตาราง 19

ตาราง 19 ทดสอบรายคู่ความคาดหวังในการนำความรู้ไปใช้ของนิสิตปริญญาตรี หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี) จำแนกตามอาชีพผู้ปกครอง ด้านการพัฒนาคุณภาพชีวิต

อาชีพผู้ปกครอง	$\bar{X}$	ข้าราชการ / รัฐวิสาหกิจ	ธุรกิจส่วนตัว / เกษตรกร	บริษัท / รับจ้าง
		4.10	4.19	4.34
ข้าราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจ	4.10	-	0.09	0.24*
ธุรกิจส่วนตัว/เกษตรกร	4.19	-	-	0.15
พนักงานบริษัท/รับจ้าง	4.34	-	-	-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 19 พบว่า นิสิตที่ผู้ปกครองประกอบอาชีพพนักงานบริษัท/รับจ้างมีความคาดหวังในการนำความรู้จากหลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี) ไปใช้ด้านการพัฒนาคุณภาพชีวิตแตกต่างจากนิสิตที่ผู้ปกครองประกอบอาชีพข้าราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนิสิตที่ผู้ปกครองประกอบอาชีพพนักงานบริษัท/รับจ้าง มีความคาดหวังสูงกว่านิสิตที่ผู้ปกครองประกอบอาชีพข้าราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจ ส่วนคู่อื่น ๆ นั้นไม่พบความแตกต่าง

ตอนที่ 4 วิเคราะห์เนื้อหาความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับความคาดหวังในการนำความรู้ไปใช้ของนิสิตปริญญาตรี หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี)

4. วิเคราะห์เนื้อหาความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับความคาดหวังในการนำความรู้ไปใช้ของนิสิตปริญญาตรี หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี) จากแบบสอบถามปลายเปิด จำนวน 128 คน คิดเป็นร้อยละ 45.39 ของแบบสอบถามทั้งหมด ดังปรากฏในตาราง 20 – 22

ตาราง 20 ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับคาดหวังในการนำความรู้ไปใช้ของนิสิตปริญญาตรี หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี) ด้านการประกอบอาชีพ

ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะด้านการประกอบอาชีพ	ความถี่	ร้อยละ
1. การเรียนรู้ที่เน้นการประยุกต์ใช้ความรู้กับการปฏิบัติงานจริง	26	20.97
2. สามารถไปประกอบอาชีพตรงตามสาขาที่เรียนและตำแหน่งที่ต้องการได้	22	17.74
3. สามารถปฏิบัติงานที่ได้รับมอบหมายด้วยความรวดเร็วและถูกต้องมีประสิทธิภาพ	20	16.13
4. ต้องการให้มีการฝึกอบรมหรือกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการประกอบอาชีพเพิ่มเติม เพื่อที่จะได้มีประสบการณ์เพิ่มขึ้น	15	12.10
5. ต้องการให้มีการแนะแนวอาชีพก่อนจบการศึกษาเพื่อให้สามารถไปปฏิบัติงานและเห็นช่องทางการประกอบอาชีพได้	14	11.29
6. ต้องการให้จัดเวลาเรียนด้านคอมพิวเตอร์ที่เกี่ยวข้องกับงานสำนักงานเพิ่มเติม	11	8.87
7. สามารถนำความรู้ไปปฏิบัติงานเพื่อเลื่อนตำแหน่งงานและเงินเดือนเพิ่มขึ้น	10	8.06
8. สามารถวางแผนและการแก้ไขปัญหาเกี่ยวกับปฏิบัติงานได้อย่างรอบคอบและมีประสิทธิภาพ	6	4.84
รวม	124	100.00

จากตาราง 20 พบว่า นิสิตมีความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับคาดหวังในการนำความรู้จากหลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี) ไปใช้ด้านการประกอบอาชีพ จำนวน 124 คน รวมทั้งหมด 8 ประเด็น โดยประเด็นที่ได้รับความคิดเห็นและข้อเสนอแนะมากที่สุด คือการเรียนรู้ที่เน้นการประยุกต์ใช้ความรู้กับการปฏิบัติงานจริง รองลงมา คือ สามารถไปประกอบอาชีพตรงตามสาขาที่เรียนและตำแหน่งที่ต้องการได้

ตาราง 21 ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับคาดหวังในการนำความรู้ไปใช้ของนิสิตปริญญาตรี
หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี) ด้านการยกระดับความรู้

ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะด้านการยกระดับความรู้	ความถี่	ร้อยละ
1. ต้องการความรู้เกี่ยวกับเทคนิคอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการประกอบอาชีพ เพื่อความก้าวหน้าและมั่นคงในอาชีพ	24	22.64
2. ต้องการความรู้เกี่ยวกับจรรยาบรรณ กฎหมาย ระเบียบ รวมทั้งข้อบังคับต่าง ๆ ทางวิชาชีพเพิ่มขึ้น	22	20.76
3. ต้องการมีความรู้ความสามารถและเทคนิคการปรับตัวให้เหมาะสมกับงาน	21	19.81
4. ต้องการให้มีการจัดนิทรรศการหรือการสัมมนาทางวิชาการ เพื่อเสริมสร้างความรู้ทางด้านบริหารธุรกิจ	16	15.10
5. เพื่อนำความรู้ไปสอบแข่งขันเพื่อศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น	13	12.26
6. ต้องการให้มีการฝึกปฏิบัติในห้องเรียนเพิ่มขึ้น	10	9.43
รวม	106	100.00

จากตาราง 21 พบว่า นิสิตมีความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับคาดหวังในการนำความรู้จากหลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี) ไปใช้ด้านการยกระดับความรู้ จำนวน 106 คน รวมทั้งหมด 6 ประเด็น โดยประเด็นที่ได้รับความคิดเห็นและข้อเสนอแนะมากที่สุด คือ ต้องการความรู้เกี่ยวกับเทคนิคอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการประกอบอาชีพ เพื่อความก้าวหน้าและมั่นคงในอาชีพ รองลงมา คือ ต้องการความรู้เกี่ยวกับจรรยาบรรณ กฎหมาย ระเบียบ รวมทั้งข้อบังคับต่าง ๆ ทางวิชาชีพเพิ่มขึ้น

ตาราง 22 ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับคาดหวังในการนำความรู้ไปใช้ของนิสิตปริญญาตรี
หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี) ด้านการพัฒนาคุณภาพชีวิต

ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะด้านการพัฒนาคุณภาพชีวิต	ความถี่	ร้อยละ
1. เนื้อหารายวิชาที่เรียนสามารถนำไปใช้ในการดำรงชีวิตได้	25	22.12
2. การมีบุคลิกภาพที่ดีและเหมาะสมกับอาชีพด้านธุรกิจ	23	20.35
3. การมีฐานะทางการเงินของตนเองและครอบครัวดีขึ้นและมั่นคง	20	17.70
4. การเป็นที่ยอมรับของเพื่อนร่วมงานและสังคมความเป็นอยู่	18	15.93
5. ต้องการให้มีกระบวนการกลุ่มในห้องเรียนเพิ่มขึ้น เพื่อจะได้มี ประสบการณ์ในการทำงานร่วมกับผู้อื่น	15	13.28
6. ต้องการให้มีการจัดเวลาการทำกิจกรรมที่เป็นประโยชน์ร่วมกัน เพื่อความสัมพันธ์ที่ดีต่อกันของนิสิต	12	10.62
รวม	113	100.00

จากตาราง 22 พบว่า นิสิตมีความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับคาดหวังในการนำความรู้จากหลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี) ไปใช้ด้านการพัฒนาคุณภาพชีวิต จำนวน 113 คน รวมทั้งหมด 6 ประเด็น โดยประเด็นที่ได้รับความคิดเห็นและข้อเสนอแนะมากที่สุด คือ เนื้อหารายวิชาที่เรียนสามารถนำไปใช้ในการดำรงชีวิตได้ รองลงมา คือ การมีบุคลิกภาพที่ดีและเหมาะสมกับอาชีพด้านธุรกิจ

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาความคาดหวังในการนำความรู้ไปใช้ของนิสิตปริญญาตรี หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี) ภาควิชาบริหารธุรกิจ คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ด้านการประกอบอาชีพ ด้านการยกระดับความรู้ และด้านการพัฒนาคุณภาพชีวิต ซึ่งสรุปสาระสำคัญและผลการวิจัยไว้ดังต่อไปนี้

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาระดับความคาดหวังในการนำความรู้ไปใช้ของนิสิตปริญญาตรี หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี) ภาควิชาบริหารธุรกิจ คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ด้านการประกอบอาชีพ ด้านการยกระดับความรู้ และด้านการพัฒนาคุณภาพชีวิต
2. เพื่อเปรียบเทียบระดับความคาดหวังในการนำความรู้ไปใช้ของนิสิตปริญญาตรี หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี) ภาควิชาบริหารธุรกิจ คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒทั้ง 3 ด้าน โดยจำแนกตามตัวแปร เพศ วิชาเอก สถานที่ศึกษา สถานภาพการศึกษา ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และอาชีพผู้ปกครอง
3. เพื่อรวบรวมความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับความคาดหวังในการนำความรู้ไปใช้ของนิสิตปริญญาตรี หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี) ภาควิชาบริหารธุรกิจ คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ความสำคัญของการวิจัย

ทำให้ทราบถึงระดับความคาดหวังในการนำความรู้ไปใช้ของนิสิตปริญญาตรี หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี) ภาควิชาบริหารธุรกิจ คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อให้ผู้บริหาร อาจารย์ และผู้ที่เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาตามหลักสูตรนี้ ได้นำไปใช้เป็นแนวทางในการจัดการศึกษาให้เหมาะสมสอดคล้องกับความคาดหวังของนิสิตได้อย่างมีประสิทธิภาพต่อไป

สมมติฐานในการวิจัย

1. นิสิตที่เพศต่างกันมีความคาดหวังในการนำความรู้จากหลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี) ไปใช้โดยรวมและรายด้านแตกต่างกัน
2. นิสิตที่วิชาเอกต่างกันมีความคาดหวังในการนำความรู้จากหลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี) ไปใช้โดยรวมและรายด้านแตกต่างกัน
3. นิสิตที่สถานที่ศึกษาต่างกันมีความคาดหวังในการนำความรู้จากหลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี) ไปใช้โดยรวมและรายด้านแตกต่างกัน
4. นิสิตที่สภาพการศึกษาต่างกันมีความคาดหวังในการนำความรู้จากหลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี) ไปใช้โดยรวมและรายด้านแตกต่างกัน
5. นิสิตที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกันมีความคาดหวังในการนำความรู้จากหลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี) ไปใช้โดยรวมและรายด้านแตกต่างกัน
6. นิสิตที่ผู้ปกครองประกอบอาชีพต่างกันมีความคาดหวังในการนำความรู้จากหลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี) ไปใช้โดยรวมและรายด้านแตกต่างกัน

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นิสิตปริญญาตรี หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี) วิชาเอกการบัญชี และวิชาเอกการตลาด ภาคสมทบ ชั้นปีที่ 3 และชั้นปีที่ 4 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2549 ภาควิชาบริหารธุรกิจ คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒที่กำลังศึกษาอยู่ที่มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ จำนวน 469 คน และที่กำลังศึกษาอยู่ที่โรงเรียนพณิชยการเพชรบุรีบริหารธุรกิจ จำนวน 136 คน รวมทั้งหมด 605 คน (แหล่งที่มา: กองบริการการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ณ วันที่ 10 กรกฎาคม 2549)

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นิสิตปริญญาตรี หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี) วิชาเอกการบัญชี และวิชาเอกการตลาด ภาคสมทบ ชั้นปีที่ 4 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2549 ภาควิชาบริหารธุรกิจ คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โดยการสุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง ได้กลุ่มตัวอย่างที่กำลังศึกษาอยู่ที่มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ จำนวน 228 คน และที่กำลังศึกษาอยู่ที่โรงเรียนพณิชยการเพชรบุรีบริหารธุรกิจ จำนวน 54 คน รวมทั้งหมด 282 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นแบบสอบถามความคาดหวังในการนำความรู้ไปใช้ของนิสิตปริญญาตรี หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี) ภาควิชาบริหารธุรกิจ คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ แบ่งออกเป็น 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลส่วนตัวของนิสิต แบ่งเป็น เพศ วิชาเอก สถานที่ศึกษา สถานภาพการศึกษา ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และอาชีพผู้ปกครอง ลักษณะของคำถามเป็นแบบสำรวจรายการ (Check List)

ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับความคาดหวังในการนำความรู้ไปใช้ของนิสิต แบ่งเป็น 3 ด้าน คือ ด้านการประกอบอาชีพ ด้านการยกระดับความรู้ และด้านการพัฒนาคุณภาพชีวิต มีข้อคำถามด้านละ 19 ข้อ รวมทั้งหมด 57 ข้อ มีค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ 0.97 ลักษณะของคำถามเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) แบ่งเป็น 5 ระดับของลิเคิร์ต (Likert Scale) คือ ความคาดหวังมากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด

ตอนที่ 3 เป็นแบบสอบถามปลายเปิดเพื่อรวบรวมความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับความคาดหวังในการนำความรู้ไปใช้ของนิสิต

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัยเพื่อนำมาวิเคราะห์ ผู้วิจัยดำเนินการดังนี้

1. ขอลหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ถึงหัวหน้าภาควิชาบริหารธุรกิจ คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ และผู้อำนวยการโรงเรียนพณิชยการเพชรบุรีบริหารธุรกิจ เพื่อขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย

2. ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง โดยขออนุญาตอาจารย์ผู้สอนเข้าแจกแบบสอบถามและชี้แจงรายละเอียดให้แก่ นิสิต แล้วรอรับแบบสอบถามกลับคืน โดยใช้เวลาในการเก็บรวบรวมข้อมูลตั้งแต่วันที่ 24 กรกฎาคม 2549 ถึงวันที่ 5 สิงหาคม 2549 ได้รับแบบสอบถามคืนมาทั้งหมดจำนวน 282 ฉบับ นำมาตรวจสอบความสมบูรณ์ สามารถนำมาวิเคราะห์ได้ทั้งหมดจำนวน 282 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 100

การวิเคราะห์ข้อมูล

เมื่อเก็บรวบรวมข้อมูลเรียบร้อยแล้ว ผู้วิจัยดำเนินการดังนี้

1. ตรวจสอบความสมบูรณ์ของแบบสอบถามว่าสามารถนำมาวิเคราะห์ข้อมูลได้ทุกฉบับ
2. วิเคราะห์ข้อมูลด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS/PC (Statistical Package for Social Sciences / Personal Computer) โดยวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

2.1 แบบสอบถามตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนตัวของนิสิต วิเคราะห์โดยแจกแจงความถี่และร้อยละ

2.2 แบบสอบถามตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามความคาดหวังในการนำความรู้ไปใช้ของนิสิต โดยรวมและรายด้าน วิเคราะห์ข้อมูลโดยวิธีหาคะแนนเฉลี่ย $\bar{X}$ และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

2.3 เปรียบเทียบระดับความคาดหวังในการนำความรู้ไปใช้ของนิสิตตามตัวแปร เพศ วิชาเอก สถานที่ศึกษา และสถานภาพการศึกษา ด้วยวิธีการทดสอบค่าที (t – test) ส่วนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและอาชีพผู้ปกครอง ใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One Way Analysis of Variance) แล้วทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่โดยวิธีของเชฟเฟ (Scheffe's Method)

2.4 แบบสอบถามตอนที่ 3 เป็นคำถามปลายเปิดเพื่อรวบรวมความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับความคาดหวังในการนำความรู้ไปใช้ของนิสิต โดยการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) แล้วแจกแจงความถี่และค่าร้อยละ

สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล

จากการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับความคาดหวังในการนำความรู้ไปใช้ของนิสิตปริญญาตรี หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี) ภาควิชาบริหารธุรกิจ คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ สรุปได้ดังนี้

1. ข้อมูลส่วนตัวของนิสิตปริญญาตรี หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี) จำแนกตาม เพศ วิชาเอก สถานที่ศึกษา สถานภาพการศึกษา ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และอาชีพผู้ปกครอง พบว่า นิสิต จำนวน 282 คน ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง จำนวน 246 คน คิดเป็นร้อยละ 87.20 และเพศชาย จำนวน 36 คน คิดเป็นร้อยละ 12.80 ส่วนใหญ่เป็นนิสิตวิชาเอกการบัญชี จำนวน 153 คน คิดเป็นร้อยละ 54.30 และวิชาเอกการตลาด จำนวน 129 คน คิดเป็นร้อยละ 45.70 ส่วนใหญ่นิสิตศึกษาที่มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ จำนวน 228 คน คิดเป็นร้อยละ 80.90 และศึกษาที่โรงเรียนพณิชยการเพชรบุรีบริหารธุรกิจ จำนวน 54 คน คิดเป็นร้อยละ 19.10 ส่วนใหญ่นิสิตเรียนและทำงาน จำนวน 165 คน คิดเป็นร้อยละ 58.50 และเรียนโดยไม่ทำงาน จำนวน

117 คน คิดเป็นร้อยละ 41.50 ส่วนใหญ่มีระดับคะแนนเฉลี่ยสะสมระหว่าง 2.50 – 3.00 จำนวน 118 คน คิดเป็นร้อยละ 41.80 รองลงมา คือ คะแนนเฉลี่ยสะสมระหว่าง 3.01 – 4.00 จำนวน 101 คน คิดเป็นร้อยละ 35.80 และคะแนนเฉลี่ยสะสมต่ำกว่า 2.50 จำนวน 63 คน คิดเป็นร้อยละ 22.30 ส่วนใหญ่อาชีพผู้ปกครองของนิสิตประกอบอาชีพธุรกิจส่วนตัว/เกษตรกร จำนวน 113 คน คิดเป็นร้อยละ 40.10 รองลงมาคือ พนักงานบริษัท/รับจ้าง จำนวน 92 คน คิดเป็นร้อยละ 32.60 และข้าราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจ จำนวน 77 คน คิดเป็นร้อยละ 27.30

2. ความคาดหวังในการนำความรู้ไปใช้ของนิสิตปริญญาตรี หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี) ด้านการประกอบอาชีพ ด้านการยกระดับความรู้ และด้านการพัฒนาคุณภาพชีวิต โดยรวมทุกด้านอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.07$) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า

2.1 ด้านการประกอบอาชีพ พบว่า นิสิตมีความคาดหวังในการนำความรู้จากหลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี) ไปใช้ โดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.90$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ทุกข้ออยู่ในระดับมาก โดยข้อที่อยู่ในระดับมากเป็นอันดับแรก คือ สามารถนำความรู้ไปเป็นพื้นฐานในการประกอบอาชีพ ($\bar{X} = 4.10$) รองลงมา คือ สามารถนำความรู้ไปเพื่อความก้าวหน้าในวิชาชีพ ($\bar{X} = 4.09$) ข้อที่อยู่อันดับสุดท้าย คือ สามารถนำความรู้ไปเพื่อประกอบอาชีพเสริม ($\bar{X} = 3.65$) ส่วนข้ออื่นๆ อยู่ในระดับมากเช่นกัน

2.2 ด้านการยกระดับความรู้ พบว่า นิสิตมีความคาดหวังในการนำความรู้จากหลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี) ไปใช้ โดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.02$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ทุกข้ออยู่ในระดับมาก โดยข้อที่อยู่ในระดับมากเป็นอันดับแรก คือ เพื่อมีคุณวุฒิทางการศึกษาสูงขึ้น ($\bar{X} = 4.22$) รองลงมา คือ นำวุฒิการศึกษาที่จะได้รับไปเป็นพื้นฐานในการศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น ($\bar{X} = 4.16$) ข้อที่อยู่อันดับสุดท้าย คือ สามารถแก้ไขปัญหาและข้อขัดข้องทางธุรกิจได้ ($\bar{X} = 3.68$) ส่วนข้ออื่นๆ อยู่ในระดับมากเช่นกัน

2.3 ด้านการพัฒนาคุณภาพชีวิต พบว่า นิสิตมีความคาดหวังในการนำความรู้จากหลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี) ไปใช้ โดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.22$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ทุกข้ออยู่ในระดับมาก โดยข้อที่อยู่ในระดับมากเป็นอันดับแรก คือ เพื่อความสุขและภาคภูมิใจในตนเอง ($\bar{X} = 4.32$) รองลงมา คือ สามารถพัฒนาตนเองและครอบครัวให้มีคุณภาพชีวิตที่ดี ($\bar{X} = 4.11$) ข้อที่อยู่อันดับสุดท้าย คือ สามารถถ่ายทอดความรู้จากการเรียนเพื่อช่วยเหลือชุมชน ($\bar{X} = 3.62$) ส่วนข้ออื่นๆ อยู่ในระดับมากเช่นกัน

3. เปรียบเทียบความคาดหวังในการนำความรู้ไปใช้ของนิสิตปริญญาตรี หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี) จำแนกตามตัวแปร เพศ วิชาเอก สถานที่ศึกษา สถานภาพ การศึกษา ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และอาชีพผู้ปกครอง สรุปได้ดังนี้

3.1 นิสิตที่เพศต่างกันมีความคาดหวังในการนำความรู้จากหลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี) ไปใช้โดยรวมแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านการยกระดับความรู้แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนิสิตที่เป็นเพศชายมีความคาดหวังสูงกว่าเพศหญิง ส่วนด้านการประกอบอาชีพและด้านการพัฒนาคุณภาพชีวิตแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

3.2 นิสิตที่วิชาเอกต่างกันมีความคาดหวังในการนำความรู้จากหลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี) ไปใช้โดยรวมและรายด้านทั้ง 3 ด้าน แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

3.3 นิสิตที่ศึกษาสถานที่ต่างกันมีความคาดหวังในการนำความรู้จากหลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี) ไปใช้โดยรวมแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านการประกอบอาชีพ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนิสิตที่ศึกษาที่โรงเรียนพณิชยการเพชรบุรีบริหารธุรกิจคาดหวังสูงกว่านิสิตที่ศึกษาที่มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ส่วนด้านการยกระดับความรู้และด้านการพัฒนาคุณภาพชีวิตแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

3.4 นิสิตที่สถานภาพการศึกษาต่างกันมีความคาดหวังในการนำความรู้จากหลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี) ไปใช้โดยรวมแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านการประกอบอาชีพและด้านการยกระดับความรู้ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนิสิตที่เรียนและทำงานมีความคาดหวังสูงกว่านิสิตที่เรียนโดยไม่ทำงานทั้ง 2 ด้าน ส่วนด้านการพัฒนาคุณภาพชีวิต แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

3.5 นิสิตที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกันมีความคาดหวังในการนำความรู้จากหลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี) ไปใช้โดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านการประกอบอาชีพแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนด้านการยกระดับความรู้และด้านการพัฒนาคุณภาพชีวิตแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพบความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ทดสอบเป็นรายคู่ด้วยวิธีการของเชฟเฟ (Scheffe's Method) พบว่า

3.5.1 นิสิตที่มีคะแนนเฉลี่ยสะสมระหว่าง 3.01 – 4.00 มีความคาดหวังในการนำความรู้จากหลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี) ไปใช้โดยรวมแตกต่างจากนิสิตที่มีคะแนนเฉลี่ยสะสมต่ำกว่า 2.50 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนิสิตที่มีคะแนนเฉลี่ยสะสมระหว่าง 3.01 – 4.00 มีความคาดหวังสูงกว่านิสิตที่มีคะแนนเฉลี่ยสะสมต่ำกว่า 2.50 ส่วนผู้อื่น ๆ นั้นไม่พบความแตกต่าง

3.5.2 นิสิตที่มีคะแนนเฉลี่ยสะสมระหว่าง 3.01 – 4.00 และ 2.50 – 3.00 มีความคาดหวังในการนำความรู้จากหลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี) ไปใช้ด้านการประกอบอาชีพแตกต่างจากนิสิตที่มีคะแนนเฉลี่ยสะสมต่ำกว่า 2.50 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนิสิตที่มีคะแนนเฉลี่ยสะสมระหว่าง 3.01 – 4.00 และ 2.50 – 3.00 มีความคาดหวังสูงกว่านิสิตที่มีคะแนนเฉลี่ยสะสมต่ำกว่า 2.50 ส่วนคู่อื่น ๆ นั้นไม่พบความแตกต่าง

3.5.3 นิสิตที่มีคะแนนเฉลี่ยสะสมระหว่าง 3.01 – 4.00 มีความคาดหวังในการนำความรู้จากหลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี) ไปใช้ด้านการยกระดับความรู้แตกต่างจากนิสิตที่มีคะแนนเฉลี่ยสะสมต่ำกว่า 2.50 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนิสิตที่มีคะแนนเฉลี่ยสะสมระหว่าง 3.01 – 4.00 มีความคาดหวังสูงกว่านิสิตที่มีคะแนนเฉลี่ยสะสมต่ำกว่า 2.50 ส่วนคู่อื่น ๆ นั้นไม่พบความแตกต่าง

3.5.4 นิสิตที่มีคะแนนเฉลี่ยสะสมระหว่าง 3.01 – 4.00 มีความคาดหวังในการนำความรู้จากหลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี) ไปใช้ด้านการพัฒนาคุณภาพชีวิตแตกต่างจากนิสิตที่มีคะแนนเฉลี่ยสะสมต่ำกว่า 2.50 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนิสิตที่มีคะแนนเฉลี่ยสะสมระหว่าง 3.01 – 4.00 มีความคาดหวังสูงกว่านิสิตที่มีคะแนนเฉลี่ยสะสมต่ำกว่า 2.50 ส่วนคู่อื่น ๆ นั้นไม่พบความแตกต่าง

3.6 นิสิตที่ผู้ปกครองประกอบอาชีพต่างกันมีความคาดหวังในการนำความรู้จากหลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี) ไปใช้โดยรวมแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านการพัฒนาคุณภาพชีวิตแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนด้านการประกอบอาชีพและด้านการยกระดับความรู้แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ เมื่อพบความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ทดสอบเป็นรายคู่ด้วยวิธีการของเชฟเฟ (Scheffe's Method) พบว่า นิสิตที่ผู้ปกครองประกอบอาชีพพนักงานบริษัท/รับจ้างมีความคาดหวังในการนำความรู้จากหลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี) ไปใช้ด้านการพัฒนาคุณภาพชีวิตแตกต่างจากนิสิตที่ผู้ปกครองประกอบอาชีพข้าราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนิสิตที่ผู้ปกครองประกอบอาชีพพนักงานบริษัท/รับจ้างมีความคาดหวังสูงกว่านิสิตที่ผู้ปกครองประกอบอาชีพข้าราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจ ส่วนคู่อื่น ๆ นั้นไม่พบความแตกต่าง

4. ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับความคาดหวังในการนำความรู้ไปใช้ของนิสิตปริญญาตรี หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี) สรุปได้ดังนี้

4.1 ด้านการประกอบอาชีพ พบว่า นิสิตมีความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับคาดหวังในการนำความรู้จากหลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี) ไปใช้ จำนวน 124 คน รวมทั้งหมด 8 ประเด็น โดยประเด็นที่ได้รับความคิดเห็นและข้อเสนอแนะมากที่สุด คือ การเรียนรู้ที่เน้นการประยุกต์ใช้ความรู้กับการปฏิบัติงานจริง (N= 26) รองลงมาคือ สามารถไปประกอบอาชีพตรงตามสาขาที่เรียนและตำแหน่งที่ต้องการได้ (N= 22)

4.2 ด้านการยกระดับความรู้ พบว่า นิสิตมีความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับคาดหวังในการนำความรู้จากหลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี) ไปใช้ จำนวน 106 คน รวมทั้งหมด 6 ประเด็น โดยประเด็นที่ได้รับความคิดเห็นและข้อเสนอแนะมากที่สุด คือ ต้องการความรู้เกี่ยวกับเทคนิคอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการประกอบอาชีพ เพื่อความก้าวหน้าและมั่นคงในอาชีพ (N= 24) รองลงมาคือ ต้องการความรู้เกี่ยวกับจรรยาบรรณ กฎหมาย ระเบียบ รวมทั้งข้อบังคับต่าง ๆ ทางวิชาชีพเพิ่มขึ้น (N= 22)

4.3 ด้านการพัฒนาคุณภาพชีวิต พบว่า นิสิตมีความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับคาดหวังในการนำความรู้จากหลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี) ไปใช้ จำนวน 115 คน รวมทั้งหมด 6 ประเด็น โดยประเด็นที่ได้รับความคิดเห็นและข้อเสนอแนะมากที่สุด คือ เนื้อหาวิชาที่เรียนสามารถนำไปใช้ในการดำรงชีวิตได้ (N= 25) รองลงมาคือ การมีบุคลิกภาพที่ดีและเหมาะสมกับอาชีพด้านธุรกิจ (N= 23)

อภิปรายผล

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับความคาดหวังในการนำความรู้ไปใช้ของนิสิตปริญญาตรี หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี) ภาควิชาบริหารธุรกิจ คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ สามารถอภิปรายผลได้ดังนี้

1. นิสิตมีความคาดหวังในการนำความรู้จากหลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี) ไปใช้โดยรวมทุกด้านอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ทุกด้านอยู่ในระดับมาก โดยด้านที่อยู่ในระดับมากเป็นอันดับแรก คือ ด้านการพัฒนาคุณภาพชีวิต รองลงมา คือ ด้านการยกระดับความรู้ และด้านการประกอบอาชีพตามลำดับ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะการจัดการศึกษาของหลักสูตรสามารถทำได้เหมาะสมกับความต้องการและความปรารถนาของนิสิตที่จะนำความรู้ไปใช้เมื่อจบการศึกษา การมีอาจารย์ผู้สอนมีความรู้ความสามารถในวิชาชีพ มีความเชี่ยวชาญเฉพาะสาขา มีคุณวุฒิ คุณธรรม จริยธรรม ตลอดจนมีทักษะในการถ่ายทอด สามารถจัด

ประสบการณ์ที่เหมาะสมให้กับนิสิต นำเสนอในสิ่งที่ทันสมัยและรับกับสภาพการณ์ต่าง ๆ ที่อาจเกิดขึ้น การอธิบายเนื้อหาเข้าใจง่าย มีเทคนิคการสอนที่ดีทั้งภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติทำให้เกิดทักษะในวิชาชีพ ส่งผลให้นิสิตมีความเข้าใจในวิชาชีพมากขึ้น สามารถมองเห็นความสำคัญของการศึกษาที่จะส่งผลให้ตนประสบความสำเร็จในชีวิต ความมุ่งมั่นที่ปรารถนาจะพัฒนาตนให้สามารถนำความรู้ไปใช้ให้เกิดประโยชน์สูงสุดเมื่อจบการศึกษาอย่างคุ้มค่า สอดคล้องกับงานวิจัยของ สุพีร์ ลิ้มไทยและสำอองศ์ งามวิชา (2540: 42-44) ได้ศึกษาความพึงพอใจของนิสิตต่อการจัดการเรียนการสอนในโครงการบริหารธุรกิจบัณฑิตภาคสมทบ คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พบว่า นิสิตมีความพึงพอใจโดยรวมและรายด้านอยู่ในระดับมาก สอดคล้องกับงานวิจัยของ พวงสุวรรณ พันธ์มะม่วง (2541: 92-93) ได้ศึกษาความคิดเห็นของผู้จบหลักสูตรวิชาชีพพระยະสັນหน่วยฝึกอาชีพวัดนอก อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี ด้านการนำความรู้ไปใช้ด้านประกอบอาชีพ ด้านการนำความรู้ไปใช้เพื่อส่วนตัว และการนำความรู้ไปใช้เพื่อชุมชนมีความคิดเห็นโดยรวมและรายด้านอยู่ในระดับมาก สอดคล้องกับงานวิจัยของ ขวัญสุตา เข้มทอง (2546: 97) ได้ศึกษาการนำความรู้จากหลักสูตรวิชาชีพพระยະสັນไปใช้ กรณีศึกษาศูนย์การศึกษานอกโรงเรียน อำเภอพระนครศรีอยุธยา มีการนำความรู้ไปใช้ด้านประกอบอาชีพ ด้านการนำความรู้ไปใช้เพื่อส่วนตัวและครอบครัว และการนำความรู้ไปใช้เพื่อชุมชน โดยรวมและรายด้านอยู่ในระดับมาก สอดคล้องกับทฤษฎีการเรียนรู้สำหรับผู้ใหญ่สมัยใหม่ โนลส์ (สุวัฒน์ วัฒนวงศ์. 2547: 247-249; อ้างอิงจาก Knowles. 1978: 31) ได้ทำการศึกษาวิจัย และสรุปสาระสำคัญไว้ว่า ความต้องการและความสนใจ (Needs and Interests) ของผู้ใหญ่จะถูกชักจูงให้เกิดการเรียนรู้ได้ดี ถ้าหากว่าตรงกับความต้องการและความสนใจในประสบการณ์ที่ผ่านมา เขาก็จะเกิดความพึงพอใจ เพราะฉะนั้นควรจะมีการเริ่มต้นในสิ่งเหล่านั้นอย่างเหมาะสม โดยเฉพาะการจัดกิจกรรมทั้งหลาย เพื่อให้ผู้ใหญ่เกิดการเรียนรู้นั้นจะต้องคำนึงถึงสิ่งนี้ด้วยเสมอ

2. ความคาดหวังในการนำความรู้ไปใช้ของนิสิตปริญญาตรี หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี) ด้านการประกอบอาชีพ ด้านการยกระดับความรู้ และด้านการพัฒนาคุณภาพชีวิต โดยรวมทุกด้านอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า

2.1 ด้านการประกอบอาชีพ พบว่า นิสิตมีความคาดหวังในการนำความรู้จากหลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี) ไปใช้ โดยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่าทุกข้ออยู่ในระดับมาก โดยข้อที่อยู่ในระดับมาก 3 อันดับแรก ได้แก่ สามารถนำความรู้ไปเป็นพื้นฐานในการประกอบอาชีพ สามารถนำความรู้ไปเพื่อความก้าวหน้าในวิชาชีพ และสามารถนำความรู้ไปเพิ่มโอกาสการเข้าสู่อาชีพ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่านิสิตส่วนใหญ่ให้ความสำคัญกับการประกอบอาชีพเพื่อความมั่นคงในอาชีพ การเลือกประกอบอาชีพเป็นตัวกำหนดได้พอสมควรว่า

บุคคลจะมีแนวโน้มที่จะตกงานและว่างงานได้ง่าย การมีโอกาสเข้าทำงานในอาชีพที่มีตลาดแรงงานรองรับหรือแม้กระทั่งอาชีพบางอาชีพเป็นที่ต้องการและมีความจำเป็นในสังคมชุมชน ผู้ที่ยึดอาชีพเหล่านี้ย่อมมีโอกาสก้าวหน้าอย่างมั่นคงได้มาก ความรู้ที่ได้รับจากการศึกษาจะเป็นพื้นฐานสำคัญในการประกอบอาชีพในอนาคต สามารถสนองความมั่นคงทางเศรษฐกิจ เสริมสร้างคุณค่าและความมีเกียรติ มีศักดิ์ศรี ให้บุคคลนั้นประสบความสำเร็จในการประกอบอาชีพสืบต่อไป สอดคล้องกับแนวคิดของ ปฐม นิคมานนท์ (2528: 321) กล่าวว่า เหตุจูงใจให้ผู้ใหญ่เข้ามาเรียนเหตุหนึ่งคือเหตุจูงใจด้านอาชีพ เป็นเหตุผลสำคัญและชัดเจนที่สุด เฉพาะอย่างยิ่งผู้ใหญ่วัยต้นหรือคนหนุ่มสาวเข้าเรียนเพราะต้องการพัฒนางานด้านอาชีพและด้านความรู้ เพื่อจะได้หางานง่ายขึ้น ประกอบอาชีพได้ดีขึ้น ได้เลื่อนขั้น เลื่อนตำแหน่ง หรือเพื่อให้มีงานได้เพิ่มขึ้น สอดคล้องกับงานวิจัยของ อัมพิกา หล่อหลอม (2546: 73) ได้ศึกษาเหตุผลในการตัดสินใจศึกษาหลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต ภาควิชาบริหารธุรกิจ คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พบว่า ด้านการประกอบอาชีพเป็นเหตุผลในการตัดสินใจโดยรวมอยู่ในระดับมาก สอดคล้องกับงานวิจัยของ สมโภชน์ ภูระหงษ์ (2543: 132 – 133) ได้ติดตามผลผู้สำเร็จการศึกษาภาคสมทบหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ โรงเรียนช่างฝีมือทหาร พบว่า ความคิดเห็นเกี่ยวกับการนำความรู้และทักษะที่ได้รับจากเนื้อหาวิชาตามหลักสูตรไปใช้ในการประกอบอาชีพ โดยรวมอยู่ในระดับมาก สอดคล้องกับงานวิจัยของ พนิดา ไพโรจน์เพชรายุทธ (2545: 76) ได้ศึกษาแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงของนักศึกษาพาณิชยการเพชรบุรีบริหารธุรกิจ จังหวัดเพชรบุรี พบว่า ด้านการประกอบอาชีพมีแรงจูงใจโดยรวมอยู่ในระดับมาก และสอดคล้องกับงานวิจัยของ วชิรภรณ์ โกสินเจริญชัย (2545: 88) ได้ศึกษาความคาดหวังของนักศึกษาผู้ใหญ่ในการนำความรู้จากหลักสูตรการศึกษานอกโรงเรียน ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2539 ไปใช้ พบว่าด้านการประกอบอาชีพมีความคาดหวังโดยรวมอยู่ในระดับมาก

2.2 ด้านการยกระดับความรู้ พบว่า นิสิตมีความคาดหวังในการนำความรู้จากหลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี) ไปใช้ โดยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ทุกข้ออยู่ในระดับมาก โดยข้อที่อยู่ในระดับมาก 3 อันดับแรก ได้แก่ เพื่อมีคุณวุฒิทางการศึกษาสูงขึ้น นำวุฒิการศึกษาที่จะได้รับไปเป็นพื้นฐานในการศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น และสามารถฝึกฝนตนเองให้เป็นผู้มีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่านิสิตต้องการพัฒนาความรู้ความสามารถด้านสติปัญญา สามารถประยุกต์ทฤษฎีไปสู่การปฏิบัติ สามารถวิเคราะห์สถานการณ์ต่าง ๆ และแก้ไขปัญหาได้ การใช้เป็นพื้นฐานในการศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น ตลอดจนฝึกฝนตนเองให้เป็นผู้มีระเบียบวินัย เป็นผู้มีบุคลิกภาพดีและมีมนุษยสัมพันธ์เหมาะสมกับหน้าที่การงานที่รับผิดชอบ สอดคล้องกับงานวิจัยของเพราพรรณ เปลียนภู (2524: 326-327) ที่กล่าวว่า

ความคาดหวังในการเรียน คือ สิ่งที่ทำให้เด็กเกิดความพยายามและลงมือทำสิ่งต่าง ๆ ซึ่งหมายความว่า การที่ผู้เรียนเชื่อว่าจะต้องมีผลบางอย่างเกิดขึ้นหลังการทำงานนั้นๆ ระดับความคาดหวังมีความสัมพันธ์กับระดับความทะเยอทะยานที่ผู้เรียนมีอยู่และผู้เรียนเคยได้รับประสบการณ์ ในด้านความสำเร็จในการทำงานมาก่อนจะสามารถสร้างความคาดหวังได้ตรงกับความเป็นจริง และถ้าผู้เรียนมีประสบการณ์ในด้านความล้มเหลวจะมีผลให้ผู้เรียนตั้งความคาดหวังต่ำกว่าความเป็นจริง และถ้าผู้เรียนมีความคาดหวังในผลสำเร็จจะมีส่วนทำให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการทำงานนั้นด้วย และสอดคล้องกับงานวิจัยของ ศักรินทร์ ชนประชา (2543: 54-55) ได้ศึกษาความคิดเห็นของผู้จบหลักสูตรการฝึกอบรมวิชาชีพพระยะสัน ของศูนย์บริการการศึกษานอกโรงเรียนอำเภอ ในจังหวัดเชียงราย พบว่า มีความคิดด้านการนำความรู้ไปใช้โดยรวม และรายด้านอยู่ในระดับมาก สอดคล้องกับงานวิจัยของ พนิดา ไพโรจน์เพชรายุทธ (2545: 77) ได้ศึกษาแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงของนักศึกษาวิทยาลัยการเพชบุรีบริหารธุรกิจ จังหวัดเพชรบุรี พบว่า ด้านการประกอบอาชีพมีแรงจูงใจโดยรวมอยู่ในระดับมาก รวมทั้งสอดคล้องกับเกี่ยวกับทฤษฎีแรงจูงใจมนุษย์ มาสโลว์ (สุวัฒน์ วัฒนวงศ์. 2547: 172-173; อ้างอิงจาก Maslow. 1943) ได้เสนอทฤษฎีแรงจูงใจของมนุษย์ในลักษณะของลำดับขั้นความต้องการมีข้อสังเกตอยู่ 2 ประการ คือ ประการที่หนึ่งแต่ละขั้นตอนของความต้องการจะต่อเนื่องกันไปตลอดชีวิตของบุคคล คือจะมีอยู่ตลอดไป สำหรับประการที่สองก็คือ บุคคลจะต้องได้รับการตอบสนองในขั้นต้นหรือขั้นต่ำกว่าเสียก่อนเขาจึงจะเกิดความต้องการในขั้นที่สูงขึ้นไป บุคคลจะมีพัฒนาการเรื่อย ๆ ไปตามความต้องการอย่างเป็นลำดับขั้น ถ้าหากไม่สามารถปฏิบัติได้ก็จะเกิดความคับข้องใจในตัวบุคคลนั้น ซึ่งย่อมจะส่งผลกระทบต่อการเรียนรู้ได้ด้วย

2.3 ด้านการพัฒนาคุณภาพชีวิต พบว่า นิสิตมีความคาดหวังในการนำความรู้จากหลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี) ไปใช้ โดยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ทุกข้ออยู่ในระดับมาก โดยข้อที่อยู่ในระดับมาก 3 อันดับแรก ได้แก่ เพื่อความสุขและภาคภูมิใจในตนเอง สามารถพัฒนาตนเองและครอบครัวให้มีคุณภาพชีวิตที่ดี และมีคุณธรรมจริยธรรมในการประกอบอาชีพทางธุรกิจ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่านิสิตต้องการมีชีวิตที่มีความสุข ความสมบูรณ์ ทั้งร่างกาย สติปัญญา จิตใจ อารมณ์ และสังคม มีความภาคภูมิใจทำให้รู้สึกว่าคุณค่า มีคุณประโยชน์ และเป็นที่ยอมรับนับถือยกย่อง สามารถถ่ายทอดความรู้จากการเรียนเพื่อช่วยเหลือชุมชน เป็นสมาชิกที่ดีของสังคม มีคุณธรรม จริยธรรม ตลอดจนการมีรากฐานและความมั่นคงในชีวิต สอดคล้องกับงานวิจัยของ นวลจันทร์ เพิ่มพูนรัตนกุล (2540: 66-67) ได้ศึกษาความคาดหวังของผู้เรียนต่อโครงการยกระดับความรู้พื้นฐานสำหรับกำนัน ผู้ใหญ่บ้านและผู้นำท้องถิ่นมีความคาดหวังต่อโครงการยกระดับความรู้พื้นฐานสำหรับกำนัน ผู้ใหญ่บ้าน และผู้นำ

ท้องถิ่น พบว่า ด้านการพัฒนาคุณภาพชีวิตมีความคาดหวังโดยรวมอยู่ในระดับมาก และสอดคล้องกับงานวิจัยของ สมลักษณ์ เพชรช่วย (2540: 88) ได้ศึกษาถึงความคาดหวังในการเรียนการศึกษายาสายสามัญ วิธีเรียนทางไกลของผู้ใช้แรงงานในโรงงานอุตสาหกรรมจังหวัดระยอง พบว่า ด้านการนำความรู้ไปใช้เพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิตมีความคาดหวังโดยรวมอยู่ในระดับมาก สอดคล้องกับเกี่ยวกับทฤษฎีแรงจูงใจมนุษย์ มาสโลว์ (สุวัฒน์ วัฒนวงศ์. 2547: 172-173; อ้างอิงจาก Maslow. 1943) ได้เสนอทฤษฎีแรงจูงใจของมนุษย์ในลักษณะของลำดับขั้นความต้องการที่จะให้สังคมยอมรับและยกย่องว่าตนเองเป็นผู้เก่งกล้าสามารถและมีคุณค่าเป็นคนสำคัญ และสอดคล้องกับงานวิจัยของ ัญญรัตน์ เพ็ชรน้ำทอง (2548: 115) ได้ศึกษาความคาดหวังของผู้เรียนในการเรียนกลุ่มสนใจด้านวัฒนธรรมไทย มลรัฐแคลิฟอร์เนีย ประเทศสหรัฐอเมริกา พบว่า ด้านการพัฒนาคุณภาพชีวิตมีความคาดหวังโดยรวมอยู่ในระดับมาก

3. เปรียบเทียบความคาดหวังในการนำความรู้ไปใช้ของนิสิตปริญญาตรี หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี) จำแนกตามตัวแปร เพศ วิชาเอก สถานที่ศึกษา สถานภาพ การศึกษา ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และอาชีพผู้ปกครอง สรุปได้ดังนี้

3.1 เพศ พบว่า นิสิตที่เพศต่างกันมีความคาดหวังในการนำความรู้จากหลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี) ไปใช้โดยรวมแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ด้านการยกระดับความรู้แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนิสิตที่เป็นเพศชายมีความคาดหวังสูงกว่าเพศหญิง ส่วนด้านการประกอบอาชีพและด้านการพัฒนาคุณภาพชีวิตแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะผู้ชายให้ความสำคัญกับบทบาทหน้าที่และความรับผิดชอบในฐานะของผู้นำ เช่น การเป็นหัวหน้างาน เจ้าของกิจการ หัวหน้าครอบครัว ทำให้เพศชายมีความคาดหวังสูงที่จะนำความรู้ความสามารถไปประยุกต์ใช้กับสภาวะการณ์ต่าง ๆ ได้เป็นอย่างดี เพื่อความก้าวหน้าและมั่นคงในชีวิต สอดคล้องกับงานวิจัยของ มงคล ค่อยประเสริฐ (2539: 103) ได้ศึกษาแรงจูงใจในการมาเรียนของนักศึกษาหลักสูตร ปอ. ในจังหวัดอุทัยธานี พบว่า นักศึกษาที่เพศต่างกันมีแรงจูงใจในการมาเรียนโดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สอดคล้องกับงานวิจัยของ สุพีร์ ลิ้มไทยและ สำอางค์ งามวิชา (2540: 42-44) ได้ศึกษาความพึงพอใจของนิสิตต่อการจัดการเรียนการสอนในโครงการบริหารธุรกิจบัณฑิตภาคสมทบ คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พบว่า นิสิตที่เพศต่างกันมีความพึงพอใจแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สอดคล้องกับงานวิจัยของ ชนิตา จันทรธีรยุทธ (2545: 73) ได้ศึกษาความพึงพอใจในการเรียนหลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต วิชาเอกการบัญชี ของนิสิตระดับปริญญาตรี ภาคปกติ คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พบว่า นิสิตที่เพศต่างกันมีความพึงพอใจโดยรวมแตกต่างกัน

อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ .05 และสอดคล้องกับงานวิจัยของ วัชรินทร์ โกสินเจริญชัย (2545: 88) ได้ศึกษาความคาดหวังของนักศึกษาผู้ใหญ่ ในการนำความรู้จากหลักสูตรการศึกษา นอกโรงเรียน ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2539 ไปใช้ พบว่า นักศึกษาผู้ใหญ่ที่ เพศต่างกันมีความคาดหวังโดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ .01

3.2 วิชานอก พบว่า นิสิตที่วิชาเอกต่างกันมีความคาดหวังในการนำความรู้จาก หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี) ไปใช้โดยรวมและรายด้านทั้ง 3 ด้าน แตกต่างกันอย่าง ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะนิสิตทั้ง 2 วิชาเอก คือ การบัญชีและการตลาดต่างก็ต้องการได้รับความรู้และทักษะทางวิชาชีพ ไปพัฒนาตนเอง ครอบครัวย และสังคม เพื่อประสบความสำเร็จในชีวิตหรือเป็นที่ยอมรับในสังคม หลักสูตรที่เรียน เดียวกันถึงแม้จะต่างวิชาเอกที่เรียน แต่ก็มีเป้าหมายพื้นฐานในการนำความรู้ไปใช้ตามความ ต้องการบนพื้นฐานคล้ายคลึงกัน เมื่อเรียนในหลักสูตรเดียวกัน ได้รับการถ่ายทอดความรู้จาก คณาจารย์ในลักษณะเดียวกัน อยู่ในสิ่งแวดล้อมเดียวกัน ย่อมส่งผลให้นิสิตมีความคาดหวังใน แนวเดียวกัน สอดคล้องกับงานวิจัยของ สมพงษ์ จิตจรัสอำพัน (2540: 78) ได้ศึกษาองค์ประกอบ ที่เป็นแรงจูงในการเลือกศึกษา ต่อสายวิชาบริหารธุรกิจของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นสูง (ปวส.) สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล ในเขตกรุงเทพมหานคร พบว่า นักศึกษาที่เลือก สาขาวิชาต่างกัน มีองค์ประกอบที่เป็นแรงจูงใจด้านคุณลักษณะส่วนตัวและด้านลักษณะของงานที่ เกี่ยวข้องกับงานที่ต้องการแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ สอดคล้องกับงานวิจัยของ พวงสุวรรณ พันธุ์มะม่วง (2541: 92 – 93) ได้ศึกษาความคิดเห็นของผู้จบหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน หน่วยฝึกอาชีพวัดนอก อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี พบว่า ผู้จบหลักสูตรวิชาชีพพระยะสันแผนกวิชา ต่างกันนำความรู้ไปใช้โดยรวมและรายด้านแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ สอดคล้องกับ งานวิจัยของ ระวีวรรณ อยู่สำราญ (2545: 72) ได้ศึกษาความคิดเห็นของนักศึกษาระดับ ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนในโรงเรียนพลียชการเพชรบุรี บริหารธุรกิจ พบว่า นักศึกษาที่เพศต่างกันมีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนโดยรวมและ รายด้านแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ และสอดคล้องกับงานวิจัยของ อัมพิกา หล่อหลอม (2546: 75) ได้ศึกษาเหตุผลในการตัดสินใจศึกษาหลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต ภาควิชา บริหารธุรกิจ คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พบว่า นิสิตที่เรียนวิชาเอกต่างกัน มีเหตุผลในการตัดสินใจโดยรวมและรายด้านแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

3.3 สถานที่ศึกษา พบว่า นิสิตที่ศึกษาสถานที่ต่างกันมีความคาดหวังในการนำความรู้จากหลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี) ไปใช้โดยรวมแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านการประกอบอาชีพ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนิสิตที่ศึกษาที่โรงเรียนพณิชยการเพชรบุรีบริหารธุรกิจคาดหวังสูงกว่านิสิตที่ศึกษาที่มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ส่วนด้านการยกระดับความรู้และด้านการพัฒนาคุณภาพชีวิตแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่านิสิตที่ศึกษาที่โรงเรียนพณิชยการเพชรบุรีบริหารธุรกิจมีสภาพแวดล้อมความเป็นอยู่ที่อาชีพส่วนใหญ่เป็นการประกอบอาชีพธุรกิจส่วนตัวและเกษตรกร และนิสิตมีต้องการที่จะประกอบอาชีพในท้องถิ่นของตน จึงให้ความสำคัญกับการประกอบอาชีพในท้องถิ่นเมื่อจบการศึกษา เพื่อที่จะสามารถนำความรู้ความสามารถไปเป็นแนวทางและพัฒนาอาชีพให้มีรายได้ดี สอดคล้องกับพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ (2542: 32) มาตรา 39 ให้สถานศึกษาร่วมกับบุคคล ครอบครัว ชุมชน องค์กรชุมชน องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เอกชน องค์กรเอกชน องค์กรวิชาชีพ สถาบันศาสนา สถานประกอบการ และสถาบันสังคมอื่นส่งเสริมความเข้มแข็งของชุมชน โดยจัดกระบวนการเรียนรู้ภายในชุมชนเพื่อให้ชุมชนมีการจัดการศึกษาอบรม มีการแสวงหาความรู้ ข้อมูลข่าวสาร และรู้จักเลือกสรรภูมิปัญญาและวิทยาการต่าง ๆ เพื่อพัฒนาชุมชนให้สอดคล้องกับสภาพปัญหาและความต้องการของคนในชุมชน สอดคล้องกับงานวิจัยของ สมพร เลิศมังกรวง (2545: 95) ได้ศึกษาปัญหาการเรียนของนักศึกษา หลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พ.ศ.2540 ประเภทวิชาพณิชยกรรม วิทยาลัยสารพัดช่าง เขตกรุงเทพมหานคร พบว่า นักศึกษาอยู่สถานศึกษาต่างกันมีปัญหาโดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ .05 และสอดคล้องกับงานวิจัยของ เรณู สัจจะเวทะ (2546: 73) ได้ศึกษาความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน ประเภทวิชาพณิชยกรรม วิทยาลัยสารพัดช่าง เขตกรุงเทพมหานคร พบว่า นักศึกษาที่เรียนสถานศึกษาต่างกัน มีความคิดเห็นโดยรวมและรายด้านแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3.4 สถานภาพการศึกษา พบว่า นิสิตที่สถานภาพการศึกษาต่างกันมีความคาดหวังในการนำความรู้จากหลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี) ไปใช้โดยรวมแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านการประกอบอาชีพและด้านการยกระดับความรู้ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนิสิตที่เรียนและทำงานมีความคาดหวังสูงกว่านิสิตที่เรียนโดยไม่ทำงานทั้ง 2 ด้าน ส่วนด้านการพัฒนาคุณภาพชีวิตแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะนิสิตที่เรียนและทำงานพร้อมกันนั้นมีการะความรับผิดชอบในหน้าที่การงานด้วย และมีความต้องการเฝ้าหาความรู้เพิ่มเติม เพื่อที่จะนำ

ความรู้ที่ได้ไปเป็นแนวทางในการพัฒนางานที่ปฏิบัติในหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น สอดคล้องกับงานวิจัยของ บุญส่ง รอดแก้ว (2546: 51) ได้ศึกษาแรงจูงใจในการเรียนวิชาเอกการตลาดของนักศึกษาระดับปริญญาตรี สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตพระนครศรีอยุธยาว่า พบว่า นักศึกษาที่ประกอบอาชีพและนักศึกษาว่างงานมีแรงจูงใจในการเลือกเรียนด้านสถาบันแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และสอดคล้องกับงานวิจัยของ อัมพิกา หล่อหลอม (2546: 76) ได้ศึกษาเหตุผลในการตัดสินใจศึกษาหลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต ภาควิชาบริหารธุรกิจ คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พบว่า นิสิตที่มีประสบการณ์ในการทำงานต่างก็มีเหตุผลในการตัดสินใจศึกษาด้านการประกอบอาชีพโดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

3.5 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พบว่า นิสิตที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกันมีความคาดหวังในการนำความรู้จากหลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี) ไปใช้โดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านการประกอบอาชีพแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนด้านการยกระดับความรู้และด้านการพัฒนาคุณภาพชีวิตแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และผลการวิจัยพบว่า นิสิตที่มีคะแนนเฉลี่ยสะสมระหว่าง 3.01 – 4.00 มีความคาดหวังในการนำความรู้จากหลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี) ไปใช้โดยรวมสูงกว่านิสิตที่มีคะแนนเฉลี่ยสะสมระหว่าง 2.50 – 3.00 และนิสิตที่มีคะแนนเฉลี่ยสะสมต่ำกว่า 2.50 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า นิสิตที่มีคะแนนเฉลี่ยสะสมระหว่าง 3.01 – 4.00 มีความคาดหวังสูงกว่านิสิตที่มีคะแนนเฉลี่ยสะสมระหว่าง 2.50 – 3.00 และนิสิตที่มีคะแนนเฉลี่ยสะสมต่ำกว่า 2.50 ในทุก ๆ ด้าน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะนิสิตที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงเป็นนิสิตที่ปรารถนาจะนำความรู้ความสามารถทางสติปัญญาไปใช้เมื่อจบการศึกษาให้มีประโยชน์สูงสุดเพื่อให้ตนประสบความสำเร็จตามความคาดหวัง สอดคล้องกับงานวิจัยของสมพงศ์ จิตจรธอำพัน (2540: 78) ได้ศึกษาองค์ประกอบที่เป็นแรงจูงในการเลือกศึกษาต่อสายวิชาบริหารธุรกิจของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล ในเขตกรุงเทพมหานคร พบว่า นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกันมีองค์ประกอบที่เป็นแรงจูงใจโดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สอดคล้องกับงานวิจัยของ ชนิตา จันทธีรยุทธ์ (2545: 73) ได้ศึกษาความพึงพอใจในการเรียนหลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต วิชาเอกการบัญชี ของนิสิตระดับปริญญาตรี ภาควิชา คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พบว่า นิสิตที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกันมีความพึงพอใจโดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สอดคล้องกับงานวิจัยของ ระวีวรรณ อยู่สำราญ (2545: 73) ได้ศึกษาความคิดเห็นของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ

ชั้นสูงที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนในโรงเรียนพลศึกษาการเพชรบุรีบริหารธุรกิจ พบว่า นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกันมีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนโดยรวมและรายด้านแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และสอดคล้องกับงานวิจัยของ ภิราช รัตนันต์ (2546: 63) ได้ศึกษาทัศนคติที่มีต่อสภาพการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี) ของนิสิตภาคสมทบ คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พบว่า นิสิตที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกันมีทัศนคติต่อสภาพการจัดการเรียนการสอนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3.6 อาชีพผู้ปกครอง พบว่า นิสิตที่ผู้ปกครองประกอบอาชีพต่างกันมีความคาดหวังในการนำความรู้จากหลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี) ไปใช้โดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านการพัฒนาคุณภาพชีวิตแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนด้านการประกอบอาชีพและการยกระดับความรู้แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ และผลการวิจัยพบว่า นิสิตที่ผู้ปกครองประกอบอาชีพธุรกิจส่วนตัว/เกษตรกร มีความคาดหวังในการนำความรู้ไปใช้ด้านการพัฒนาคุณภาพชีวิตสูงกว่าอาชีพอื่น ๆ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะนิสิตได้รับการผลักดันสนับสนุนจากผู้ปกครองประกอบอาชีพธุรกิจส่วนตัว/เกษตรกรให้นำความรู้ที่ได้รับจากการศึกษามาพัฒนาและหาแนวทางประกอบอาชีพของครอบครัวให้ประสบความสำเร็จส่งผลให้มีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น สอดคล้องกับงานวิจัยของ ช่อทิพย์ ราศรีเกรียงไกร (2523: 85) ได้ศึกษาความมุ่งหวังของบิดาที่มีต่อการศึกษาและอาชีพของบุตร : ศึกษาเปรียบเทียบนักศึกษาชั้นมัธยมศึกษาในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษาและโรงเรียนสังกัดมหาวิทยาลัย พบว่า อาชีพของบิดามารดามีความสัมพันธ์กับความมุ่งหวังของบิดาที่มีต่อการศึกษาและอาชีพของบุตร ซึ่งผู้ปกครองแต่ละกลุ่มอาชีพส่วนใหญ่มักจะผลักดันสนับสนุนหรือคัดค้านแสดงเจตคติต่อค่านิยมของตนเองให้กับบุตรหลานทั้งในทางบวกหรือด้านลบต่ออาชีพที่บุตรหลานเลือกอยู่เสมอ จึงส่งผลให้สิ่งจูงใจที่นิสิตพึงมีต่ออาชีพนั้นด้วย สอดคล้องกับงานวิจัยของ สุวิมล ดีลั่น (2526: 46) ได้ศึกษาองค์ประกอบที่เป็นแรงจูงใจในการเลือกเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย สังกัดโรงเรียนรัฐบาลจังหวัดอุบลราชธานี พบว่า บุคคลที่มีอิทธิพลต่อการเลือกเรียนของนักเรียนมากที่สุดคือบิดามารดาหรือผู้อุปการคุณ สอดคล้องกับงานวิจัยของ อุไรวรรณ โพธิเวช เทวัญ (2539: 20 – 22) ได้ศึกษาสิ่งจูงใจในการเลือกเรียนหลักสูตรธุรกิจศึกษาของนิสิตปริญญาตรีในสถาบันอุดมศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร พบว่า อาชีพผู้ปกครองต่างกันมีผลต่อการเลือกเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และสอดคล้องกับงานวิจัยของ ลัดดา หิรัญญา (2545: 72) ได้ศึกษาแรงจูงใจในการเลือกเรียนหลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต โปรแกรมวิชาการบริหารธุรกิจ ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี (หลังอนุปริญญา) สถาบันราชภัฏสวนสุนันทา พบว่า

นักศึกษาที่ผู้ปกครองมีอาชีพต่างกัน มีแรงจูงใจด้านความคิดเห็นส่วนตัว ด้านเศรษฐกิจ ด้านบุคคลที่เกี่ยวข้องแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4. ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับความคาดหวังในการนำความรู้ไปใช้ของนิสิตปริญญาตรี หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี) สรุปได้ดังนี้

4.1 ด้านการประกอบอาชีพ พบว่า นิสิตมีความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับคาดหวังในการนำความรู้จากหลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี) ไปใช้ จำนวน 124 คน รวมทั้งหมด 8 ประเด็น โดยประเด็นที่ได้รับความคิดเห็นและข้อเสนอแนะมากที่สุด คือ การเรียนรู้ที่เน้นการประยุกต์ใช้ความรู้กับการปฏิบัติงานจริง รองลงมาคือ สามารถไปประกอบอาชีพตรงตามสาขาที่เรียนและตำแหน่งที่ต้องการได้ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะนิสิตต้องการมีความรู้และทักษะที่พร้อมจะออกไปปฏิบัติงานตรงตามสาขาที่เรียนเมื่อจบการศึกษา โดยสามารถประยุกต์ใช้ความรู้กับสถานการณ์ต่าง ๆ ในการประกอบอาชีพได้อย่างมีคุณภาพ สอดคล้องกับงานวิจัยของประชาคม จันทรชิต และเพลินจิตต์ พรหมพุม (2535: 9) ได้ศึกษาความต้องการของตลาดแรงงาน และคุณสมบัติของผู้สำเร็จการศึกษาระดับอาชีวศึกษาที่สถานประกอบการในจังหวัดปัตตานีได้กล่าวว่าในการจัดการศึกษาที่ผู้เรียนสามารถนำความรู้และทักษะออกไปประกอบอาชีพได้ รวมทั้งมีนิสัยรักการทำงาน มีทัศนคติที่ดีและการปฏิบัติงานอย่างปลอดภัย พร้อมทั้งจะออกไปประกอบอาชีพและเป็นพลเมืองที่ดีของสังคม และสอดคล้องกับงานวิจัยของ ศศนันท์ ฤกษ์ธนวินิช (2539:90) ได้ศึกษาการนำความรู้จากการเรียนรายวิชาโลกของงานอาชีพไปใช้ของนักศึกษาหลักสูตรการศึกษานอกโรงเรียนสายสามัญ ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น วิธีเรียนทางไกลในกรุงเทพมหานคร กล่าวว่า การที่นักเรียนสามารถนำความรู้ความเข้าใจที่ได้เรียนไปแล้วไปใช้ในสถานการณ์จริงหรือสถานการณ์จำลองที่คล้ายคลึงกัน เมื่อเรียนรู้เรื่องใดเรื่องหนึ่งแล้ว จะสามารถนำทฤษฎี กฎเกณฑ์ และวิธีการดำเนินงานต่าง ๆ ของเรื่องนั้นไปใช้แก้ปัญหาในทำนองเดียวกันได้

4.2 ด้านการยกระดับความรู้ พบว่า นิสิตมีความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับคาดหวังในการนำความรู้จากหลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี) ไปใช้ จำนวน 106 คน รวมทั้งหมด 6 ประเด็น โดยประเด็นที่ได้รับความคิดเห็นและข้อเสนอแนะมากที่สุด คือ ต้องการความรู้เกี่ยวกับเทคนิคอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการประกอบอาชีพ เพื่อความก้าวหน้าและมั่นคงในอาชีพ รองลงมาคือ ต้องการความรู้เกี่ยวกับจรรยาบรรณ กฎหมาย ระเบียบ รวมทั้งข้อบังคับต่าง ๆ ทางวิชาชีพเพิ่มขึ้น ทั้งนี้อาจเป็นเพราะนิสิตต้องการความรู้ที่จำเป็นที่เป็นพื้นฐานในการประกอบอาชีพและก้าวหน้าเทคโนโลยี การมีความรู้ด้านเทคนิคเฉพาะวิชาชีพจะทำให้สามารถประกอบอาชีพได้อย่างมีประสิทธิภาพ สามารถแก้ไขปัญหาและข้อขัดข้องได้เป็นอย่างดี รวมทั้งสามารถรู้เท่าทันและมีความรอบคอบในการตัดสินใจวางแผนหรือการปฏิบัติงานอย่างมีคุณภาพ สอดคล้องกับงานวิจัย

ของ ณัฐวุฒิ ธรรมกุลมงคล (2534: 129-130) ได้ศึกษาองค์ประกอบด้านแรงจูงใจในการเข้าเรียนของนักศึกษาในโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนประเภทการศึกษานอกระบบในเขตกรุงเทพมหานคร พบว่า ระดับแรงจูงใจในการเข้าเรียนด้านการเรียนรู้เพื่อรู้มากที่สุด คือมาเรียนเพราะต้องการความรู้ใหม่ ๆ รู้คุณค่าของการศึกษา ประารถนาที่จะเรียนในสิ่งที่ตนเรียนได้ มีความสนใจในวิชาที่เรียน และสอดคล้องกับงานวิจัยของ พนิดา ไพโรจน์เพชรายุทธ (2545: 77) ได้ศึกษาแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงของนักศึกษาพณิชยการเพชรบุรีบริหารธุรกิจจังหวัดเพชรบุรี พบว่า ด้านการเรียนเพื่อรู้อยู่ในระดับมาก คือ นักศึกษาต้องการเพิ่มพูนความรู้ทางวิชาการและรู้ถึงคุณค่าวิชาที่เรียน

4.3 ด้านการพัฒนาคุณภาพชีวิต พบว่า นิสิตมีความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับคาดหวังในการนำความรู้จากหลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี) ไปใช้ จำนวน 115 คน รวมทั้งหมด 6 ประเด็น โดยประเด็นที่ได้รับความคิดเห็นและข้อเสนอแนะมากที่สุด คือ เนื้อหารายวิชาที่เรียนสามารถนำไปใช้ในการดำรงชีวิตได้ รองลงมาคือ การมีบุคลิกภาพที่ดีและเหมาะสมกับอาชีพด้านธุรกิจ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ นิสิตต้องการมีชีวิตความเป็นอยู่ที่ดีสมบูรณ์ มีความพร้อมทั้งด้านร่างกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญา สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข สามารถสร้างสรรค์และเผยแพร่ความรู้ด้านธุรกิจได้อย่างมีประสิทธิภาพ สอดคล้องกับงานวิจัยของ จริยา เดชกุญชร (2542: 11) ได้ศึกษาคุณภาพชีวิตในการทำงานของอาจารย์ในสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตส่วนกลาง กรุงเทพมหานคร กล่าวว่า องค์ประกอบที่จะทำให้บุคคลมีคุณภาพชีวิตที่ดี คือมีลักษณะของชีวิตที่มีความสุขความสมบูรณ์ ประกอบด้วยปัจจัยพื้นฐาน ได้แก่ ความสมบูรณ์ด้านร่างกายและสติปัญญา จิตใจ อารมณ์ สังคมและสิ่งแวดล้อม ตลอดจนปัจจัยสี่ซึ่งมี อาหาร เสื้อผ้า ที่อยู่อาศัย ยารักษาโรค และสิ่งอำนวยความสะดวกในการดำรงชีวิตที่เพียงพอ และสอดคล้องกับงานวิจัยของ วชิรภรณ์ โกสินเจริญชัย (2545: 95) ได้ศึกษาความคาดหวังของนักศึกษาผู้ใหญ่ ในการนำความรู้จากหลักสูตรการศึกษานอกโรงเรียน ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2539 ไปใช้ พบว่า ด้านการพัฒนาคุณภาพชีวิตโดยรวมอยู่ในระดับมาก คือ นักศึกษาต้องการมีส่วนร่วมในการพัฒนาความเป็นอยู่และการดำรงชีวิตได้อย่างมีคุณภาพ การศึกษาช่วยพัฒนาจิตใจให้มีคุณธรรม จริยธรรม และวัฒนธรรมมากขึ้น และได้รับการพัฒนาด้านจิตใจให้มีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

จากผลการวิจัยความคาดหวังในการนำความรู้ไปใช้ของนิสิตปริญญาตรี หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี) ภาควิชาบริหารธุรกิจ คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โดยรวมทุกด้านอยู่ในระดับมาก แสดงว่า การจัดการศึกษาของภาควิชาบริหารธุรกิจในหลักสูตรนี้สามารถทำได้เหมาะสมสอดคล้องกับความต้องการและความปรารถนาของนิสิตที่จะนำความรู้ไปใช้เมื่อจบการศึกษา ผู้วิจัยเสนอว่า เพื่อเป็นการพัฒนาคุณภาพและมาตรฐานการศึกษา ภาควิชาจึงควรมีการพิจารณาปรับปรุงหลักสูตรอย่างต่อเนื่อง ทุก ๆ 3-5 ปี เพื่อให้ก้าวทันเทคโนโลยีและการเปลี่ยนแปลงของสภาพแวดล้อมทางธุรกิจ โดยคณะกรรมการบริหารหลักสูตรและผู้ทรงคุณวุฒิที่มีความรู้เชี่ยวชาญทางวิชาการด้านบริหารธุรกิจให้การแนะนำและคำปรึกษาด้านเนื้อหาวิชา เพื่อให้สามารถจัดการศึกษาได้อย่างเหมาะสมและมีประสิทธิภาพสูงสุด ควรส่งเสริมสนับสนุนให้อาจารย์และบุคลากรเข้าร่วมประชุม การสัมมนาทางวิชาการ การฝึกอบรม และการศึกษาดูงานที่เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาอยู่เสมอ เพื่อให้เป็นผู้มีความรู้ความสามารถในการจัดการเรียนการสอนอย่างเหมาะสมสอดคล้องกับความคาดหวังของนิสิตต่อไป

1. ด้านการประกอบอาชีพ นิสิตมีความคาดหวังในการนำความรู้จากหลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี) ไปใช้ โดยรวมอยู่ในระดับมาก ผู้วิจัยเสนอว่า การจัดการศึกษานอกจากจะมุ่งเน้นในเนื้อหาทางวิชาการในวิชาชีพแล้ว ควรเน้นการประยุกต์ใช้ความรู้กับการปฏิบัติงานจริง การจัดการเรียนการสอนที่ฝึกให้นิสิตคิดและวิเคราะห์เป็น จัดกิจกรรมอภิปรายกลุ่มมากขึ้น รวมทั้งเน้นทักษะด้านคอมพิวเตอร์และภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้น จัดให้มีการฝึกอบรม การแนะแนวอาชีพ ก่อนจบการศึกษา เพื่อเป็นแนวทางและมีเป้าหมายในการประกอบอาชีพมากขึ้น

2. ด้านการยกระดับความรู้ นิสิตมีความคาดหวังในการนำความรู้จากหลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี) ไปใช้ โดยรวมอยู่ในระดับมาก ผู้วิจัยเสนอว่า การจัดการเรียนการสอนในหลักสูตรนอกจากจะมุ่งเน้นความรู้ทั้งทฤษฎีและปฏิบัติทางด้านวิชาชีพแล้ว ควรมีการติดตามผลการเรียนและกระตุ้นให้นิสิตมีผลการเรียนที่ดีขึ้น เพื่อนำความรู้ไปเป็นพื้นฐานในการศึกษาต่อและสอบแข่งขันเข้าทำงานต่อไป ควรนำกิจกรรมการฝึกปฏิบัติการแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้า และนำความรู้ใหม่ ๆ มาพัฒนาการเรียนการสอน เพื่อให้ นิสิตมีทักษะมีความรอบคอบ และมีความรับผิดชอบ ตลอดจนส่งเสริมการมีบุคลิกภาพและมนุษยสัมพันธ์ที่ดี การจัดนิทรรศการ และสัมมนาทางวิชาการเพื่อเสริมสร้างความรู้ทางด้านบริหารธุรกิจ ให้สามารถปรับตัวให้ทันการเปลี่ยนแปลงของเทคโนโลยี

3. ด้านการพัฒนาคุณภาพชีวิต นิสิตมีความคาดหวังในการนำความรู้จากหลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี) ไปใช้ โดยรวมอยู่ในระดับมาก ผู้วิจัยเสนอว่า การจัดการเรียนการสอนในหลักสูตรนอกจากจะมุ่งเน้นความรู้ทางด้านวิชาชีพแล้ว ควรเน้นให้มีกระบวนการกลุ่มในห้องเรียนเพิ่มขึ้น เพื่อให้นิสิตได้มีประสบการณ์ในการทำงานร่วมกัน เน้นเทคนิคการประยุกต์ใช้ความรู้กับการดำรงชีวิตประจำวันและสภาพแวดล้อมทางสังคม การจัดเวลาให้นิสิตทำกิจกรรมร่วมกันเพิ่มขึ้น เพื่อความสามัคคีและสร้างสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน การใช้จิตวิทยาในการสอนมาจัดกิจกรรมที่เหมาะสมกับเนื้อหาวิชา การปลูกฝังคุณธรรม จริยธรรม และจรรยาบรรณทางวิชาชีพ เพื่อให้นิสิตรู้สึกว่ามีคุณค่า มีคุณประโยชน์ สามารถถ่ายทอดความรู้ เป็นที่ยอมรับของสังคม และเกิดความภาคภูมิใจ

ข้อเสนอแนะในการวิจัยต่อไป

1. ควรมีการวิจัยในเรื่องการติดตามผลนิสิตที่สำเร็จการศึกษหลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี) ภาควิชาบริหารธุรกิจ คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อศึกษาเปรียบเทียบความต้องการก่อนเข้ามาศึกษากับความรู้ที่ได้รับหลังจากสำเร็จการศึกษว่าตรงกับความต้องการหรือไม่

2. ควรมีการวิจัยในเรื่องสภาพการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี) ภาควิชาบริหารธุรกิจ คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อให้ทราบสภาพการจัดการเรียนการสอนในทัศนะของนิสิตและอาจารย์ผู้สอน สำหรับเป็นแนวทางในการจัดการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพต่อไป

3. ควรมีการวิจัยเรื่องคุณลักษณะของบัณฑิตหลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี) ภาควิชาบริหารธุรกิจ คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อจะได้ทราบถึงคุณลักษณะที่พึงประสงค์ของบัณฑิตในทัศนะของผู้บริหาร อาจารย์ หรือสถานประกอบการ

4. ควรมีการวิจัยเรื่องความคาดหวังในการนำความรู้ไปใช้ของนิสิตในหลักสูตรอื่นของภาควิชาบริหารธุรกิจ คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อให้ทราบถึงระดับความคาดหวังของนิสิต สำหรับเป็นแนวทางในการจัดการศึกษาให้เหมาะสมสอดคล้องกับความคาดหวังของนิสิตได้อย่างมีประสิทธิภาพต่อไป

5. ควรมีการวิจัยเรื่องการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนตัวกับความคาดหวังในการนำความรู้ไปใช้ของนิสิตปริญญาตรี หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี) ภาควิชาบริหารธุรกิจ คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กรมสามัญ, กรม. (2542). พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542 และการแก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ.2545 พร้อมกฎกระทรวงที่เกี่ยวข้องและพระราชบัญญัติการศึกษาภาคบังคับ พ.ศ.2545. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภา.
- กองพัฒนาการศึกษานอกโรงเรียน. (2543). แนวทางการจัดกิจกรรมการเรียนรู้การศึกษานอกระบบ “ผู้เรียนสำคัญที่สุด”. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.
- ขวัญสุดา เข้มทอง. (2546). นำความรู้จากหลักสูตรวิชาชีพพระยะสั้นไปใช้ กรณีศึกษาศูนย์ การศึกษานอกโรงเรียน อำเภอพระนครศรีอยุธยา. ปรินิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต. (เศรษฐศาสตร์การศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- จริยา เดชบุญชร. (2542). คุณภาพชีวิตในการทำงานของอาจารย์ในสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตส่วนกลาง กรุงเทพมหานคร. ปรินิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต. (การอุดมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- เฉลิมเผ่า อจละนันท์. (2541, ตุลาคม). ภาวะการทำงานและคุณภาพในการทำงานของบัณฑิต มหาวิทยาลัยรามคำแหง, จุลสารวิชาการและวิจัย. 1(3): 2.
- ชนิดา จันทรธีรยุทธ์. (2545). ความพึงพอใจในการเรียนหลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต วิชาเอก การบัญชี ของนิสิตระดับปริญญาตรี ภาคปกติ คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. สารนิพนธ์ กศ.ม. (ธุรกิจศึกษา) กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ชิษณุกร พรภาณวิษณุ. (2540). ความคาดหวังของประชาชนที่มีต่อบทบาทการจัดการ ทรัพยากรธรรมชาติในท้องถิ่นของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล: กรณีศึกษาจังหวัดแพร่. วิทยานิพนธ์สังคมศาสตรมหาบัณฑิต (สิ่งแวดล้อม). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล. อัดสำเนา.
- ชูศรี วงศ์รัตนะ. (2546). เทคนิคการใช้สถิติเพื่อการวิจัย. พิมพ์ครั้งที่ 9. กรุงเทพฯ: เทพเนรมิตการพิมพ์.
- ช่อทิพย์ ราศรีเกรียงไกร. (2523). ความมุ่งหวังของบิดาที่มีต่อการศึกษาและอาชีพของบุตร: ศึกษา เปรียบเทียบนักศึกษาชั้นมัธยมศึกษาในโรงเรียน สังกัดกรมสามัญศึกษาและโรงเรียนสังกัด มหาวิทยาลัย. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (สังคมวิทยาและมนุษยวิทยา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. อัดสำเนา.

- ณัฐวุฒิ ธรรมกุลมงคล. (2534). *องค์ประกอบด้านแรงจูงใจในการเข้าเรียนของนักศึกษาในโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนประเภทการศึกษานอกระบบในเขตกรุงเทพมหานคร*. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. (ธุรกิจศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ธัญรัตน์ เพ็ชรน้ำทอง. (2548). *ความคาดหวังของผู้เรียนในการเรียนกลุ่มสนใจด้านวัฒนธรรมไทย มลรัฐแคลิฟอร์เนีย ประเทศสหรัฐอเมริกา*. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาผู้ใหญ่). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ทวีรัชฌ์ ธนาคม. (2532). *กลวิธีการครองชีวิตอย่างประหยัดเพื่อคุณภาพชีวิต*. กรุงเทพฯ: บริษัท อมรินทร์พริ้นติ้งกรุ๊ป จำกัด.
- นวลจันทร์ เพิ่มพูนรัตนกุล. (2540). *ความคาดหวังของผู้เรียนต่อโครงการยกระดับความรู้พื้นฐานสำหรับกำนัน ผู้ใหญ่บ้าน และผู้นำท้องถิ่นในจังหวัดสุพรรณบุรี*. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาผู้ใหญ่). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- นันทนา จันทรผื่น. (2545). *การศึกษาตัวแปรที่สัมพันธ์กับความคาดหวังในอนาคตของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดเชียงรายด้วยการวิเคราะห์หุระดับ*. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. (การวิจัยและสถิติทางการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- นิยดา ภู่อานุสาสน์. (2531). *การศึกษาเปรียบเทียบความคาดหวังในชีวิตของเด็กกวดสระแก้วกับเด็กครอบครัวปกติ*. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาพัฒนาการ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- บุญเชิด ภิญโญอนันตพงษ์. (2549). *เอกสารประกอบการเรียนวิชาสัมมนาวิจัยทางธุรกิจศึกษา*. กรุงเทพฯ: คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- บุญส่ง รอดแก้ว. (2546). *แรงจูงใจในการเรียนวิชาเอกการตลาดของนักศึกษาระดับปริญญาตรี สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตพระนครศรีอยุธยาวาสุกรี*. สารนิพนธ์ กศ.ม. (ธุรกิจศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ปฐุม นิคมานนท์. (2528). *การศึกษานอกโรงเรียน*. กรุงเทพฯ: ทิพย์อักษร.
- ประชาคม จันทรชิต; และเพลินจิตต์ พรหมพุ่ม. (2535). *การศึกษาความต้องการของตลาดแรงงานและคุณสมบัติของผู้สำเร็จการศึกษาระดับอาชีวศึกษาที่สถานประกอบการในจังหวัดปัตตานี*. รายงานการวิจัย: วิทยาลัยอาชีวศึกษาปัตตานี.
- ประภาส ศิลปรัศมี. (2529). *บทบาทที่คาดหวังและบทบาทที่เป็นจริงของการทำงานสนับสนุนการปฏิบัติการพัฒนาชนบทระดับตำบล (คปต.) ในการสนับสนุนการทำงานของสมาดำบลในทรรณะของกรรมการสมาดำบล*. รายงานการวิจัย กองวิจัยและประเมินผล: กรมการพัฒนาชุมชน. จัดสำเนา.

- ประสาร มาลากุล ณ อยุธยา. (2523). *ค่านิยมและความคาดหวังของเยาวชนไทย*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พินิดา ไพโรจน์เพชรายุทธ. (2545). *แรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงของนักศึกษาพณิชยการเพชรบุรีบริหารธุรกิจ จังหวัดเพชรบุรี*. สารนิพนธ์ กศ.ม. (ธุรกิจศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- พวงสุวรรณ พันธุ์มะม่วง. (2541). *การศึกษาความคิดเห็นเกี่ยวกับการนำความรู้ไปใช้ของผู้จบหลักสูตรวิชาชีพระยะสั้นหน่วยฝึกอาชีพวัดนอกจังหวัดชลบุรี*. ปรินิพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาผู้ใหญ่). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- เพราพรรณ เปลี้นงู. (2524). *จิตวิทยาการศึกษา*. กรุงเทพฯ: ภาควิชาครุศาสตร์ไฟฟ้า.
- ภิราช รัตนันท์. (2546). *ทักษะที่มีต่อสภาพการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี) ของนิสิตภาคสมทบ คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ*. สารนิพนธ์ กศ.ม. (ธุรกิจศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- มงคล ค่อยประเสริฐ. (2539). *แรงจูงใจในการเรียนของนักศึกษานักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปอ.) ในจังหวัดอุทัยธานี*. ปรินิพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาผู้ใหญ่). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ระวีวรรณ อยู่สำราญ. (2545). *ความคิดเห็นของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนในโรงเรียนพณิชยการเพชรบุรีบริหารธุรกิจ*. สารนิพนธ์ กศ.ม. (ธุรกิจศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- เรณู สัจจะเวทะ. (2546). *ความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรวิชาชีพระยะสั้น ประเภทวิชาพาณิชยกรรม วิทยาลัยสารพัดช่าง เขตกรุงเทพมหานคร*. สารนิพนธ์ กศ.ม. (ธุรกิจศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ลัดดา หิรัญยวา. (2545). *แรงจูงใจในการเลือกเรียนหลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต โปรแกรมวิชาการบริหารธุรกิจ ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี (หลังอนุปริญญา) สถาบันราชภัฏสวนสุนันทา*. สารนิพนธ์ กศ.ม. (ธุรกิจศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- วัชรภรณ์ โกสินเจริญชัย. (2545). *ความคาดหวังของนักศึกษาผู้ใหญ่ในการนำความรู้จากหลักสูตรการศึกษานอกโรงเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2539 ไปใช้*. ปรินิพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาผู้ใหญ่). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

วิจิตรพาณิชย์ วัฒนสิทธิ์; และคณะ. (2519). *จิตวิทยาความแตกต่างระหว่างบุคคล*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

สมโภชน์ ภูระหงษ์. (2543). *การติดตามผลผู้สำเร็จการศึกษาระดับภาคสมทบ หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ โรงเรียนช่างฝีมือทหาร*. ปรินูญานินพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาระดับปริญญาตรี). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อัดสำเนา.

สมพงษ์ จิตจรัสอำพัน. (2540). *องค์ประกอบที่เป็นแรงจูงใจในการเลือกศึกษาต่อสายบริหารธุรกิจของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) สถาบันเทคโนโลยีราชมงคลในเขตกรุงเทพมหานคร*. ปรินูญานินพนธ์ กศ.ม. (ธุรกิจศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

สมพงษ์ ภูรัตน. (2534). *การประเมินผลการจัดกิจกรรมกลุ่มสนใจในจังหวัดประจวบคีรีขันธ์*. ปรินูญานินพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาระดับปริญญาตรี). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

สมพร เลิศมังกรวง. (2545). *ปัญหาการเรียนของนักศึกษา หลักสูตรวิชาชีพระยะสั้น พ.ศ.2540 ประเภทวิชาพาณิชยกรรม วิทยาลัยสารพัดช่าง เขตกรุงเทพมหานคร*. สารนิพนธ์ กศ.ม. (ธุรกิจศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

สมลักษณ์ เพชรช่วย. (2540). *ความคาดหวังในการเรียนการศึกษาระดับปริญญาตรี วิธีเรียนทางไกลของผู้ใช้แรงงานในโรงงานอุตสาหกรรม จังหวัดระยอง*. ปรินูญานินพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาระดับปริญญาตรี). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อัดสำเนา.

สุณีย์ ธีรดากร. (2525). *จิตวิทยาการศึกษา*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์สถานสงเคราะห์หญิงปากเกร็ด.

สุพีร์ ลิ้มไทย; และลำอานค์ งามวิชา. (2540). *ความพึงพอใจของนิสิตต่อการจัดการเรียนการสอนในโครงการบริหารธุรกิจบัณฑิตภาคสมทบ คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

สุรางค์ จันทน์โฮม. (2524). *จิตวิทยาสังคม*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: อักษรบัณฑิต คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี.

สุวรรณา เขียมสุขวัฒน์. (2530, สิงหาคม – กันยายน). “คุณภาพชีวิต แนวความหมายและองค์ประกอบ,” *วิจัยการศึกษา*. 10(6): 8-9.

สุวัฒน์ วัฒนวงศ์. (2547). *จิตวิทยาเพื่อการฝึกอบรมผู้ใหญ่*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- สุวัฒน์ วัฒนวงศ์. (2549). *การวิจัยและการประเมินผลการศึกษาผู้ใหญ่*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุวิมล ดีลัน. (2526). *การศึกษาของคํประกอบที่เป็นแรงจูงใจในการเลือกเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย สังกัดโรงเรียนรัฐบาลจังหวัดอุบลราชธานี*. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (การบริหารการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. อัดสำเนา.
- ศศันท์ กฤษณะนิช. (2539). *การนำความรู้จากการเรียนรายวิชาโลกของงานอาชีพไปใช้ของนักศึกษาหลักสูตรการศึกษานอกโรงเรียนสายสามัญ ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น วิธีเรียนทางไกลในกรุงเทพมหานคร*. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาผู้ใหญ่). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ศักรินทร์ ชนประชา. (2543). *ความคิดเห็นของผู้จบหลักสูตรการฝึกอบรมวิชาชีพระยะสั้นของศูนย์บริการการศึกษานอกโรงเรียนอำเภอในจังหวัดเชียงราย*. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาผู้ใหญ่). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ศิริชัย กาญจนวาสี; และคณะ. (2537). *การเลือกใช้สถิติที่เหมาะสมสำหรับการวิจัย*. กรุงเทพฯ: บุญศิริการพิมพ์.
- อัมพิกา หล่อหลอม. (2546). *เหตุผลในการตัดสินใจศึกษาศึกษาหลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต ภาควิชาบริหารธุรกิจ คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ*. สารนิพนธ์ กศ.ม. (ธุรกิจศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- อานนท์ ฝกกรอง. (2529). *ความคาดหวังของเกษตรกรในการเข้าเป็นสมาชิกสหกรณ์การเกษตรในจังหวัดนครศรีธรรมราช*. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (เศรษฐศาสตร์สหกรณ์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. อัดสำเนา.
- อุไรวรรณ โพธิเวชเทัญ. (2539). *สิ่งจูงใจในการเลือกเรียนหลักสูตรธุรกิจศึกษาของนิสิตระดับปริญญาตรีในสถาบันอุดมศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร*. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (ธุรกิจศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- Chiang, Yi – Wen. (1991, November). "An Investigation into Adult Vocational Education." *Dissertation Abstracts International*. (52 (6): 1680-A.
- Cronbrach, Lee Joseph. (1970). *Essential of Psychological Testing*. 3rd ed. New York: Harper and Row.
- Darkenwald, Gordon G. and Sharan B. Merriam. (1982). *Adult Education: Formation of Practice*. New York: Harper & Row Publishers.

- Day, Ralph L. (1978). "Beyond Social Indicators: Quality of Life at the Individual Level," *Marketing and the Quality of Life*. Chicago: American Marketing Association.
- Finn, Jeremy D. (1962, June). "Expectation and Education Environment" *Journal of Teacher Education*. 42 (2): 3.
- Hurlock, Elizabeth B. (1974). *Adolescent Development*. New York: McGraw Hill Book Company.
- Knowles, M.S. (1978). *The Adult Learner: A. Neglected Species*. 2nd ed. Houston: Gulf Publishing Co.
- Liu, Ben – Chien. (1975, January). "Quality of Life: Concept, Measure and Results," *The American Journal of Economics and Sociology*. 24 (1): 16.
- Maslow, Abraham H. (1954). *Motivation and Personality in the Classroom*. New York: Harper and Brothers.
- Murray, H.A. (1972). *Exploration in Personality*. New York: Science Edition, Inc.
- Parker, Robert David Eugene. (1993). *Credentials and Vocational Expectation in a Community College*: University of Toronto Canada.
- Sharma R.C. (1975). "Population and Social – Economic Development Population Trends, Resources and Environment," *Handbook on Population*. New Delhi: Vikas Publishing House.
- Still, D.L. (1968). *International Encyclopedia of the Social Sciences*. New York: the Macmillan Company.
- UNESCO. (1978). "Indicator of Environmental Quality of Life," *Research and Paper in Social Science*. No. 38. Paris.
- Wallace, Sharon. (1974). "Identification of Quality of Life Indicators for Use in Family Planning Programs in Developing Countries," Dissertation Ph.D. (Complete edition). New York: Graduate School Pennsylvania State University. Photocopied.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก.

หนังสือขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือการวิจัย

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โทร. 5731

ที่ ศร 0519.12/4428

วันที่ 4 กรกฎาคม 2549

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

เนื่องด้วย นางสาววิชุดา นาคเลื่อน นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาธุรกิจศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำสารนิพนธ์ เรื่อง “ความคาดหวังในการนำความรู้ไปใช้ของนิสิตปริญญาตรี หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี) ภาควิชาบริหารธุรกิจ คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ” โดยมี รองศาสตราจารย์สุวัฒน์ วัฒนวงศ์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญ รองศาสตราจารย์บุญเชิด ภิญโญนนตพงษ์ เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจแบบสอบถามความคาดหวังในการนำความรู้ไปใช้ของนิสิตปริญญาตรี หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี) ภาควิชาบริหารธุรกิจ คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ข้าราชการในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญให้ นางสาววิชุดา นาคเลื่อน และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์เพ็ญศิริ จีระเชชากุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

ที่ ศธ 0519.12/4729

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

4 กรกฎาคม 2549

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน ผู้ช่วยศาสตราจารย์สุพรีร์ ลุ่มไทย

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถาม

เนื่องด้วย นางสาววิชุดา นาคเถื่อน นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชารัฐกิจศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำสารนิพนธ์ เรื่อง “ความคาดหวังในการนำความรู้ไปใช้ของนิสิตปริญญาตรี หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี) ภาควิชาบริหารธุรกิจ คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ” โดยมี รองศาสตราจารย์สุวัฒน์ วัฒนวงศ์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญท่าน เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบแบบสอบถามความคาดหวังในการนำความรู้ไปใช้ของนิสิตปริญญาตรี หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี) ภาควิชาบริหารธุรกิจ คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาเป็นผู้เชี่ยวชาญให้ นางสาววิชุดา นาคเถื่อน และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์เพ็ญศิริ จีระเดชากุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 02-664-1000 ต่อ 5731

ที่ ศธ 0519.12/4728

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

4 กรกฎาคม 2549

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนมัธยมวัดดุสิตาราม

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถาม

เนื่องด้วย นางสาววิชุดา นาคเถื่อน นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาธุรกิจศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำสารนิพนธ์ เรื่อง “ความคาดหวังในการนำความรู้ไปใช้ของนิสิตปริญญาตรี หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี) ภาควิชาบริหารธุรกิจ คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ” โดยมี รองศาสตราจารย์สุวัฒน์ วัฒนวงศ์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญ อาจารย์ชัยยุทธน์ เพ็ชรน้ำทอง เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจแบบสอบถาม ความคาดหวังในการนำความรู้ไปใช้ของนิสิตปริญญาตรี หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี) ภาควิชาบริหารธุรกิจ คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ข้าราชการในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญให้ นางสาววิชุดา นาคเถื่อน และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์เพ็ญสิริ จีระเชชากุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 02-664-1000 ต่อ 5731

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 02-664-1000 ต่อ 5574

ที่ ศธ 0519.12/47๖4

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

4 กรกฎาคม 2549

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนพณิชยการเพชรบุรีบริหารธุรกิจ

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถาม

เนื่องด้วย นางสาววิชุดา นาคเถื่อน นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาธุรกิจศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำสารนิพนธ์ เรื่อง “ความคาดหวังในการนำความรู้ไปใช้ของนิสิตปริญญาตรี หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี) ภาควิชาบริหารธุรกิจ คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ” โดยมี รองศาสตราจารย์สุวัฒน์ วัฒนวงศ์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญ อาจารย์ราตรี กลิ่นประทุม เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบ ความคาดหวังในการนำความรู้ไปใช้ของนิสิตปริญญาตรี หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี) ภาควิชาบริหารธุรกิจ คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ข้าราชการในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญให้ นางสาววิชุดา นาคเถื่อน และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์เพ็ญศิริ จีระเชากุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 02-664-1000 ต่อ 5731

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 02-664-1000 ต่อ 5574

ที่ ศร 0519.12/4 728

บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

4 กรกฎาคม 2549

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน ผู้อำนวยการศูนย์ส่งเสริมการศึกษาตามอัธยาศัย

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถาม

เนื่องด้วย นางสาววิชุดา นาคเถื่อน นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาธุรกิจศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำสารนิพนธ์ เรื่อง “ความคาดหวังในการนำความรู้ไปใช้ของนิสิตปริญญาตรี หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี) ภาควิชาบริหารธุรกิจ คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ” โดยมี รองศาสตราจารย์สุวัฒน์ วัฒนวงศ์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญ อาจารย์วัชรินทร์ โกสินเจริญชัย เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบแบบสอบถาม ความคาดหวังในการนำความรู้ไปใช้ของนิสิตปริญญาตรี หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี) ภาควิชาบริหารธุรกิจ คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ข้าราชการในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญให้ นางสาววิชุดา นาคเถื่อน และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์เพ็ญศิริ จีระเดชากุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 02-664-1000 ต่อ 5731

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 02-664-1000 ต่อ 5574

ภาคผนวก ข.

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญตรวจคุณภาพเครื่องมือการวิจัย

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญตรวจคุณภาพเครื่องมือในการวิจัย

1. รองศาสตราจารย์บุญเชิด ภิญโญนนตพงษ์ ภาควิชาการวัดผลและวิจัยการศึกษา
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
2. ผู้ช่วยศาสตราจารย์สุพรีร์ ลิ้มไทย ภาควิชาบริหารธุรกิจ
คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
3. อาจารย์ธวัชรัตน์ เพ็ชรน้ำทอง อาจารย์ 2 ระดับ 7
โรงเรียนมัธยมวัดดุสิตาราม
4. อาจารย์ราตรี กลิ่นประทุม อาจารย์ประจำ
โรงเรียนพณิชยการเพชรบุรีบริหารธุรกิจ
5. อาจารย์วัชรินทร์ โกสินเจริญชัย ครูชำนาญการพิเศษ
ศูนย์ส่งเสริมการศึกษาตามอัธยาศัย กศน.

ภาคผนวก ค.
ผลการวิเคราะห์ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC)

ผลการวิเคราะห์ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC)

ผลการพิจารณาข้อคำถามในแบบสอบถามความคาดหวังในการนำความรู้ไปใช้ของนิสิตปริญญาตรี หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี) ภาควิชาบริหารธุรกิจ คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ใน 3 ด้าน ได้แก่ ด้านการประกอบอาชีพ ด้านการยกระดับความรู้ และด้านการพัฒนาคุณภาพชีวิต ของผู้เชี่ยวชาญ 5 ท่าน

ข้อ ที่	ความคาดหวังในการนำความรู้ไปใช้	คะแนนความคิดเห็น ของผู้เชี่ยวชาญ (คนที่)						IOC	สรุป
		1	2	3	4	5	รวม		
	ด้านการประกอบอาชีพ								
1	มีทักษะในการประกอบอาชีพตรงตามสาขาวิชาที่เรียน	1	1	1	1	1	5	1.00	ใช้ได้
2	สามารถใช้เครื่องมือและอุปกรณ์ในการปฏิบัติงานทางธุรกิจได้อย่างถูกต้อง	1	0	1	1	0	3	0.60	ใช้ได้
3	สามารถปฏิบัติงานอย่างมีขั้นตอนถูกต้องตามหลักวิชาชีพ	1	1	1	1	1	5	1.00	ใช้ได้
4	สามารถนำเทคโนโลยีมาใช้ในการพัฒนาอาชีพได้	1	1	1	1	1	5	1.00	ใช้ได้
5	ได้รับความรู้ตรงตามสาขาอาชีพที่ปฏิบัติงาน	1	1	1	1	1	5	1.00	ใช้ได้
6	สามารถนำความรู้ไปใช้เพื่อช่วยให้มีโอกาสหางานทำได้ง่ายขึ้น	1	0	1	1	1	4	0.80	ใช้ได้
7	สามารถนำความรู้ไปเป็นพื้นฐานในการประกอบอาชีพ	1	1	1	0	1	4	0.80	ใช้ได้
8	สามารถนำความรู้ไปใช้เพื่อเลื่อนตำแหน่งในหน้าที่	0	1	1	0	1	3	0.60	ใช้ได้
9	สามารถนำความรู้ไปใช้เพื่อประกอบอาชีพอิสระ	1	1	1	0	1	4	0.80	ใช้ได้
10	สามารถนำความรู้ไปใช้เพื่อประกอบอาชีพหลัก	1	1	1	1	1	5	1.00	ใช้ได้
11	สามารถนำความรู้ไปใช้เพื่อประกอบอาชีพเสริม	1	1	1	0	1	4	0.80	ใช้ได้
12	สามารถพัฒนาการประกอบอาชีพให้มีรายได้ดียิ่งขึ้นได้	1	1	1	1	1	5	1.00	ใช้ได้
13	สามารถนำความรู้ไปใช้เพื่อความก้าวหน้าในวิชาชีพ	1	1	1	0	1	4	0.80	ใช้ได้
14	สามารถนำความรู้ไปปรับปรุงและแก้ไขอาชีพให้ดีขึ้น	1	-1	1	0	1	2	0.40	ใช้ไม่ได้
15	สามารถนำความรู้ไปเพิ่มโอกาสการเข้าสู่อาชีพ	1	1	1	0	1	4	0.80	ใช้ได้
16	สามารถนำความรู้ไปวางแผนการประกอบอาชีพ	1	1	1	1	1	5	1.00	ใช้ได้
17	สามารถมองเห็นช่องทางในการประกอบอาชีพได้อย่างดี	1	1	1	1	1	5	1.00	ใช้ได้
18	สามารถนำความรู้ไปแก้ไขปัญหาในการประกอบอาชีพ	1	1	1	1	1	5	1.00	ใช้ได้
19	สามารถเพิ่มโอกาสรู้จักผู้ประกอบการในสาขาวิชาชีพ	1	0	1	1	1	4	0.80	ใช้ได้
20	สามารถนำความรู้ไปพัฒนาตนเองและองค์กรเพื่อความก้าวหน้าในอาชีพ	1	1	1	1	1	5	1.00	ใช้ได้

ข้อ ที่	ความคาดหวังในการนำความรู้ไปใช้	คะแนนความคิดเห็น ของผู้เชี่ยวชาญ (คนที่)						IOC	สรุป
		1	2	3	4	5	รวม		
	ด้านยกระดับความรู้								
21	มีความรู้ความสามารถทางด้านสติปัญญาสูงขึ้น	1	1	1	1	1	5	1.00	ใช้ได้
22	เป็นวิชาชีพที่เหมาะสมกับความรู้ความสามารถของตนเอง	1	1	1	1	1	5	1.00	ใช้ได้
23	สามารถนำความรู้ไปใช้ในการพัฒนาตนเอง	1	-1	0	0	1	1	0.20	ใช้ไม่ได้
24	เพื่อมีคุณวุฒิทางการศึกษาสูงขึ้น	1	1	1	1	1	5	1.00	ใช้ได้
25	มีคุณสมบัติตรงตามที่นายจ้างต้องการ	1	1	0	1	0	3	0.60	ใช้ได้
26	เพื่อความมั่นคงในวิชาชีพ	1	1	1	1	0	4	0.80	ใช้ได้
27	สามารถวิเคราะห์สถานการณ์ทางธุรกิจได้อย่างถูกต้อง	1	1	1	1	1	5	1.00	ใช้ได้
28	สามารถแก้ไขปัญหาและข้อขัดข้องทางธุรกิจได้	1	1	1	1	1	5	1.00	ใช้ได้
29	มีความรู้และประสบการณ์ทางธุรกิจเพิ่มขึ้นได้	1	1	1	1	1	5	1.00	ใช้ได้
30	สามารถนำความรู้ไปใช้ในการสร้างสรรค์สิ่งใหม่ ๆ ที่เกี่ยวข้องกับวิชาชีพของตนเองได้	1	1	1	1	1	5	1.00	ใช้ได้
31	สามารถฝึกฝนตนเองให้เป็นผู้มีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี	1	1	1	1	1	5	1.00	ใช้ได้
32	สามารถฝึกฝนตนเองให้เป็นผู้มีระเบียบวินัย	1	1	1	1	1	5	1.00	ใช้ได้
33	สามารถพัฒนาบุคลิกภาพของตนเองได้	1	1	1	1	1	5	1.00	ใช้ได้
34	สามารถฝึกฝนตนเองให้เป็นคนรอบคอบมีเหตุผลได้	1	1	1	1	1	5	1.00	ใช้ได้
35	สามารถปรับตัวให้ทันการเปลี่ยนแปลงของวิทยาการสมัยใหม่	1	1	1	0	1	4	0.80	ใช้ได้
36	สามารถให้คำปรึกษาและแนะแนวอาชีพทางธุรกิจได้	1	1	1	1	1	5	1.00	ใช้ได้
37	สามารถรับผิดชอบตนเองและแก้ไขปัญหาอย่างมี วิจารณญาณได้	1	1	1	1	1	5	1.00	ใช้ได้
38	สามารถประยุกต์ใช้ความรู้กับสถานการณ์ต่างๆ ได้	1	1	1	1	1	5	1.00	ใช้ได้
39	สามารถเรียนรู้และก้าวทันเทคโนโลยีสมัยใหม่ได้	1	1	1	0	1	4	0.80	ใช้ได้
40	นำวุฒิการศึกษาที่จะได้รับไปเป็นพื้นฐานในการศึกษาต่อ ในระดับที่สูงขึ้น	1	0	1	1	1	4	0.80	ใช้ได้
	ด้านการพัฒนาคุณภาพชีวิต								
41	สามารถพัฒนาตนเองให้มีความรู้และประสบการณ์ ทางด้านธุรกิจเพิ่มขึ้น	0	0	1	1	0	3	0.60	ใช้ไม่ได้
42	สามารถพัฒนาตนเองและครอบครัวให้มีคุณภาพชีวิตที่ดี	1	1	1	1	1	5	1.00	ใช้ได้
43	สามารถใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ได้	1	1	1	1	1	5	1.00	ใช้ได้

ข้อ ที่	ความคาดหวังในการนำความรู้ไปใช้	คะแนนความคิดเห็น ของผู้เชี่ยวชาญ (คนที่)						IOC	สรุป
		1	2	3	4	5	รวม		
44	สามารถยกสถานภาพทางสังคมของตนเองให้ดีขึ้น	1	1	1	1	1	5	1.00	ใช้ได้
45	สามารถยกฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวให้ดีขึ้น	1	1	1	1	1	5	1.00	ใช้ได้
46	สามารถถ่ายทอดความรู้จากการเรียนเพื่อช่วยเหลือชุมชน	1	1	1	1	0	4	0.80	ใช้ได้
47	สามารถปรับตัวเข้ากับสภาพการณ์ทางธุรกิจได้	1	1	1	1	1	5	1.00	ใช้ได้
48	สามารถนำความรู้ไปเป็นพื้นฐานแห่งการทำงานในอนาคต	1	1	1	1	1	5	1.00	ใช้ได้
49	สามารถขยายโอกาสความก้าวหน้าและความสำเร็จให้แก่ ตนเอง	1	1	1	1	1	5	1.00	ใช้ได้
50	เพื่อนำความรู้ไปใช้เสริมสร้างสุขภาพกายและใจให้ แข็งแรงสมบูรณ์ยิ่งขึ้น	1	1	1	0	1	4	0.80	ใช้ได้
51	สามารถวางแผนการดำเนินชีวิตของตนเองได้อย่างถูกต้อง	1	1	1	1	1	5	1.00	ใช้ได้
52	ปฏิบัติตนตามบทบาทหน้าที่ฐานะในสมาชิกในสังคมได้ อย่างมีคุณภาพ	1	1	1	1	1	5	1.00	ใช้ได้
53	มีคุณธรรม จริยธรรมในการประกอบอาชีพทางธุรกิจ	1	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้
54	สามารถปฏิบัติตนให้เป็นแบบอย่างที่ดีในสังคมได้	1	1	1	1	1	5	1.00	ใช้ได้
55	นำความรู้ไปมีส่วนร่วมในการส่งเสริมศิลปวัฒนธรรม	1	1	1	1	0	4	0.80	ใช้ได้
56	เป็นการพัฒนาจิตใจและเห็นคุณค่าของวัฒนธรรมไทย	1	1	1	0	1	4	0.80	ใช้ได้
57	สามารถนำความรู้ไปใช้ในการจัดการทรัพยากรที่มีอยู่ให้ เกิดประโยชน์	1	1	1	1	1	5	1.00	ใช้ได้
58	เพื่อใช้กระบวนการกลุ่มอันนำไปสู่กระบวนการแก้ปัญหา ได้อย่างเหมาะสม	1	1	1	1	0	4	0.80	ใช้ได้
59	มีส่วนร่วมในการแก้ไขปัญหาเศรษฐกิจ สังคม การเมือง ของประเทศ	1	1	1	1	1	5	1.00	ใช้ได้
60	เพื่อความสุขและภาคภูมิใจในตนเอง	0	1	1	1	0	3	0.60	ใช้ได้

ภาคผนวก ง.
หนังสือขอความอนุเคราะห์เพื่อการวิจัย

ที่ ศบ 0519.12/4733

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

4 กรกฎาคม 2549

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เพื่อการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการ โรงเรียนพณิชยการเพชรบุรีบริหารธุรกิจ

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถาม

เนื่องด้วย นางสาววิชุดา นาคเถื่อน นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาธุรกิจศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำสารนิพนธ์เรื่อง “ความคาดหวังในการนำความรู้ไปใช้ของนิสิตปริญญาตรี หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี) ภาควิชาบริหารธุรกิจ คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ” โดยมี รองศาสตราจารย์สุวัฒน์ วัฒนวงศ์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ในการนี้ นิสิตมีความจำเป็นต้องเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย โดยขอให้ นิสิตระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 4 ภาควิชา วิชาเอกการบัญชี และการตลาด มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ที่เข้าร่วมโครงการความร่วมมือทางการศึกษา ที่มาใช้สถานที่ศึกษาอยู่ในโรงเรียนพณิชยการเพชรบุรีบริหารธุรกิจ ตอบแบบสอบถามความคาดหวังในการนำความรู้ไปใช้ของนิสิตปริญญาตรี หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี) ภาควิชาบริหารธุรกิจ คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ในระหว่างเดือนกรกฎาคม - สิงหาคม 2549

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ นางสาววิชุดา นาคเถื่อน ได้เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์เพ็ญศิริ จีระเชชากุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 02-664-1000 ต่อ 5731

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 02-664-1000 ต่อ 5574

บันทึกข้อความ

คณะสภามหาวิทยาลัย
วันที่ 13 ก.ค. 2549
เรื่อง 1426

ส่วนราชการ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โทร. 5731

ที่ ศธ 0519.12/4734

วันที่ 4 กรกฎาคม 2549

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เพื่อการวิจัย

เรียน คณะบดีคณะสังคมศาสตร์

เนื่องด้วย นางสาววิชุดา นาคเถื่อน นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชารัฐกิจศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำสารนิพนธ์เรื่อง “ความคาดหวังในการนำความรู้ไปใช้ของนิสิตปริญญาตรี หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี) ภาควิชาบริหารธุรกิจ คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ” โดยมี รองศาสตราจารย์สุวัฒน์ วัฒนวงศ์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ในการนี้ นิสิตมีความจำเป็นต้องเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย โดยขอให้นิสิตระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 4 ภาควิชาเอกการบัญชี และการตลาด ตอบแบบสอบถามความคาดหวังในการนำความรู้ไปใช้ของนิสิตปริญญาตรี หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี) ภาควิชาบริหารธุรกิจ คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ในระหว่างเดือนกรกฎาคม - สิงหาคม 2549

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ นางสาววิชุดา นาคเถื่อน ได้เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

เรียน คณะบดีคณะสังคมศาสตร์

เพื่อไม่ขัดแย้งกับ ศธ. จึงทำ นาคเถื่อน
ผู้ช่วยศาสตราจารย์เพ็ญศิริ จิระเดชากุล
คณะบดีบัณฑิตวิทยาลัย
ในระหว่างเดือน กค-สค 49
ทั้งนี้ และ ผู้รับ คือ อาจารย์ เพ็ญศิริ จิระเดชากุล
นางสาว

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์เพ็ญศิริ จิระเดชากุล)

คณะบดีบัณฑิตวิทยาลัย

อนุมัติ

นางสาววิชุดา นาคเถื่อน

13 ก.ค. 2549

13 กค 49

13 ก.ค. 49

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ ภาควิชาบริหารธุรกิจ คณะสังคมศาสตร์ โทร. 5530
 ที่ ศธ 0519.11.02 / วันที่ 2๒ กรกฎาคม 2549
 เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย

เรียน อาจารย์ผู้สอนในโครงการบริหารธุรกิจ ภาคสมทบ

เนื่องด้วย นางสาววิชุดา นาคเกื้อน นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาธุรกิจศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำสารนิพนธ์ เรื่อง "ความคาดหวังในการนำความรู้ไปใช้ของนิสิตปริญญาตรี หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี) ภาควิชาบริหารธุรกิจ คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ" โดยมี รองศาสตราจารย์สุวัฒน์ วัฒนวงศ์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์นั้น ในการนี้จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านได้โปรดอนุญาตให้นิสิตเข้าเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย โดยขอให้ นิสิตระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 4 ภาคสมทบ ซึ่งกำลังศึกษาในรายวิชาของท่านตอบแบบสอบถามงานวิจัยดังกล่าวด้วย

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา

S. Chong

(อาจารย์สิฐฐากร ชูทรัพย์)
 หัวหน้าภาควิชาบริหารธุรกิจ

ภาคผนวก จ.
แบบสอบถามเพื่อการวิจัย

แบบสอบถาม

เรื่อง

ความคาดหวังในการนำความรู้ไปใช้ของนิสิตปริญญาตรี หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต
(ต่อเนื่อง 2 ปี) ภาควิชาบริหารธุรกิจ คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

คำชี้แจง

แบบสอบถามฉบับนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อวัดระดับความคาดหวังของท่านในการนำความรู้ไปใช้โดยศึกษาใน 3 ด้าน ได้แก่ ด้านการประกอบอาชีพ ด้านการยกระดับความรู้ และด้านการพัฒนาคุณภาพชีวิต

ทั้งนี้เมื่อท่านได้อ่านข้อความแล้วขอให้พิจารณาตามความเป็นจริงว่าท่านมีความคาดหวังในการนำความรู้ไปใช้อย่างไร โดยเขียนเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องด้านขวามือให้ตรงกับความเป็นจริงมากที่สุด แบบสอบถามชุดนี้ทำขึ้นเพื่อประโยชน์ในการวิจัยเท่านั้น ข้อคำตอบไม่มีผลกระทบใดต่อผู้ตอบทั้งสิ้น จึงขอให้ท่านตอบให้ครบทุกข้อเพื่อความสมบูรณ์ในการวิเคราะห์ข้อมูล

แบบสอบถามนี้แบ่งออกเป็น 3 ตอน

ตอนที่ 1 เป็นข้อคำถามเกี่ยวกับข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 เป็นข้อคำถามเกี่ยวกับความคาดหวังในการนำความรู้ไปใช้ใน 3 ด้าน ได้แก่ ด้านการประกอบอาชีพ ด้านการยกระดับความรู้ และด้านการพัฒนาคุณภาพชีวิต

ตอนที่ 3 เป็นข้อคำถามปลายเปิด เพื่อให้ท่านได้แสดงความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับความคาดหวังในการนำความรู้ไปใช้

ขอขอบคุณที่ท่านได้กรุณาใช้เวลาเพื่อตอบแบบสอบถามฉบับนี้

นางสาววิชุดา นาคเถื่อน

นิสิตปริญญาโท วิชาเอกธุรกิจศึกษา

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนตัว

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ หน้าข้อที่ตรงกับตัวท่าน

1. เพศ

- 1.1 () ชาย
1.2 () หญิง

2. วิชาเอก

- 2.1 () การบัญชี
2.2 () การตลาด

3. สถานที่ศึกษา

- 3.1 () มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
3.2 () โรงเรียนพณิชยการเพชรบุรีบริหารธุรกิจ

4. สถานภาพการศึกษา

- 4.1 () เรียนโดยไม่ทำงาน
4.2 () เรียนและทำงาน

5. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

- 5.1 () คะแนนเฉลี่ยสะสมต่ำกว่า 2.50
5.2 () คะแนนเฉลี่ยสะสมระหว่าง 2.50 – 3.00
5.3 () คะแนนเฉลี่ยสะสมระหว่าง 3.01 – 4.00

6. อาชีพผู้ปกครอง

- 6.1 () ข้าราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจ
6.2 () พนักงานบริษัท/รับจ้าง
6.3 () ธุรกิจส่วนตัว/เกษตรกร

ตอนที่ 2 ความคาดหวังในการนำความรู้ไปใช้ ด้านการประกอบอาชีพ ด้านการยกระดับความรู้
และด้านการพัฒนาคุณภาพชีวิต

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องระดับความคาดหวังของท่านมากที่สุด

ข้อ ที่	ความคาดหวังในการนำความรู้ไปใช้	ระดับความคาดหวัง				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
	ด้านการประกอบอาชีพ					
1	มีทักษะในการประกอบอาชีพตรงตามสาขาวิชาที่เรียน					
2	สามารถใช้เครื่องมือและอุปกรณ์ในการปฏิบัติงานทางธุรกิจได้อย่างถูกต้องวิธี					
3	สามารถปฏิบัติงานอย่างมีขั้นตอนถูกต้องตามหลักวิชาชีพ					
4	สามารถนำเทคโนโลยีมาใช้ในการพัฒนาอาชีพได้					
5	ได้รับความรู้ตรงตามสาขาอาชีพที่ปฏิบัติงาน					
6	สามารถนำความรู้ไปใช้เพื่อช่วยให้มีโอกาสหางานทำได้ง่ายขึ้น					
7	สามารถนำความรู้ไปเป็นพื้นฐานในการประกอบอาชีพ					
8	สามารถนำความรู้ไปใช้เพื่อเลื่อนตำแหน่งในหน้าที่					
9	สามารถนำความรู้ไปใช้เพื่อประกอบอาชีพอิสระ					
10	สามารถนำความรู้ไปใช้เพื่อประกอบอาชีพหลัก					
11	สามารถนำความรู้ไปใช้เพื่อประกอบอาชีพเสริม					
12	สามารถพัฒนาการประกอบอาชีพให้มีรายได้ดียิ่งขึ้นได้					
13	สามารถนำความรู้ไปใช้เพื่อความก้าวหน้าในวิชาชีพ					
14	สามารถนำความรู้ไปเพิ่มโอกาสการเข้าสู่อาชีพ					
15	สามารถนำความรู้ไปวางแผนการประกอบอาชีพ					
16	สามารถมองเห็นช่องทางในการประกอบอาชีพได้อย่างดี					
17	สามารถนำความรู้ไปแก้ไขปัญหาในการประกอบอาชีพ					
18	สามารถเพิ่มโอกาสรู้จักผู้ประกอบการในสาขาวิชาชีพ					
19	สามารถนำความรู้ไปพัฒนาตนเองและองค์กรเพื่อความก้าวหน้าในอาชีพ					

ข้อ ที่	ความคาดหวังในการนำความรู้ไปใช้	ระดับความคาดหวัง				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
	ด้านยกระดับความรู้					
20	มีความรู้ความสามารถทางด้านสติปัญญาสูงขึ้น					
21	เป็นวิชาชีพที่เหมาะสมกับความรู้ความสามารถของตนเอง					
22	เพื่อมีคุณวุฒิทางการศึกษาสูงขึ้น					
23	มีคุณสมบัติตรงตามที่นายจ้างต้องการ					
24	เพื่อความมั่นคงในวิชาชีพ					
25	สามารถวิเคราะห์สถานการณ์ทางธุรกิจได้อย่างถูกต้อง					
26	สามารถแก้ไขปัญหาและข้อขัดข้องทางธุรกิจได้					
27	มีความรู้และประสบการณ์ทางธุรกิจเพิ่มขึ้นได้					
28	สามารถนำความรู้ไปใช้ในการสร้างสรรค์สิ่งใหม่ ๆ ที่เกี่ยวข้องกับวิชาชีพของตนเองได้					
29	สามารถฝึกฝนตนเองให้เป็นผู้มีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี					
30	สามารถฝึกฝนตนเองให้เป็นผู้มีระเบียบวินัย					
31	สามารถพัฒนาบุคลิกภาพของตนเองได้					
32	สามารถฝึกฝนตนเองให้เป็นคนรอบคอบมีเหตุผลได้					
33	สามารถปรับตัวให้ทันการเปลี่ยนแปลงของวิทยาการสมัยใหม่					
34	สามารถให้คำปรึกษาและแนะแนวอาชีพทางธุรกิจได้					
35	สามารถรับผิดชอบตนเองและแก้ไขปัญหาอย่างมีวิจารณญาณได้					
36	สามารถประยุกต์ใช้ความรู้กับสถานการณ์ต่างๆ ได้					
37	สามารถเรียนรู้และก้าวทันเทคโนโลยีสมัยใหม่ได้					
38	นำวุฒิการศึกษาที่จะได้รับไปเป็นพื้นฐานในการศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น					
	ด้านการพัฒนาคุณภาพชีวิต					
39	สามารถพัฒนาตนเองและครอบครัวให้มีคุณภาพชีวิตที่ดี					
40	สามารถใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ได้					
41	สามารถยกสถานภาพทางสังคมของตนเองให้ดีขึ้น					
42	สามารถยกฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวให้ดีขึ้น					

ข้อ ที่	ความคาดหวังในการนำความรู้ไปใช้	ระดับความคาดหวัง				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
43	สามารถถ่ายทอดความรู้จากการเรียนเพื่อช่วยเหลือชุมชน					
44	สามารถปรับตัวเข้ากับสภาพการณ์ทางธุรกิจได้					
45	สามารถนำความรู้ไปเป็นพื้นฐานแห่งการทำงานในอนาคต					
46	สามารถขยายโอกาสความก้าวหน้าและความสำเร็จให้แก่ตนเอง					
47	เพื่อนำความรู้ไปใช้เสริมสร้างสุขภาพกายและใจให้แข็งแรง สมบูรณ์ยิ่งขึ้น					
48	สามารถวางแผนการดำเนินชีวิตของตนเองได้อย่างถูกต้อง					
49	ปฏิบัติตามบทบาทหน้าที่ฐานะในสมาชิกในสังคมได้อย่าง มีคุณภาพ					
50	มีคุณธรรม จริยธรรมในการประกอบอาชีพทางธุรกิจ					
51	สามารถปฏิบัติตนให้เป็นแบบอย่างที่ดีในสังคมได้					
52	นำความรู้ไปมีส่วนร่วมในการส่งเสริมศิลปวัฒนธรรม					
53	เป็นการพัฒนาจิตใจและเห็นคุณค่าของวัฒนธรรมไทย					
54	สามารถนำความรู้ไปใช้ในการจัดการทรัพยากรที่มีอยู่ให้เกิด ประโยชน์					
55	เพื่อใช้กระบวนการกลุ่มอันนำไปสู่กระบวนการแก้ปัญหาได้อย่าง เหมาะสม					
56	มีส่วนร่วมในการแก้ไขปัญหาเศรษฐกิจ สังคม การเมือง ของประเทศ					
57	เพื่อความสุขและภาคภูมิใจในตนเอง					

ตอนที่ 3 ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

คำชี้แจง โปรดแสดงความคิดเห็นและข้อเสนอแนะของท่านเกี่ยวกับความคาดหวังในการนำความรู้ไปใช้
นอกเหนือจากที่ได้ตอบไปแล้วในตอนที่ 2

1. ความคาดหวังในการนำความรู้ไปใช้ด้านการประกอบอาชีพ

.....

.....

.....

.....

.....

2. ความคาดหวังในการนำความรู้ไปใช้ด้านการยกระดับความรู้

.....

.....

.....

.....

.....

3. ความคาดหวังในการนำความรู้ไปใช้ด้านการพัฒนาคุณภาพชีวิต

.....

.....

.....

.....

.....

ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์

ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์

ชื่อ – ชื่อสกุล	นางสาววิชุดา นาคเถื่อน
วัน เดือน ปี เกิด	13 กรกฎาคม 2522
สถานที่เกิด	จังหวัดสุพรรณบุรี
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	65 / 2 หมู่ 4 ตำบลนางบวช อำเภอเดิมบางนางบวช จังหวัดสุพรรณบุรี 72120
ตำแหน่งหน้าที่การงาน	พนักงานมหาวิทยาลัย
สถานที่ทำงาน	คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ สุขุมวิท 23 เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร 10110
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2538	มัธยมศึกษาตอนต้น (ม.3) จากโรงเรียนสามชุกรัตนโกการาม จังหวัดสุพรรณบุรี
พ.ศ. 2541	ประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) วิชาเอกการบัญชี จากวิทยาลัยอาชีวศึกษาสุพรรณบุรี
พ.ศ. 2543	ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) สาขาวิชาการบัญชี จากสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตพณิชยการพระนคร
พ.ศ. 2545	บริหารธุรกิจบัณฑิต (บธ.บ.) วิชาเอกการบัญชี จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
พ.ศ. 2549	การศึกษามหาบัณฑิต (กศ.ม.) สาขาวิชาธุรกิจศึกษา จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ